

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · segon període · sèrie P · número 29

Ple del Parlament

Sessió 19, primera reunió, dimecres 29 de juny de 2016

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	4
Manifestació de condol amb motiu de l'atemptat a l'aeroport d'Atatürk, a Istanbul	4
Pregunta al Govern sobre l'acusació i el judici a un treballador de TV3 310-00092/11	4
Pregunta al Govern sobre les taxes universitàries 310-00093/11	6
Pregunta al Govern sobre les actuacions previstes pel Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació per a millorar la gestió de les dejeccions ramaderes i garantir la viabilitat i la sostenibilitat de les explotacions ramaderes i el sector carni 310-00097/11	7
Pregunta al Govern sobre la situació del català en l'Administració de justícia 310-00098/11	9
Pregunta al Govern sobre l'evolució de la indústria el 2015 310-00099/11	10
Pregunta al Govern sobre l'accés a la plantilla de l'Institut Català de la Salut 310-00095/11	12
Pregunta al Govern sobre la situació dels treballadors autònoms 310-00096/11	13
Pregunta al Govern sobre la gestió dels casos d'enterovirus 310-00100/11	15
Pregunta al Govern sobre el Logis Penedès 310-00094/11	16
Pregunta al president de la Generalitat sobre la designació del nou director de l'Oficina Antifrau de Catalunya 317-00063/11	18
Pregunta al president de la Generalitat sobre la presentació de la qüestió de confiança abans de les vacances 317-00064/11	20
Pregunta al president de la Generalitat sobre la hipòtesi de la reedició d'un govern de l'Estat del Partit Popular 317-00065/11	21
Pregunta al president de la Generalitat sobre el projecte del centre recreatiu i turístic de Vila-seca i Salou 317-00066/11	23

Pregunta al president de la Generalitat sobre la consideració de la sortida del Regne Unit de la Unió Europea com una oportunitat per a Catalunya 317-00062/11	24
Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments que s'han produït a l'Estat espanyol amb relació al procés sobiranista 317-00067/11	26
Procediment de revocació del director de l'Oficina Antifrau de Catalunya 299-00001/11	27
Situació de compatibilitat d'una diputada 234-00095/11	39
Proposició de llei de mesures urgents de racionalització del temps dedicat per l'alumnat a activitats acadèmiques fora de l'horari lectiu (debat de totalitat) 202-00021/11	39
Proposta de resolució sobre les necessitats educatives per al curs 2016-2017 250-00505/11	53
Manifestació de condol i de condemna per l'atemptat homòfob del 12 de juny a Orlando, als Estats Units d'Amèrica	66
Interpel·lació al Govern sobre les iniciatives previstes davant la retirada del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2016 i del Projecte de llei de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic 300-00066/11	66
Interpel·lació al Govern sobre l'Agència Tributària de Catalunya 300-00067/11	74
Interpel·lació al Govern sobre el projecte recreatiu i turístic de BCN World 300-00072/11	81
Interpel·lació al Govern sobre una Catalunya desmilitaritzada 300-00068/11	86
Interpel·lació al Govern sobre el règim disciplinari dels Mossos d'Esquadra 300-00069/11	93

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Impressa a Multitext, SL

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 19.1

La sessió s'obre a les deu del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general en funcions i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Procediment de revocació del director de l'Oficina Antifrau de Catalunya (tram. 299-00001/11). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació de la proposta de revocació (text proposta: BOPC 168, 3).
3. Situació de compatibilitat d'una diputada (tram. 234-00095/11). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 157, 37).
4. Proposició de llei de mesures urgents de racionalització del temps dedicat per l'alumnat a activitats acadèmiques fora de l'horari lectiu (tram. 202-00021/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 104, 27).
5. Proposta de resolució sobre les necessitats educatives per al curs 2016-2017 (tram. 250-00505/11). Grup Parlamentari de Ciutadans, Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la proposta i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 163, 3).
6. Interpel·lació al Govern sobre les iniciatives previstes davant la retirada del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2016 i del Projecte de llei de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic (tram. 300-00066/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre l'Agència Tributària de Catalunya (tram. 300-00067/11). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre el projecte recreatiu i turístic de BCN World (tram. 300-00072/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre una Catalunya desmilitaritzada (tram. 300-00068/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre el règim disciplinari dels Mossos d'Esquadra (tram. 300-00069/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre les addiccions socials (tram. 300-00070/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre el model sanitari (tram. 300-00071/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Substanciació.
13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les condicions laborals dels docents (tram. 302-00052/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a la gent gran (tram. 302-00053/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el món local (tram. 302-00054/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seva inacció davant la situació d'emergència social (tram. 302-00055/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el projecte VISC+ (tram. 302-00056/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la democràcia i les iniciatives legislatives populars (tram. 302-00057/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació.

La presidenta

S'obre la sessió.

La llista de preguntes a respondre en el Ple està inclosa en el dossier. D'acord amb l'article 161 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió.

També els recordo la delegació de vot que, d'acord amb l'article 93 del Reglament, va fer la diputada Àngels Martínez Castells, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot, en el portaveu del seu grup, el senyor Joan Coscubiela.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Abans d'iniciar el primer punt de l'ordre del dia, he de comunicar-los que el passat 11 de juny, malauradament va morir una dona com a conseqüència de violència masclista a Badalona. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior i de l'Institut Català de les Dones, es tracta de la tercera víctima mortal d'aquest any per violència masclista a Catalunya.

En nom de la cambra, lamento i condemno aquest crim i expresso el condol més sincer. Igualment, reitero el compromís del Parlament de Catalunya en l'eradicació de qualsevol forma de violència contra les dones.

Manifestació de condol amb motiu de l'atemptat a l'aeroport d'Atatürk, a Istanbul

Els demano, ara també, que fem un minut de silenci en record de les víctimes de l'atemptat perpetrat ahir a la nit a l'aeroport d'Atatürk, a Istanbul.

A la tarda també farem un minut de silenci pels morts d'Orlando, juntament amb les entitats que ens vulguin acompanyar.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Abans de començar les preguntes orals al Govern, i atesa la sol·licitud presentada pel Govern, els proposo, de conformitat amb el que estableix l'article 81.3 del Reglament, l'alteració en l'ordenació de les preguntes orals, de tal manera que la sisena pregunta al Govern sobre el Logis Penedès es pugui substanciar l'última de les preguntes al Govern; és a dir, després de la pregunta número 9 sobre la gestió dels casos d'enterovirus.

Es pot aprovar per assentiment aquesta alteració? *(Pausa.)*

Queda modificada, en aquest sentit, l'ordenació de les preguntes orals.

Pregunta al Govern sobre l'acusació i el judici a un treballador de TV3

310-00092/11

La primera pregunta al Govern és sobre l'acusació i el judici a un treballador de TV3, presentada pel senyor Albert Botran, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Albert Botran i Pahissa

Sí? Gràcies, presidenta. Consellera, la legislatura 2010-2012 és d'aquelles que van fer nomenaments que deixen petjada. La setmana passada en vam poder tenir una mostra. I tenen, certament, alguna cosa en comú el senyor De Alfonso amb les formes autoritàries amb les quals el senyor Brauli Duart, nomenat president de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals el març del 2012, va aplicar al procés d'acomiadament col·lectiu, generant, doncs, malestar a la plantilla, generant conflictivitat laboral.

Una conflictivitat l'epíleg de la qual és bastant desagradable, i demà en tenim la mostra: hi ha un judici contra un treballador, al qual se li demanen set anys de presó per haver, suposadament, revelat un secret, que era la preparació i execució d'un expedient de regulació d'ocupació.

Demà hi ha aquest judici, i l'acusació, doncs, és aquesta: haver, doncs, pescat i revelat aquest expedient de regulació, al qual va seguir una investigació de Mossos d'Esquadra, una detenció, un aïllament durant tres dies com si es tractés d'un perill públic, tres dies d'incomunicació.

Ens trobem, a dia d'avui, que aquestes dades, que suposadament va revelar aquest treballador ja són públiques per la Llei de transparència, i ens trobem, alhora, que la conflictivitat laboral a TV3 i a la corporació catalana ha disminuït.

I, per tant, entenem, per una banda, doncs, que l'exhibició de força que van fer els Mossos d'Esquadra en aquell moment, la desproporció de la pena sol·licitada i la insistència en la demanda, a dia d'avui, formen part més d'un escarment polític que no pas d'una altra cosa.

Per tant, la pregunta és clara: pensa emplaçar la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals perquè desisteixi en l'acusació al treballador de TV3, en Gustau?

La presidenta

Respon la senyora Neus Munté, consellera de Presidència.

La consellera de la Presidència (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, hi ha comparacions que són odioses i la que vostè ha fet a l'inici de la seva intervenció, crec sincerament que ho és.

Vostès, precisament, que tant ens parlen de la desgovernamentalització dels mitjans públics de comunicació, suposo que coneix perfectament que la corporació actua amb plena independència respecte al Govern i que té reconeguda la seva autonomia, segons la llei. Per tant, crec que està fora de lloc que vostè parli d'emplaçar des del Govern de la Generalitat la corporació per allò que poden ser uns fets punibles, des del punt de vista penal. Estem davant d'un procés judicial obert; en cap cas d'un conflicte laboral, senyor diputat.

El que li puc assegurar és que des del Govern lamentem profundament la situació personal de la persona acusada i que respectem el seu principi de presumpció d'innocència, li ho ben asseguro. Però, en tot cas, estem davant d'un procés judicial que és el que haurà de dirimir els fets que van succeir l'any 2012. Per cert, l'ERO es va fer públic un any després.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el diputat.

Albert Botran i Pahissa

Que la corporació és teòricament independent és cert, que és un problema que afecta tothom també és cert; vostè mateixa es va reunir amb els treballadors, no els va fer aquest plantejament que m'ha fet ara mateix. Simplement, és una qüestió política que afecta també el bon funcionament de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i per això entenem que el posicionament del Govern és interessant i és influent.

Nosaltres pensem, per tant –i amb això insisteixo en la pregunta que hem fet–, si no li sembla, al Govern, que una possible condemna seria una manera de tirar sal a la ferida, a les relacions entre les treballadores i la direcció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, en lloc de contribuir a passar pàgina.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula la consellera.

La consellera de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, aquests fets als quals vostè fa referència van consistir, concretament, en l'entrada il·legal als ordinadors i a la correspondència electrònica de tres professionals de la corporació i en la filtració de dades de tots els professionals, dades encara avui estrictament protegides per llei. No és veritat que la corporació tingui l'obligació de fer públics tots i cadascun del conjunt de dades que van ser filtrades.

Aquests fets van ser posats en coneixement dels Mossos d'Esquadra. Es va presentar una denúncia per tal que poguessin investigar-los, i, a partir d'aquell moment, jutjats i fiscalia han actuat d'ofici per poder clarificar la presumpta vulneració dels drets dels treballadors. Per tant, estem davant d'una investigació ordenada pel jutge d'instrucció.

Per cert, els mateixos comitès, tant de TV3 com de Catalunya Ràdio –a qui saludo i amb els quals, certament, ens vam reunir fa poques setmanes i vam escoltar–, van denunciar molt durament aquests fets i em remeto als seus comunicats i a les seves declaracions.

Per tant, ha de ser l'àmbit judicial on aquests fets s'hauran d'aclarir en coherència amb el que tothom, tant la corporació com els mateixos representants dels treballadors, van exigir en aquell moment.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre les taxes universitàries

310-00093/11

Segona pregunta, sobre les taxes universitàries. Formula la pregunta el senyor Joan Giner, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Joan Giner Miguélez

Gràcies, presidenta. Alguns estan molt indignats perquè el senyor Fernández Díaz encara no estigui a la fiscalia. Nosaltres ho compartim, però estem igualment indignats perquè la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals vulgui ficar un dels seus treballadors set anys a la presó. *(Alguns aplaudiments.)*

Dit això, estem al mes de juliol. I el que és una bona notícia per a alguns, que les vacances s'apropen, per a altres no tant, i és que els estudiants encara no saben quins preus pagaran l'any que ve per a universitats, sobretot després de la rebaixa del 30 per cent de matrícules que vam aprovar aquest Parlament el mes d'abril.

Quan es publicarà el decret de preus? Faran cas al mandat parlamentari, d'allò que es va aprovar a l'abril?

La presidenta

Gràcies, diputat. Respon el conseller d'Empresa i Coneixement, senyor Jordi Baiget.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Jordi Baiget i Cantons)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, el decret de preus, l'avantprojecte del decret de preus, es va presentar a l'última sessió del Consell Interuniversitari de Catalunya i ara s'està fent la tramitació administrativa en el si, doncs, del Govern. I el decret de preus s'adequarà a la realitat pressupostària que tenim: una situació de pròrroga pressupostària.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el diputat.

Joan Giner Miguélez

L'altre dia vàiem a *El Periódico* una carta d'un pare que escrivia al seu fill perquè no li podia pagar la universitat. Jo crec que la duresa de la realitat que viu mereix una resposta més treballada, per començar. I és que no només ho diem nosaltres. L'altre dia, la comunitat universitària en un gest d'unitat –rector, estudiants i treballadors– reclamaven aquesta baixada de matrícules, reclamaven un canvi en el model d'universitats, i jo el que li dic és que realment el que li demanen és complir un mandat parlamentari. És una cosa tan senzilla com això.

No creiem que aquest Parlament és sobirà? Que té sobirania? Doncs, la sobirania és manar obeint. I el que li reclamem és que deixi les pràctiques d'aquest Govern d'incomplir mandats parlamentaris sistemàticament i que compleixin el mandat parlamentari.

També, ho hem de veure, eh?, o sigui, s'ha obert..., el debat que proposava era sobre l'educació gratuïta, hem de veure..., superior. Nosaltres creiem que això és el model que s'ha d'avançar –nosaltres, els rectors, la comunitat universitària–, i que és un model que parteix d'entendre la universitat com un bé social, l'educació superior com un bé social, i no com un complement de copagament per a alguns.

I és que pensi –i és un avís que li vull donar– que la comunitat universitària, quan està unida, és més forta del que sembla, i l'any que ve es pot trobar les facultats tancades, els estudiants al carrer al costat dels professors i dels rectors reclamant responsabilitats. Responsabilitats de qui? Responsabilitats dels que no respecten la sobirania d'aquest Parlament, d'aquest poble i responsabilitats dels que no estimen el sistema universitari català.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Respon el conseller.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Miri, senyor diputat, parlant de respostes treballades, la seva, davant d'uns pressupostos que hi havien més de 800 milions i que permetien que hi haguessin més recursos per a polítiques socials també hauria pogut estar més ben treballada. *(Alguns aplaudiments.)*

Llavors, segona..., segona consideració que li vull fer: quan parla de tota la universitat i tota la comunitat universitària..., escolti, nosaltres, com a govern, escoltarem totes les propostes que ens digui la comunitat universitària. I esperem i confiem que siguin més responsables que determinades opcions i posicions que es fan des de la política des d'aquests parlaments.

Després, nosaltres, com a país, hem de decidir què és el que volem, perquè no tenim uns pressupostos infinits. I hem de decidir el que volem: hem de decidir si volem un ensenyament universitari gratuït o potser ens interessa, o volem com a país i com a societat, que l'ensenyament de zero a tres, que no és gratuït, i també volem que hi hagi més dinamisme demogràfic en aquest país, llavors, el fem gratuït. Perquè no tenim recursos per a tot.

Una altra cosa..., diuen: «La universitat gratuïta.» Hi ha països que tenen la universitat gratuïta, però fan pagar copagament a la sanitat. I nosaltres no. I això és una opció de país. I això..., aquesta és una opció d'aquest Parlament, i això és el que hem de decidir entre tots, però decidim-ho sent responsables.

Perquè, sap quina és la principal prioritat en matèria d'universitats que tenim avui, ara? Recuperar els 30 milions que per primera vegada van destinats a les universitats i que per primera vegada estaven ficats al pressupost inicial, i que per tant es podien consolidar, i ara, com que no tenim uns pressupostos, no els tenim. Aquesta és la nostra realitat.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre les actuacions previstes pel Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació per a millorar la gestió de les dejeccions ramaderes i garantir la viabilitat i la sostenibilitat de les explotacions ramaderes i el sector carni

310-00097/11

Tercera pregunta al Govern, sobre les actuacions previstes pel Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació per a millorar la gestió de les dejeccions ramaderes i garantir la viabilitat i la sostenibilitat de les explotacions ramaderes i el sector carni.

Formula la pregunta la senyora Violant Cervera, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, la producció agrícola i ramadera constitueix a Catalunya un dels pilars bàsics del nostre sistema productiu, concretament el 3,8 per cent del valor afegit brut.

Aquests dies, que estem en campanya de la fruita –i des d'aquí esperem que el temps ens acompanyi en la recollida–, esperem també que els preus siguin millors i més justos. Voldríem, però, preguntar-li per un altre dels nostres sectors primaris, el ramader, i concretament sobre el sector porcí, àmbit econòmic que representa el 32,4 per cent del producte agrari total i que ocupa més de vint mil persones. Tots som conscients que la producció ramadera, i molt en particular la porcina, produeix una quantitat de residus molt gran que són molt difícils de gestionar, i nosaltres, des de Junts pel Sí, volem posar en valor l'esforç de tots els ramaders a l'hora de poder adaptar les seves explotacions envers aquesta necessitat de respecte al medi ambient.

Aquest és un sector que, entenent la necessitat, ha sabut adaptar-se a tots els canvis normatius. En un moment donat, adaptant-se per vetllar pel benestar dels animals; en

un altre moment, apostant per les plantes de biogàs que transformaven aquests purins en combustibles, que, per tant, produïen energia i que per culpa de la normativa de l'Estat s'han fet inviables tot i l'esforç dels seus inversors; i també des de l'any 1990 en la millora de la gestió de totes les dejeccions, amb la modernització dels emmagatzematges, l'aplicació de noves tecnologies en el tractament, canvis de dietes en els animals o l'adequació en els sistemes d'alimentació. Tot per reduir aquesta quantitat de nitrats que avui dia tenen els purins dels animals.

Ara bé, tot i l'esforç i l'avanç que s'ha aconseguit en matèries mediambientals, sabem que el Govern considera necessari fer un pas més per donar estricte compliment al que estableixen les normatives comunitàries en matèries d'aigües i de sòls. És per aquest motiu, consellera, que voldríem que ens informés si des del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació tenen previstes més actuacions per tal de garantir la viabilitat i la sostenibilitat de les explotacions ramaderes i del sector càrnic català.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Respon la senyora Meritxell Serret, consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Meritxell Serret i Aleu)

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, agraeixo la pregunta. Des del Departament d'Agricultura estem impulsant una estratègia integral basada en l'excel·lència en la fertilització orgànica amb l'objectiu de reduir la contaminació de nitrats dels nostres aquífers i per millorar i garantir la sostenibilitat i la competitivitat del sector agroramader i del sector càrnic, per extensió. I aquesta estratègia la basem en tres grans eixos.

El primer, millores i innovacions en la mateixa explotació, com les que heu citat, per reduir les dejeccions i millorar-ne el maneig. El segon gran eix és innovar i millorar també en l'aplicació al sòl: fer una fertilització excel·lent i ampliar l'ús d'adob orgànic enfront l'ús d'adobs químics. El tercer gran eix és la millora i un millor control, amb un seguiment més continu i moltes més analítiques de sòl, d'aigua i dels mateixos purins o adobs.

I totes aquestes grans línies les implementarem a través de cinc grans eines principals. La primera són aplicacions informàtiques, aplicacions informàtiques que ens ajudaran a fer una traçabilitat més rigorosa de les dejeccions i alhora un seguiment continu a través de l'aplicació de la Dun amb declaracions anuals d'aquests plans de gestió. La segona gran eina és l'oficina de fertilització i de sistemes de tractament, que ha de ser i és el centre neuràlgic en assessorament, en formació, en innovació i recerca, i que ha de ser el pol de control d'informació de com es desenvolupen aquests plans de gestió. La tercera gran línia són ajuts. Ja des del PDR d'enguany destinem 15 milions d'ajuts al sector per ajudar en aquesta estratègia de fertilització, i també impulsant una plataforma d'inversió per accedir al pla Juncker perquè les plantes de tractament puguin ser realment viables i sostenibles i puguin donar sortida als excedents de purins, i altres plataformes i altres iniciatives que anirem fent amb el sector; i sobretot, n'hi ha un que és el decret; el decret, una normativa adaptada i eficaç que portarem aquí al Parlament en les properes setmanes i que ha de recollir tota aquesta estratègia.

Com a sector i com a departament pensem que ho hem de fer plegats, hem de mantenir el compromís del sector amb la sostenibilitat de la seva activitat i reiterar el suport del departament al sector perquè som conscients del seu valor estratègic per al desenvolupament socioeconòmic, la cohesió territorial i també per a la sostenibilitat ambiental del país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre la situació del català en l'Administració de justícia

310-00098/11

Quarta pregunta al Govern, sobre la situació del català en l'Administració de justícia. Formula la pregunta el senyor Jordi Orobitg del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Jordi Orobitg i Solé

Moltes gràcies, senyora presidenta. Diputats, diputades, conseller de Justícia, ara fa uns mesos vaig tenir l'ocasió de preguntar-li per la impossibilitat de fer la prova d'accés a l'advocacia en català. Aquest mes de juny, el seu departament ha fet públiques les dades relatives al nombre de resolucions judicials dictades en català l'any 2015. De les dades estadístiques i, per tant, objectives, resulta que només un 8,4 de les resolucions judicials dictades pels òrgans jurisdiccionals amb seu al nostre país, Catalunya –ho repeteixo, un 8,4– han estat dictades en català, el que es considera la pitjor dada dels darrers deu anys. Aquesta dada es refereix a la mitjana de tot el país, excepte que demarcacions tals com Tarragona i Terres de l'Ebre presenten uns encara més alarmants percentatges del 3,6 i 5,5 per cent respectivament.

El coneixement empíric que esdevé de més de tres-cents anys de relació ens diu que cap solució a aquest problema arribarà des del Govern espanyol, tot i les recomanacions, advertiments i, fins i tot, retrets que des del Consell d'Europa se li han fet per la manca d'aplicació de les llengües cooficials de l'Estat en l'àmbit de l'Administració pública. I no ho farà per la seva indiferència, quan no bel·ligerància, vers els més elementals drets fonamentals i principis democràtics. I a tal respecte, només cal recordar que manté la confiança en algú com l'actual ministre d'Interior, Jorge Fernández Díaz.

És tal la impunitat i desvergonyiment dels qui maquinen contra els principis democràtics i alhora la indefensió que vivim els qui pretenem legítimament treballar activament a la recerca d'un estat que garanteixi per als nostres ciutadans un millor i nou país que, atès aquest joc de disbarats, resultaria del tot versemblant pensar que el senyor Daniel de Alfonso –que esperem que avui sigui cessat del seu càrrec com a director de l'Agència Antifrau de Catalunya– pugui comptar amb expectatives de ser nomenat ministre de Justícia del Gobierno de España, potser com a premi pels serveis prestats.

Davant d'aquesta situació i evidència palmària de la manca d'eines a l'actual règim competencial, interessa saber a aquest grup parlamentari quines mesures entén que s'haurien d'adoptar per revertir la situació de l'ús del català en l'àmbit de l'Administració de justícia i també si és possible adoptar-les dins el marc legal vigent.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Respon el senyor Carles Mundó, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Carles Mundó i Blanch)

Bon dia, presidenta. Senyor diputat, moltes gràcies per la pregunta. Certament, el català a l'Administració de justícia està en una situació residual, en una situació d'emergència, i crec que és important no relativitzar aquesta dada ni buscar-hi aspectes positius, perquè no hi són. L'any 2015 només el 8,4 per cent de les sentències es van dictar en llengua catalana, que és el mateix que dir que el 91,6 per cent de les sentències es van dictar en llengua castellana i, per tant, davant d'aquesta realitat el primer que hem de fer és –amb dolor, perquè és una situació absolutament de disgust– no compartir aquesta situació i destacar davant de la ciutadania que estem en una situació d'emergència i que el català a la justícia és residual. I ho és, no pas perquè hi hagi una falta de coneixement en l'àmbit de l'Administració de justícia; perquè més del 70 per cent del personal de l'Administració de justícia acredita tenir un coneixement de la llengua catalana del nivell B2 o superior i, per tant, no és aquest el problema que explica que l'Administració de justícia no utilitzi el català de la manera més normal, com es fa en altres àmbits. De fet, l'Administració de justícia compta amb moltes eines, compta amb els dinamitzadors lingüístics per facilitar aquesta tasca i, per tant, hi insisteixo, no és un problema de mitjans.

El Consell d'Europa –vostè ho ha destacat– en una resolució del 20 de gener d'aquest any va demanar a l'Estat espanyol que modifiqués el marc jurídic per deixar clar

que les autoritats judicials penals, civils, administratives a les comunitats autònomes puguin dur a terme el seu treball també amb l'ús de les llengües oficials. I això no és possible, jo m'he adreçat al ministre de Justícia i m'he adreçat al president del Consell General del Poder Judicial reclamant quines mesures pensen adoptar en compliment d'aquesta resolució del Consell d'Europa, i la resposta que he obtingut per escrit és que tot va molt bé, que no cal fer canvis.

Per tant, el Departament de Justícia continuarà empenyent polítiques d'estímul, polítiques d'impuls, però el que no farem segur és miracles fins que el marc normatiu no canviï. El marc normatiu estableix que a Catalunya, en l'àmbit de l'Administració de justícia, hi ha una llengua que és d'ús obligatori, que és la llengua castellana, hi ha una llengua que és només d'ús optatiu i no és obligatòria per part dels treballadors de l'Administració de justícia, ni pels jutges i magistrats, ni pels lletrats de l'Administració de justícia, que és la llengua catalana. Aquesta situació de asimetria legal explica que el català sigui residual en l'Administració de justícia i, vistos els antecedents, segurament només amb les eines d'un estat tindrem la possibilitat de revertir-ho, perquè sentim que alguns diuen que s'han de partir la cara per parlar en castellà a Catalunya, però en canvi noi hem sentit ni una paraula de preocupació perquè el català sigui residual a l'Administració de justícia.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre l'evolució de la indústria el 2015

310-00099/11

Cinquena pregunta, sobre l'evolució de la indústria el 2015. Formula la pregunta el senyor Jordi Munell, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades, membres del Govern. Conseller Baiget, Catalunya ha estat, és i volem que continuï sent un país de vocació industrial i emprenedora. A dia d'avui la indústria representa un 20 per cent del PIB del país, i més del 50 per cent si considerem els diferents sectors d'activitats associades a la indústria. Les economies més industrialitzades són més internacionalitzades i innovadores, generen una ocupació més estable i de qualitat i gaudeixen d'un major benestar i cohesió social.

També, paral·lelament, destacar la importància de dos sectors com la logística i el turisme. Tots ells, amb la indústria, són motor de l'economia i arrossegament d'altres sectors, com els serveis i el comerç. Al llarg dels anys el Govern ha impulsat polítiques industrials compartides amb els agents econòmics i socials del país, que s'han anat adaptant a les diferents realitats i necessitats de l'entorn econòmic mundial, europeu i empresarial de cada moment, eh? Recordarem els anys noranta les polítiques de clus-terització i les polítiques de qualitat, però pel 2000, passant per les polítiques de taules sectorials i acords estratègics per a la competitivitat de l'economia catalana, el diàleg social. També, més endavant, tots els temes d'internacionalització de l'economia. Tots ells són plans d'actuació que, com deia abans, el Govern ha impulsat amb el suport dels agents socials buscant sempre aquesta importància i rellevància de la indústria com a motor d'innovació i d'internacionalització de l'economia catalana. El compromís i la voluntat per tenir una indústria sòlida ha estat també una de les preocupacions dels diferents agents econòmics i socials i del mateix Govern, com deia.

Més recentment s'ha dissenyat l'estratègia industrial del 2014, alineada amb l'estratègia d'especialització intel·ligent, els programes RIS3 i l'estratègia industrial 2020 de la Unió Europea o, fins i tot, l'anunci fa molt pocs dies per part del molt honorable president Puigdemont de consensuar un gran pacte nacional per la indústria amb la implicació dels agents econòmics i socials i polítics del nostre país. Avui comptem amb una indústria diversificada, de petita i mitjana empresa, però d'alt valor afegit, innovadora i competitiva, internacionalment ben posicionada per fer front als reptes que tenim al davant. L'impuls de la indústria ha de permetre generar riquesa i ocupació de qualitat,

que és la millor garantia de la preservació i millora de l'estat del benestar i esdevé un objectiu prioritari en la recuperació econòmica del país; un objectiu avui àmpliament compartit.

Conseller Baiget, per aquest motiu ens agradaria preguntar-li quina valoració fa...

La presidenta

Diputat, ha exhaurit el temps.

Jordi Munell i Garcia

...del Govern sobre l'evolució de la indústria catalana el 2015.

La presidenta

Respon, el senyor Jordi Baiget, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, com vostè ha dit, la indústria és un sector molt important per al nostre país i per a la nostra economia. I no només perquè representa el 20 per cent de la producció total del país sinó perquè gràcies al seus serveis, que hi estan al voltant i que genera, doncs, arribem a un 50 per cent. Per tant, és important perquè és un vector d'internacionalització, és un vector d'innovació i és un vector de creació d'ocupació de qualitat.

Per això cada any des d'Acció s'elabora un informe anual sobre la indústria en el qual es monitoritzen quins són els principals resultats, i es pot dir que l'any 2015 l'evolució dels principals indicadors és positiva. Si ens centrem en aquells més importants, en l'evolució de l'ocupació veiem que el nombre d'ocupats en els sector industrial, segons l'EPA, va créixer en 23.700 persones, que vol dir un increment del 4,3 per cent; és la taxa més alta dels darrers deu anys. Però podem dir: «Bé, no només hi ha l'EPA.» Si mirem els resultats de l'afiliació a la seguretat social, exactament el mateix; i si mirem com evoluciona l'atur registrat, exactament el mateix: va caure un 15,2 per cent, el millor resultat des de l'any 1999. Per tant, millora de l'ocupació industrial l'any 2015, important.

Creixement? El valor afegit industrial va créixer un 2,7 per cent, la millor taxa dels darrers cinc anys i un punt per sobre del que va créixer a la zona euro, i l'índex de producció industrial va créixer un 2,6 per cent, també –també– més amunt del que va créixer a l'Estat espanyol i a la zona euro.

Si mirem l'índex de confiança, que indica com evolucionarà i ens indica com evolucionaran, doncs, les perspectives de la indústria, vistes pels mateixos industrials, doncs, l'evolució és positiva; també ho és en exportacions, també ho és en inversió i també ho és en inversió estrangera; inversió estrangera industrial, que, per cert, ahir, després de tres anys de negociacions intenses entre l'Incasòl i Acció, es va materialitzar una d'aquestes inversions que es deixaran sentir: ahir es va fer pública la compra d'uns terrenys de l'Incasòl al Prat de Llobregat per part d'Amazon, que farà que hi hagi 1.500 treballadors més, qualificats, d'aquí a un any al nostre país, i això és important. I continuem treballant.

I vostè em parlava per al 2015, però jo li avanço que els indicadors del 2016 d'aquest primer trimestre són positius pel que fa a l'evolució del creixement de la producció industrial i pel que fa també...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Empresa i Coneixement

...a l'evolució...

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

El conseller d'Empresa i Coneixement

...de la creació de llocs de treball a la indústria... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Pregunta al Govern sobre l'accés a la plantilla de l'Institut Català de la Salut.

Pregunta al Govern sobre l'accés a la plantilla de l'Institut Català de la Salut

310-00095/11

Formula la pregunta el senyor Jorge Soler, del Grup Parlamentari Ciutadans.

Jorge Soler González

Gràcies, presidenta. Conseller Comín, fa deu dies es realitzaven les oposicions de l'Institut Català de la Salut. Com les valora? Quina és la seva opinió respecte a l'organització?

Moltes gràcies.

La presidenta

Respon el senyor Antoni Comín, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Antoni Comín Oliveres)

Gràcies, senyora presidenta. Benvolgut diputat, com vostè sap, després de sis anys, finalment hem pogut tornar a fer una oferta pública de places a l'ICS, després de sis anys. Es van oferir 340 places, es van presentar dinou mil persones, i deu imaginar vostè que el primer interessat que aquesta convocatòria d'oposicions funcioni a la perfecció és el conseller de Salut. Sabem que hi han hagut incidències, i en aquest moments, efectivament, les estem estudiant i les estem analitzant.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. Té la paraula el diputat.

Jorge Soler González

Conseller Comín, vostè sap bé les expectatives dipositades que hi ha en qualsevol oposició: no hi ha oposicions cada any, vostè ho ha dit bé; la precarietat laboral a l'Institut Català de la Salut és altíssima, i superar una oposició és gairebé –i hi afegeixo «lamentablement»– l'oportunitat excepcional que fa millorar una mica els contractes i les proteccions laborals dels treballadors.

En l'actual oposició hi ha 44 places per a metges de família, amb 1.300 admesos; 136 places per a infermeria per 7.700 admesos, i 55 per a auxiliars, amb 3.450 admesos. En una de les aules va marxar la llum i els alumnes van emprar els telèfons durant deu minuts, amb WhatsApp i internet. Les oposicions es basen en igualtat de mèrits i d'oportunitat, i permetre això trenca aquests principis. No pot haver-hi directius de l'Institut Català de la Salut i membres del tribunal preparant oposicions. No parlaré de la plantilla de respostes trobada a Viladecans dos dies abans de l'examen, amb el nom d'una opositora.

Els problemes organitzatius són clars i evidents. Però, més enllà del desastre organitzatiu, ens preocupa també, conseller, les poques places convocades. Suposo que ha llegit amb atenció l'informe del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona, així com els informes dels sindicats d'infermeria, d'auxiliars, etcètera. La precarietat és inadmissible. Parlem d'una convocatòria que no compleix els objectius que han de complir les oposicions: estabilitzar la plantilla i assegurar condicions d'igualtat salarial i drets laborals. Si algú no es presenta, queda penalitzat a la borsa de treball.

Coneixem bé les respostes victimistes. Ja anticipo que avui o culparan a Madrid, o potser els qui no aprovem uns pressupostos, que eren injustos, com ha fet el conseller que el precedeix, o potser avui encarregarà un altre informe a l'Aquas, no ho sé.

Miri, en els darrers cinc anys hem perdut mil metges de família, i vostès convoquen quaranta-quatre places; s'han perdut 786 places d'infermeria, i en convoquen 136. El seu Govern va acomiadar els interins per fer-los substituïts a hores. La política de retallades del personal està molt allunyada del que molts catalans voldrien. Com diu vostè, després de sis anys, doncs, aquestes són les evidències.

Moltes gràcies, conseller; gràcies, presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Té la paraula el conseller.

El conseller de Salut

Sí. Senyor diputat, aquest divendres es convoca la mesa de treball de l'ICS amb tots els sindicats; és una mesa que se celebra mensualment, i, evidentment, el tema de la mesa aquest divendres serà analitzar els incidents que hi han hagut en aquesta convocatòria.

Però també deixi'm que li aclareixi una mica la informació que vostè dona, que no acaba de ser del tot exacta. Per exemple, amb relació a la filtració d'informació, l'ICS explica que en cap moment s'ha filtrat informació sobre les preguntes. I la prova quina és? La mateixa denúncia presentada. La mateixa denúncia presentada explica que el que s'ha trobat són les instruccions que havien de seguir els responsables d'aula i el sistema de codis de barres que s'havia d'utilitzar per identificar els fulls de resposta de la prova. Per tant, si la mateixa denunciant ja descarta els fets tal com vostè els relata, hauríem de ser una mica més rigorosos.

Pel que fa als talls de llum. Sí, sí, tenim consciència dels talls de llum. Vostè comprendrà que és una incidència que no podia ser anticipada per part de l'ICS. Aquesta oposició s'ha fet en cinc seus –una a Tarragona, Girona i Lleida, i dues a Barcelona, Pompeu Fabra i Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona–, i, efectivament, de les quaranta-quatre aules de la Universitat Pompeu Fabra on s'estaven fent les proves, en tretze, en els últims minuts de realització de la prova, van haver-hi uns talls de llum d'entre tres i set minuts. S'analitzarà aquest divendres i es discutirà directament amb els sindicats.

Ara, anem a la major, anem al tema rellevant. Sap vostè que aquest any aquest Govern tenia previst fer una oferta pública de places a l'ICS de més de mil places? Sap vostè que aquesta era la previsió que tenia aquest Govern?, convertir mil interins en fixos, mil, que era un 25 per cent de tots els interins que s'han anat creant durant els últims cinc anys, en què per llei espanyola no hem pogut fer oposicions, per llei espanyola, i ara, finalment, podíem convertir en fixos el 25 per cent dels interins? Sap per què no ho hem fet? Perquè en aquesta cambra no s'ha permès l'aprovació dels pressupostos. Això és el que ens impedeix convertir en fixos mil interins.

(Alguns aplaudiments.)

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre la situació dels treballadors autònoms

310-00096/11

Pregunta al Govern sobre la situació dels treballadors autònoms. Formula la pregunta la senyora Laura Vílchez, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Laura Vílchez Sánchez

Gracias, presidenta. Hace ya nueve años que se aprobó el Estatuto del trabajo autónomo. Hace seis que la Generalitat firmó un decreto para su aplicación en Cataluña. Entre otras medidas, ese decreto anunciaba ya en 2010 la constitución del Consell Català del Treball Autònom, un marco de diálogo donde los trabajadores autónomos pudieran sentirse representados y donde pudieran ser valoradas sus reivindicaciones. Cuatro años más tarde, en 2014, Ciutadans consiguió aprobar una resolución reclamando la creación de este *consell*. El pasado marzo tuvimos que volver a insistir y volvió a aprobarse por unanimidad en este Pleno. Hace pocas semanas el Govern publicó que la convocatoria de la constitución del Consell Català del Treball Autònom se llevaría a cabo entre los meses de mayo y junio.

Con estos precedentes, y por las fechas que estamos, *consellera*, ¿cuándo tienen previsto finalmente constituir el Consell Català del Treball Autònom?

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Respon la senyora Dolors Bassa, consellera de Treball, Afers Socials i Famílies.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies (Dolors Bassa i Coll)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada, per la pregunta. Com vostè sap, la nostra intenció és convocar el Consell del Treball Autònom de Catalunya. Els problemes no vénen per Govern –estem treballant-hi des de la Direcció General d'Economia Social, també des de la Direcció General de Relacions Laborals–; el problema ve per la representativitat de les patronals dels treballadors autònoms, i això vostè ho sap molt bé, que hi ha molta representativitat i no es posen d'acord en quina ha de ser la seva representativitat en el Consell del Treball Autònom.

Hem donat aquest mes com a final, i a final d'aquest mes, si ells no ho decideixen, igual com vàrem fer amb la representativitat de les patronals per poder convocar el SOC i poder convocar els altres òrgans, ho decidirem directament des de Govern.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. Té la paraula la diputada.

Laura Vílchez Sánchez

Gràcies, presidenta. Señora *consellera*, la verdad es que no dicen eso los autónomos. Nos dicen que este Govern se olvida de ellos. Y evidentemente el Consell Català del Treball Autònom ni està ni se le espera. Creemos que es urgente su constitución, ya que de aquí van a tener que salir apuestas decididas por los emprendedores y por el fomento del trabajo autónomo. Como bien saben, la Generalitat de Cataluña puede hacer todavía mucho más por ellos. Necesitan financiación, necesitan que se activen los programas de apoyo que están paralizados, necesitan simplificación administrativa y necesitan financiación y formación. Esto podrían empezar a moverlo ya, y, para donde no lleguen, coordinense con el resto de administraciones, si no, no dude que nosotros seguiremos insistiendo aquí y donde sea necesario.

Tiene que saber que los autónomos en Cataluña representan casi el 20 por ciento de la población activa y tiene que entender que no pueden seguir sin tener ni siquiera una clara representación como sí tienen otros colectivos. Revisen el presupuesto de las estructuras de estado e inviertan en los que levantan cada día Cataluña.

Con todo esto, *consellera*, lo mejor que podría hacer es empezar reconociendo que los autónomos no son su prioridad ni lo han sido nunca.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Té la paraula la consellera.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, presidenta. Diputada, jo crec que el problema és que no són la seva prioritat i no sap de què parla.

Primera cosa, m'ha comentat del consell, de la representativitat. Ja ho hem dit. Vostè sap que hi estem dedicant molts esforços; tants esforços que ho portem des de dos departaments: ho portem des del Departament d'Empresa i des del Departament de Treball conjuntament perquè se sentin ben atesos els autònoms, tant els que comencen ara amb molts projectes d'Emprèn i d'Acció, com els que estan consolidats amb els projectes des del Departament de Treball.

Però, miri, si tant la preocupa, segur que sabrà que des de Catalunya només tenim la capacitat per fer polítiques actives i programes de suport, i que el que necessitarien ara els autònoms és tenir més competències perquè el que voldríem és canviar el règim de cotització, el que voldríem és quotes ajustades als ingressos i a la tributació justa dels autònoms, a la supressió, fins i tot, d'algunes quotes per als que tenen ingressos mínims per sota del salari mínim, i en això no hi tenim competències. Per tant, necessitem tenir un estat, necessitem ser competents i que no depenguem de Madrid, que és allà on vostè pot fer aquestes preguntes, que ho podran solucionar.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre la gestió dels casos d'enterovirus. Formula la pregunta el senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, el passat 17 de maig es va fer públic per part del Departament de Salut que s'havia detectat un brot d'enterovirus amb afectacions neurològiques greus, i precisament la gravetat de les afectacions neurològiques era allò que cridava l'atenció en aquest cas, i que aquest brot s'havia detectat, l'havien detectat vostès el 6 de maig. Vostè va comparèixer a la Comissió de Salut del Parlament el 26 de maig a donar explicacions amb relació a aquest brot. Entre d'altres coses, ens explicava que, des del 17 de maig, del primer comunicat del departament, s'informava diàriament de l'evolució d'aquest brot fins a aquell dia, fins al 26 de maig, en què –paraules seves– considerava que el brot estava estabilitzat i que, a partir d'aquell moment, la informació es donaria setmanalment.

La darrera informació disponible és del passat 22 de juny, i la informació és que si el 26 de maig eren seixanta, els casos, el 22 de juny ja n'eren noranta-nou: tretze nens ingressats, quatre a les unitats de cures intensives. El 21 de juny, precisament, s'encén una altra alarma, que és la mort d'un nen de tres anys a Mataró, que, si bé les informacions que es donen és que segurament no es pot establir un vincle, segurament, la feblesa d'aquesta informació manté enceses les llums d'alarma.

Conseller, voldríem saber quina és la situació actual d'aquest brot d'enterovirus, si el departament ha adoptat noves mesures per tal d'abordar-lo amb major eficàcia, i, tenint en compte l'anormalitat d'aquesta situació, pel nombre de casos d'afectats, de nens afectats, i per l'afectació, que només és a Catalunya, voldríem també saber si estan investigant quin pot ser l'origen d'aquest brot.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Respon el senyor Antoni Comín, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Sí; gràcies. Senyor diputat, vull començar agraint-li el to de la pregunta, perquè crec que en aquests temes s'ha de ser exquisit, s'ha de ser responsable, i crec que vostè, amb el to, almenys en aquesta primera pregunta, ho ha sigut. Li donaré les dades actualitzades a dia d'avui. A dia d'avui tenim un total acumulat –insisteixo en això d'«acumulat»– de cent un casos, dels quals avui només n'hi ha tres en UCI, i sis hospitalitzats; per tant, dels sis, tres estan a UCI i tres estan a planta.

Això vol dir que la resta de casos són casos que ja se'ls ha donat d'alta, perquè quan s'acumulen els casos no vol dir que tinguem malalts..., cent-una persones en aquests moments, sinó que al llarg del brot hi ha hagut cent-un nens que en algun moment han estat malalts. La corba epidemiològica, clarament –vam tenir l'ocasió de demostrar-ho l'altre dia en un mitjà de comunicació públic–, està disminuint, la qual cosa ens permet dir que el brot no ha finalitzat, però efectivament el brot en aquests moments està, com a mínim, disminuint.

Nosaltres, des del primer moment... –i vostès ho van reconèixer a la meua compareixença en el Parlament–, «nosaltres» vull dir el sistema de salut de Catalunya, els seus professionals: els caps de servei de Vall d'Hebron, els responsables d'urgències de la resta d'hospitals, els metges de primària... –i vostès ho van reconèixer unànimement, tots els grups parlamentaris, cosa que jo els agraeixo–, hem reaccionat amb una eficàcia assistencial absoluta. Una eficàcia assistencial tan absoluta que sap què passa en aquests moments, senyor Rodríguez? –i amb això no vull donar informació que a mi no em correspon. El que passa és que professionals de la resta de comunitats autònomes d'Espanya en aquests moments estan demanant assessorament, informació, estan preguntant als nostres caps de servei de pediatria de Catalunya, perquè és probable que en aquests moments hi hagi brots no identificats o brots no reconeguts a la resta de l'Estat, i això sí que és greu. Perquè el fet que aquest brot no estigui identificat en cas que es confirmi, i, per tant, que no s'hagin activat protocols especials a la resta de l'Estat, això sí que pot provocar que en aquests moments hi hagi pacients en risc.

A Catalunya s'ha fet tot el contrari. Fer un protocol especial el mateix dia en què es va detectar el brot, hi insisteixo, el mateix dia, 6 de maig, en què es va detectar el brot es va fer la taula d'emergències, es va fer el protocol especial i s'ha estat actuant amb màxima vigilància epidemiològica i assistencial des del primer minut.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

El conseller de Salut

No hi ha repregunta?

La presidenta

No?

El conseller de Salut

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

(La presidentariu.) Té la paraula el diputat.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller. Jo crec que la seva resposta no ha tingut el mateix to de preocupació amb què nosaltres li hem expressat la pregunta. Conseller, sabem que hi ha qui li exigeix responsabilitats per aquesta situació. Nosaltres no les hi demanem, li demanem més responsabilitat i, a canvi, nosaltres li oferim compromís per aturar aquesta situació que angosta moltes famílies.

Ocupi's –ocupi's– d'allò que passa a la salut a Catalunya i deixi de banda altres coses. Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de la presidenta.)* Respon el conseller.

El conseller de Salut

Senyor diputat, vostè sap que qui demana responsabilitats al conseller de Salut en aquests moments ho fa en base a una equivocació que és dir que el protocol es va enviar passat el 17, o passat el 13, o passat el 15 de maig, quan el protocol tothom sap que es va enviar el dia 6. Per tant, esclarida aquesta dada, el que queda clar és que la responsabilitat de la conselleria i dels professionals ha sigut màxima...

La presidenta

Conseller...

El conseller de Salut

...màxima.

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

Pregunta al Govern sobre el Logis Penedès

310-00094/11

Pregunta al Govern sobre el Logis Penedès. Formula la pregunta la senyora Rosa Maria Ibarra, del Grup Parlamentari Socialista.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Conseller, en aquesta cambra s'han aprovat diverses resolucions per al desenvolupament del centre logístic del Penedès; el 2012, el 2013 i el 2015. Malgrat això, aquesta actuació, que té el pla director aprovat, no ha estat desenvolupada pel Govern de la Generalitat. Quin és el capteniment que té el Govern actual respecte aquesta actuació?

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Respon el senyor Josep Rull, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Josep Rull i Andreu)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Nosaltres estem condicionats per alguns elements que són rellevants. El primer és l'actuació de l'Administració General de l'Estat amb relació a grans infraestructures, que són les que poden donar recorregut i viabilitat a aquest equipament. Estem parlant de l'A-7, estem parlant del Corredor Mediterrani, sense els quals és evident que mai no serem capaços de generar la demanda que s'exigeix. Aquest és un primer element i el segon és treballar per tal de consolidar un consens territorial. Això és el que està fent en aquests moments el Govern de Catalunya.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. Té la paraula la diputada.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies. Suposem que quan parla, conseller, de consens deu ser el mateix consens que devien tenir en consideració quan van aprovar el Pla director del Logis o les resolucions que abans dèiem.

En tot cas, la comarca del Baix Penedès és la de major índex d'atur de Catalunya, segons dades de l'abril del 2016, la taxa és del 22,25 per cent. Davant d'aquesta situació, el Govern no pot quedar-se aturat, cal que busqui accions que suposin la creació d'ocupació i de reactivació econòmica de la comarca. En aquest sentit, el centre logístic del Penedès és una oportunitat, segons un estudi de la Universitat Rovira i Virgili suposaria la creació de cinc mil llocs de treball directes i nou mil d'indirectes.

D'altra banda, hem de tenir present que la majoria de terrenys on ha de situar-se aquest centre logístic ja són propietat de CIMALSA, empresa de la Generalitat especialitzada en la promoció i en la gestió de centres logístics, la qual ha manifestat que amb les infraestructures existents... –allò a què vostè es referia en el primer punt–, deia que amb les infraestructures existents, en l'actualitat, es podria tirar endavant entre un 15 i un 25 per cent del Logis.

A la vegada, fa poques setmanes, l'empresa Catalonia Trade and Investment de la Generalitat, en reunió amb agents polítics i socials de la comarca, va manifestar que la sortida a la situació d'estancament econòmic i d'ocupació que viu actualment la comarca era l'activitat logística.

Com pot ser, conseller, que el seu Govern segueixi sense fer res amb el Logis Penedès quan existeix una necessitat tan clara, quan es tenen els instruments per actuar i quan les mateixes empreses públiques diuen que l'activitat logística és l'oportunitat. Tenen aturada l'acció del Govern per discrepàncies entre Convergència i Esquerra sobre aquesta qüestió? Pensen tenir aturada aquesta qüestió –com d'altres– fins tenir resolta la qüestió de confiança? Poden aclarir al país que pensen fer?

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Respon el conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, al final ha donat sentit en aquesta pregunta. La pregunta és: discrepen molt Convergència i Esquerra Republicana sobre aquest tema? Resposta: no. Estem fent bé la feina i estem treballant adequadament compartint alguns dels elements que vostè ha posat sobre la taula: compartim la inquietud pel nivell d'atur, important, que té la comarca del Baix Penedès i compartim la necessitat que les infraestructures no han de passar per Catalunya sinó que han de connectar Catalunya, i, per això, aquestes centrals intermodals, tant la Logis Empordà, la de la Llagosta, la del Port de Barcelona, la del Penedès, són importants.

Però el que és determinant és veure com ho fem –si em permet utilitzar la metàfora de les nines russes– i nosaltres el que necessitem és que hi hagi una primera peça que ens encaixi, que són aquestes grans infraestructures que donen sentit a aquest Logis. És a dir, amb una 340 que passa pel mig de l'Arboç, en aquests moments no serem capaços de captar demanda per a aquest Logis, és impossible. I no sabem quin és el capteniment

del Govern de l'Estat amb relació a l'A-7, o amb relació al Corredor Mediterrani ferroviari, aquest és el problema i aquest és problema de fons.

I, per tant, nosaltres què estem fent? Tenim l'esquema encaixat, estem treballant amb el territori per aconseguir generar aquest consens, però és determinant: si no hi ha aquestes grans infraestructures, si no sabem un calendari cert, el problema és que els operadors no ens vindran, ens està passant amb el Corredor Mediterrani. Saben les oportunitats que aquest país està perdent justament per aquesta imprevisibilitat? Basf mateix, en el Port de Tarragona, o Daimler, en el Port de Tarragona, o els problemes que tenim amb el Logis Empordà, aquest és el tema de fons.

I, per tant, el que els demanàriem és que la mateixa fermesa que vostès tenen a l'hora de demanar aquesta central intermodal, la tinguin també a l'hora d'exigir al Govern de l'Estat que desbloquegi d'una vegada per totes el calendari.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la designació del nou director de l'Oficina Antifrau de Catalunya

317-00063/11

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política i social. Formula la pregunta el senyor Benet Salellas de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, senyora presidenta. Bon dia, president. Aquesta setmana s'ha tornat a despatar la claveguera de l'Estat de la mà del ministre de l'Opus Dei, Fernández Díaz, i d'un director de l'Oficina Antifrau, Daniel de Alfonso, jutge espanyolista i conservador –un, diguem-ne, bé molt escàs a la judicatura catalana– que va ser escollit precisament per un pacte CIU-PP-PSC, és a dir, que aquest director que avui destituïrem, aquest «cabo de su Policía Nacional» és fill de la rèmora del règim del 78, del seu cademat, i de la Convergència autonomista, almenys que va ser-ho fins a l'any 2011.

La seva destitució, sabem que provocarà que la directora adjunta, Maite Masià, assumeixi el timó de l'oficina. Nosaltres, ja ho hem dit moltes vegades, no tenim confiança en aquesta directora adjunta, que apareix en les intervencions telefòniques del cas de les ITV, el cas en què es troba acusat ja l'antic secretari general de Convergència, Oriol Pujol.

Bé, per nosaltres, és moment d'obrir una etapa prè-republicana en aquesta Oficina Antifrau i, per això, nosaltres hem entrat un escrit, aquest mateix matí, al Govern i a la Mesa del Parlament, que demana que es doni la màxima rapidesa a designar –que és una obligació del seu Govern–, a fer la nova proposta de director per a aquesta Oficina Antifrau.

Podem garantir que el seu Govern procedirà amb la màxima rapidesa a fer aquesta designació, perquè un cop s'hagi produït la destitució de De Alfonso puguem també destituir ràpidament Maite Masià i iniciem aquesta fase prè-republicana de l'Oficina Antifrau?

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Respon el senyor Carles Puigdemont, president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Carles Puigdemont i Casamajó)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, primer deixem cada cosa per al seu moment. Al Govern li pertoca, efectivament, assumir la responsabilitat –al Govern, al president– de fer una proposta, però entendrà vostè que, ateses les circumstàncies, em sembla que és bo esperar el debat de com encaren els grups l'orientació que ha de tenir aquest organisme per poder fer alguna proposta que vagi en la línia del màxim consens possible.

Deixi'm dir-li, però, prèviament, algunes..., un parell de consideracions sobre alguna de les reflexions que ha fet. M'ha semblat que vostè ens posava en el sac dels culpables.

I nosaltres som víctimes. Perquè se'ns ha intentat destruir. I som víctimes d'operacions de claveguera d'Estat. Se'ns ha volgut destruir i s'han pagat confidents per fer informes falsos i fins i tot hem hagut de ser dobles víctimes, perquè hi ha gent que, d'aquestes escombraries, n'ha tret rèdit polític. I li vull recordar que el senyor Trias va ser acusat *falsament* i que algú, sobre aquestes acusacions falses, ens va acusar de mafiosos.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, president. Té la paraula el diputat.

Benet Salellas i Vilar

Sí, el company Albert Botran, aquest matí, dirigia ja una pregunta al seu Govern sobre el cas de l'acusació d'un treballador de TV3 en què s'explicava precisament que es demanen set anys de presó per una filtració de documents, no?

En el cas que jo li comentava, doncs, el senyor De Alfonso, pel poc que sabem, pel poquíssim que sabem d'aquest iceberg putrefacte, sabem que *ha filtrat* moltíssima informació al ministre de l'Opus Dei, és a dir, ha violentat la seva obligació de secret, de manera evident, en una llarguíssima llista de delictes.

Tanmateix, ni Mossos d'Esquadra ha procedit a detenir el senyor De Alfonso, ni tampoc ningú ha dit fins avui, ni el mateix Govern en defensa de les institucions de Catalunya, que procedirà a denunciar el senyor De Alfonso davant dels tribunals. Comprendrà que tinguem una certa sensació de justícia desigual: que als de baix se'ls aplica una justícia duríssima i que els de dalt, com el senyor De Alfonso, poden sortir amb una evident sensació d'impunitat.

Per tant, el que demanaríem al Govern és, si us plau, quines mesures prendrà per garantir que no hi ha impunitat davant de les filtracions i l'absoluta, diguem-ne, deslleialtat i violació...

La presidenta

Diputat...

Benet Salellas i Vilar

...de secret que ha tingut el senyor De Alfonso?

La presidenta

...ha exhaurit el temps. Moltes gràcies. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè em parla de dos organismes que estan sota el control *del Parlament* i no del Govern. I, per tant, és el Parlament qui ha de prendre les decisions, i espero que les prengui, tant en un cas com l'altre, o, en tot cas, de seguiment, de les conductes que pugui haver-hi en cadascun d'aquests organismes.

Estem davant, certament, d'un dels escàndols més greus de la democràcia, que és l'ús de l'Estat per atacar adversaris polítics. Potser ens hi estem acostumant, tristament, però no ens hi hauríem d'acostumar, a això.

I això passa i és molt sagnant que, mentre això passa, mentre el ministre s'escapa de donar explicacions al Parlament espanyol per haver utilitzat de manera –i cito paraules dels Jutges per a la Democràcia– «il·legal i abusiva», per fer ús de manera il·legal i abusiva de les institucions democràtiques, com la judicatura i la fiscalia, justament mentre passa això –mentre *no* passa això–, coneguem que el president Mas, la vicepresidenta Ortega o la consellera Rigau seran enviats a judici per haver permès l'exercici de la democràcia.

Què podem fer? Li ho diré molt ràpid: doncs, marxar al més aviat possible, perquè en un estat així no hi podem durar gaire més. (*Aplaudiments.*) I com deia un demòcrata madrileny... (*Persisteixen els aplaudiments.*) I com deia un demòcrata madrileny ara fa un parell d'anys, impotent davant de les possibilitats de canviar les coses, deia: «Vascos, catalanes, huid vosotros que podéis.»

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, president.

**Pregunta al president de la Generalitat sobre la presentació de la
qüestió de confiança abans de les vacances**

317-00064/11

Pregunta al president sobre la situació política. Formula la pregunta el senyor Xavier García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Senyor president, una prèvia: li recordo que l'Oficina Antifrau no depèn del que vostè anomena «les “cloaques” de l'Estat»; depèn d'aquest Parlament. Per tant, diguem les coses com són. (*Remor de veus.*)

A partir d'aquí, recordar-li, senyor president, que fa unes setmanes vostè va perdre la majoria parlamentària, la majoria en aquest Parlament. Això va obligar a presentar una qüestió de confiança, una qüestió de confiança diferida a quatre mesos. Aquesta situació, senyor president, provoca incertesa, provoca una situació de provisionalitat en el Govern que vostè presideix, provoca paràlisi en l'acció de govern. I per això des del Partit Popular de Catalunya creiem que és del tot necessari que vostè presenti de manera immediata, durant el mes de juliol, aquesta qüestió de confiança.

La pregunta és: senyor president, se'n pensa anar de vacances dintre d'unes setmanes tal qual, i ja ens veurem el mes de setembre i ja presentarem la qüestió de confiança, o està disposat a presentar aquesta qüestió de confiança durant el mes de juliol i a la vegada presentar un pla d'acció de govern per als propers mesos?

La presidenta

Gràcies, diputat. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, jo no sé si el Govern té dret a les vacances o no. Suposo que sí, que en deu tenir, i no deu discutir el dret que deu tenir el Govern, i el president, a poder fer vacances. També li recordo que, justament, si venim de fer unes eleccions espanyoles ara fa tres dies és perquè va haver-hi la inoperància de la política espanyola per resoldre el que era l'encàrrec dels ciutadans que hi hagués un govern que es posés a treballar.

Aquest Govern treballa, aquest Govern no està en funcions, aquest Govern funciona, com ha vist en algunes de les respostes dels consellers. Ahir s'anunciava una inversió que s'ha treballat durant tres anys. S'anunciaran més coses en les properes setmanes, perquè el Govern està al peu del canó i ho estarà fins al darrer dia, i no delegarà les seves responsabilitats en ningú, ni escaparà del control del Parlament. És més: ha posat el Parlament a dalt de tot, al vèrtex de la piràmide del sistema democràtic, i és en el Parlament on jo penso donar comptes, explicar, recollir la confiança i saber si hi és o no hi és, a diferència del que ha fet el seu candidat fins ara, que ha aconseguit passar tota una legislatura, molt breu, per cert, sense haver de comparèixer ni una sola vegada a donar explicacions al Congrés dels Diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, president. Té la paraula el diputat.

Xavier García Albiol

Senyor president, segueix sense contestar la meua pregunta: se n'anirà de vacances tal qual, sense presentar un pla d'acció i sense haver presentat la qüestió de confiança? Si això és així, li he de dir amb sinceritat que creiem que és una actitud una mica irresponsable. És més: li diré que segurament li ha sortit un aprenent, eh?, que és el senyor Cameron, amb qui podrien anar de la maneta, que ha dit que presentarà la dimissió dintre de quatre mesos. Doncs, bé, jo crec que són l'un per l'altre. Perquè, com li deia, aquesta situació crea inseguretat des d'un punt de vista ja no tan sols polític o institucional, sinó inclús econòmic.

I vostè parlava d'inversions i parlava de xifres. Permeti'm que li digui una xifra: la inversió estrangera a Catalunya en el darrer any s'ha reduït un 50 per cent, i, per exemple, a la Comunitat de Madrid, mal que ens pesi a tots, ha augmentat un 43 per cent.

Per tant, això posa en evidència que ja no és qüestió únicament i exclusivament que tinguem un Govern, el seu, que depèn d'un partit antisistema, i que ja no tan sols els mesos que han passat de legislatura hagi estat vostè sotmès al que marcava aquest partit antisistema, sinó que el seu futur i el futur del Govern de Catalunya, i per tant el futur de tots els catalans, està en mans d'aquest partit. I al final això acaba passant factura.

Senyor president, nosaltres li voldríem recordar i li voldríem insistir en el fet que creiem que és un greu error que vostè insisteixi a mantenir paralitzat el seu Govern...

La presidenta

Diputat, ha exhaurit el temps.

Xavier García Albiol

...i, per tant, la política..., i la confiança en el Parlament de Catalunya i en el Govern de Catalunya.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, jo crec que el principal antisistema el tenim al Govern espanyol, i és el ministre de l'Interior, l'encara ministre de l'Interior. *(Aplaudiments forts i perllongats.)* I vostès, que els agrada tant la democràcia, tenien una ocasió fantàstica per demanar que el senyor Fernández Díaz comparegués a la Diputació Permanent del Congrés dels Diputats per donar alguna explicació, perquè em sembla que alguna explicació, aquest senyor, abans de marxar de vacances, espero que definitives, l'hauria de donar. *(Rialles.)*

Li he d'agrair que m'hagi comparat amb el senyor Cameron. Em fa molta gràcia i li ho agraeixo molt. Perquè, sí senyor, és un model de democràcia. Un senyor que permet que voti Escòcia, un senyor que quan té dubtes de si la seva població està d'acord o no a pertànyer a la Unió Europea hi convoca un referèndum, i de resultes del referèndum assumeix les seves responsabilitats polítiques, cregui'm que és un model digne de seguir-ne l'exemple. I li recomano que el proper president del Govern espanyol segueixi exactament el model Cameron, perquè a tots plegats ens aniria molt millor. Entre altres coses perquè fa bastants segles que tenen democràcia.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la hipòtesi de la reedició d'un govern de l'Estat del Partit Popular

317-00065/11

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política. Formula la pregunta el senyor Lluís Rabell, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Gràcies, presidenta. Bé, avui sembla que és un dia d'indignacions. Però nosaltres no voldríem deixar passar l'oportunitat d'expressar la nostra preocupació pel fet que se segueix judicialitzant la vida política i que segueix endavant un procediment contra el senyor Mas, contra la senyora Ortega, contra la senyora Rigau, contra el senyor Homs, i això és una mala notícia per a la democràcia. Volíem deixar constància d'això.

Mireu, acaben de celebrar-se unes eleccions generals i estem pendents de la formació del nou govern a Madrid. I és evident que la natura i la fesomia d'aquest nou executiu acabarà afectant molt directament, lògicament, les condicions de vida de la ciutadania de Catalunya i els anhels d'aquest país.

Tot i la dificultat evident a la llum dels resultats, puc garantir-li que l'espai polític de canvi i de transformació que nosaltres representem bregarà fins a l'últim moment a Ma-

drid perquè es pugui configurar l'alternativa, un govern de canvi, i ens agradaria que les forces polítiques catalanes presents al Congrés dels Diputats contribuïssin a fer possible aquesta hipòtesi, difícil, però per la qual seguirem lluitant.

En qualsevol cas, president, com encararia el seu Govern la hipòtesi d'una reedició d'un govern del PP, amb la situació, el risc, de bloqueig que això representaria?

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Rabell, li agraeixo la mostra de solidaritat amb el president Mas, la vicepresidenta Ortega, la consellera Rigau i l'aleshores portaveu Francesc Homs, davant del que és, efectivament, una falla greu d'un..., de la manca de qualitat democràtica d'un Estat que envia a judici algú que ha permès l'exercici de la democràcia.

Jo li agraeixo també que vostè digui que no llença la tovallola. Jo no esperava una altra cosa: que, malgrat les dificultats, vostès bregaran fins a l'últim moment perquè hi hagi un govern de canvi. Li he de dir que hi havia condicions millors abans d'aquestes eleccions perquè hi hagués aquest govern de canvi. I vostès ho saben, perquè saben que si estava ben orientat podien comptar amb un ampli suport de molts dels diputats escollits a Catalunya. Això és més difícil, avui. Però si vostès ho intenten, i aquí creuen que hi ha espai perquè puguem trobar una alternativa necessària a un govern del Partit Popular, vostès saben que trobaran un ampli consens. Ara bé, li he de dir que les perspectives no són falagueres i que ens hem de començar a preparar per a això que vostè en diu la possibilitat que pugui haver-hi una «reedició», corregida i augmentada, segurament, d'un govern del PP que ha estat nefast per als interessos de Catalunya. Jo crec que aquí sí que hem de fer una reflexió de país, a la qual jo també els convido a vostès que se sumin.

La presidenta

Moltes gràcies, president. Té la paraula el diputat.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies, president. Efectivament, aquesta hipòtesi és versemblant. I, sens dubte, un dels efectes més perversos que tindria una reedició del Govern del PP serien els impactes negatius en polítiques socials, perquè ja sabem que Brusselles té preparada la recepta i unes polítiques d'austeritat i d'ajustament que tindran uns efectes terribles, podrien tenir-los, sobre les autonomies, és a dir, sobre els serveis fonamentals que serveixen.

Per tant, nosaltres pensem que els resultats mateixos de les eleccions, que en l'àmbit..., i, amb totes les dificultats, tanmateix, han permès i han fet que guanyi a Catalunya, també al País Basc, l'espai polític que representem, un espai de canvi i de transformació que aposta decididament pel dret a l'autodeterminació del país.

Nosaltres pensem que el que ens trobaríem..., i el que planteja això és la necessitat de recompondre una àmplia majoria social al voltant d'allò que aplega i que pot unificar la majoria de la ciutadania de Catalunya, forjar la seva cohesió social i obrir una perspectiva. Nosaltres pensem que l'objectiu del referèndum, que s'allunya i és difícil, tanmateix serà, acabarà sent, la perspectiva que pot desllorigar aquesta situació i per la qual haurem de bregar. El que ens pensem que no serà possible és un full de desconnexió que troba dificultats inabastables.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Rabell, per dificultats inabastables la de poder organitzar un referèndum amb un govern presidit pel senyor Mariano Rajoy. Aquesta sí que és una dificultat molt inabastable.

I aquesta és una realitat amb la qual ens haurem de confrontar i a què haurem de reaccionar, no a la que podria ser algun dia en el cas que... Ja no estem en aquest escenari, senyor Rabell. Estem a l'escenari d'una realitat que, ens agradi o no, és la que és, i que, òbviament, no només s'ha de respectar, sinó que ens hi hem de relacionar, i hem de prendre decisions en conseqüència. No podem ara deixar-ho al congelador i esperar que vingui el temps en què es descongeli o posar-ho al microones quan toqui. No. Ara hem de prendre decisions com a país. I jo crec que vostès també s'han de sentir interpe·llats en aquesta crida a prendre decisions; de quina manera aquest dret a l'autodeterminació, que efectivament jo crec que és compartit per una àmplia majoria de la gent d'aquest país, es pot exercir de la manera més democràtica possible. Jo crec que aquí hem de trobar espais de coincidència, que em sembla que hi són, i sobretot quan el Govern espanyol, probablement del Partit Popular, amb fragilitat haurà de fer front, vostè ho ha assenyalat molt bé, a retallades molt dures que exigirà la Unió Europea. Es parla de la xifra d'entre 8.000 i 9.000 milions d'euros. Sabem que el dèficit espanyol és més gran del que és el comportament de les autonomies i sabem la tendència que té el Govern espanyol a centrifugar el dèficit a les autonomies. Per tant, haurem d'estar molt i molt alerta, i estic convençut que aquí també podem trobar espais de coincidència en la defensa dels interessos de la gent de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el projecte del centre recreatiu i turístic de Vila-seca i Salou

317-00066/11

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política. Formula la pregunta el senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, sense menystenir en absolut la importància dels temes transcendents que li han plantejat altres presidents de grup, jo voldria aterrar sobre un tema molt –molt– concret, i ho faig, no sé si de forma oportuna, o oportunista, pels esdeveniments que es produeixen al voltant del projecte del centre recreatiu i turístic de Vila-seca i Salou, sobre els quals em consta que el Govern treballa i que té bones notícies a aportar a la cambra.

Voldria recordar... És la tercera vegada que li pregunto sobre això, i m'agradaria que fos la darrera, en el sentit que poguéssim amb la seva resposta tenir les garanties, en la mesura que les pot donar un govern, que aquest projecte tira endavant i que té les complexitats socials, territorials i també inversores necessàries.

He de recordar com va començar el nostre compromís amb aquest projecte, que va ser precisament amb el Govern anterior, a sol·licitud del president Mas..., que el nostre grup parlamentari, després d'una negociació en què consideràvem que s'havia arribat a un bon equilibri entre una inversió relacionada amb el joc, una inversió relacionada amb el turisme i una inversió relacionada amb l'habitatge..., es podia promoure una inversió que generés al voltant de set mil llocs de treball.

De llavors ençà, des d'aquella signatura el 30 de març del 2014 entre el president Mas i Pere Navarro, en tant que president del Grup Socialista, ha passat temps, hi han hagut canvis polítics, hi han hagut algunes incerteses, hi ha hagut també alguna vacil·lació, almenys ho semblava, per part d'alguns dels inversors, i ens consta que el Govern ha seguit amb atenció aquest procés, ha intentat anar ajustant el projecte, i sembla que aquestes setmanes es pot produir l'embranchida definitiva.

És per això, president, que el nostre grup el que vol és seguir mostrant el seu suport a aquest projecte, mostrar també el suport per endavant a aquelles modificacions que puguin mantenir i eixamplar el consens al voltant d'una inversió tan important, i voldríem conèixer quina és l'opinió del Govern al respecte i si hi ha alguna novetat que pogués vostè compartir amb el conjunt de la cambra.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, és veritat. Jo crec que va ser la primera o la segona pregunta que vostè em va formular; anava justament d'això, i li ho vaig agrair, i li vaig dir..., si no ho recordo malament, l'expressió que li vaig expressar, diguéssim, era que estava viu, que el projecte estava viu, però que hi havia el temor que això hauria pogut quedar desat en uns llimbs dels quals hauria estat difícil de sortir. I li vaig reconèixer que era un tema estratègic de país, que el Govern hi treballaria, que hi treballaria amb discreció, que comptava amb el seu grup. I li he de dir que, doncs, el treball s'ha fet, s'ha fet bé. Li he d'agradir l'esforç del seu grup polític; li he d'agradir també al seu grup polític en el territori l'ajuda que ha tingut per eixamplar socialment, políticament i territorialment el que ens faltava de créixer, i, per tant, li vull reiterar aquest agraïment, que em sembla que, si això surt bé, i que sortirà bé, serà un èxit de tots. Per tant, en aquest sentit, també crec que ha estat un acte que val la pena de reconèixer i jo vull fer-ho com a president, i especialment, a la gent de Tarragona.

Ens vam comprometre que revisariem i impulsariem. Això és el que hem fet. En aquests moments, vostè..., el vicepresident, el Departament d'Economia ahir va convocar, si no ho tinc mal entès, el consorci recreatiu i turístic per demà al matí –allà s'informarà de com s'ha anat impulsant i revisant aquest projecte–, i a la tarda està prevista la reunió extraordinària de la Comissió d'Urbanisme de Tarragona en què es portarà la segona aprovació inicial del PDU degudament revisat en la línia en què a tots ens ha anat bé.

Per tant, aquí hi ha hagut un treball molt intens, molt intens de tothom. Jo vull agrair també el treball del Departament d'Economia, el treball del territori; un interès perquè aquesta inversió –que sabem que és molt important per a unes comarques que ho necessiten, per a un sector estratègic en l'economia del país, i molt especialment en aquella zona– no decaigués. Hem estat en contacte amb els inversors, també. Tot això ho hem anat fent de manera discreta per poder finalment arribar i plantejar a la gent –i demà explicar-ho amb tot luxe de detalls– en què consistiran aquestes modificacions.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, president. No hi ha torn de rèplica? No? *(Pausa.)*

Pregunta al president de la Generalitat sobre la consideració de la sortida del Regne Unit de la Unió Europea com una oportunitat per a Catalunya

317-00062/11

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política. Formula la pregunta la senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. *Senyor president*, una de las noticias más relevantes, sin duda, a nivel mundial, que hemos conocido en los últimos días es el Brexit. Lamentablemente, veremos cómo un país tan importante como el Reino Unido abandonará el proyecto común europeo.

Las consecuencias de esto, incluso sin haberse iniciado formalmente el procedimiento de salida, ya las estamos viendo: un país absolutamente dividido, una bajada espectacular de la bolsa, depreciación muy importante de la libra y anuncios de empresas importantes sobre su posible abandono y cambio de sede social a otros países de la Unión Europea, entre otras consecuencias.

Visto esto, ¿sigue usted pensando, señor presidente, que el Brexit es una oportunidad para Cataluña por el precedente que supone?

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora Arrimadas, tot allò que representi donar veu a la gent, tot allò que representi exercici de democràcia sempre serà un referent, encara que vagi, en el cas del Brexit, en direcció contrària al que són els interessos de Catalunya, que vol formar part justament com a membre de ple dret de la Unió Europea, com a estat independent.

De tota manera, deixi'm avisar-la que una cosa són els anuncis catastròfics i l'altra és la realitat, que serà un pèl més complexa del que vostè descriu, no tan simple, i en què juguen molts actors, no només la Unió Europea, sinó també els Estats Units, i veurem com evolucionen els propers dies tots aquells anuncis catastrofistes que s'han fet a l'entorn del Brexit.

No ens fixem només en el món financer. És veritat que per al món financer això ha estat una patacada grossa, però hi ha, feliçment, vida econòmica més enllà del món financer.

La presidenta

Moltes gràcies, president. Té la paraula la diputada.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor presidente, los únicos que se han alegrado de esta noticia, los únicos que lo consideran un precedente, los únicos que le quitan hierro a las consecuencias de esto, pues, son ustedes y Donald Trump y Marine Le Pen, del Frente Nacional francés, y la Liga Norte de Italia (*aplaudiments i veus de fons*) –sí, sí, es verdad; es verdad, es verdad–, los únicos, que son partidos que se autodenominan de extrema derecha, euroescépticos y xenófobos. Lo que ustedes dicen... (*Alguns aplaudiments.*)

Lo que ustedes dicen que harán, que es declarar la independencia, supone la salida de la Unión Europea. Y esto que aquí le niegan a los catalanes, y niegan la verdad, usted cuando sale fuera, las pocas veces que lo hace, en medios internacionales tiene que desdecirse y tiene que reconocer que la salida de Cataluña de España supone la salida de la Unión Europea. ¿Por qué? Porque en medios internacionales no le dejan a usted obviar respuestas por escrito de la Comisión Europea; muchísimas, pero puedo leer textualmente una del 2013, que dice: «Si una parte del territorio de un estado miembro dejase de ser parte de ese estado para convertirse en un nuevo estado independiente, los tratados ya no serían aplicables en dicho territorio»; en otras palabras, y sigo leyendo textualmente, un nuevo estado independiente, por el hecho de alcanzar la independencia, pasaría a convertirse en un país tercero respecto a la Unión Europea.

Esto es una respuesta por escrito de la Unión Europea, cosa que usted niega aquí, en Cataluña, siempre, que existan este tipo de posicionamientos. No hagan lo mismo que los independentistas británicos, que se han pasado toda la campaña hablando del «Europa nos roba» –¿le suena, señor Puigdemont?–..., de hacer campañas diciendo que cada semana la Unión Europea les cuesta a los ingleses 300 millones de euros, de libras, que podrían destinar a la sanidad, cosa que ustedes replican totalmente, y al día siguiente lo han tenido que negar.

Europa, hay que reformarla, no hay que romperla, y exactamente lo mismo pasa con España. Pero ustedes cada vez son menos decisivos en España y cada vez, y, si no, preguntenselo al señor Tremosa, son menos decisivos en Europa.

Los catalanes vamos a iniciar los procesos...

La presidenta

Diputada, ha exhaurit el temps...

Inés Arrimadas García

...de reforma de toda España y de toda Europa.

La presidenta

...em sap greu.

Inés Arrimadas García

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Home, jo ara seria una mica més prudent del que ha estat vostè si fes referència a processos d'independència i exclusió de la Unió Europea, perquè en aquestes hores la primera ministra escocesa està reunida amb el president del Parlament Europeu; el president de la Comissió Europea ha anunciat que té interès a parlar amb ella, i hi ha un canvi important: fins i tot el mateix Guy Verhofstadt, que vostès coneixen molt bé, acaba de fer unes declaracions dient: «Home, potser que la Unió Europea, amb aquells països que en volen formar part, sigui molt simpàtica i molt empàtica.»

Per tant, veurà com la Unió Europea –de fet, ja ho està veient– està canviant radicalment i ràpidament el discurs que té en relació amb casos com el d'Escòcia, perquè el tindrà sobre la taula, i el cas de Catalunya, entre altres coses perquè la Unió Europea no va sobrada de suports, i això ho sap, vostè.

Per tant, en aquest sentit –en aquest sentit– sortir de la Unió Europea..., miri, sap què els va passar als escocesos que es van creure la campanya de la por que votar independència seria sortir de la Unió Europea? Que s'han quedat sense independència i sense Unió Europea. M'entén? (*Alguns aplaudiments.*) Això és el que els ha passat.

I, finalment, sobre Donald Trump, Marine Le Pen..., justament Marine Le Pen va fer unes declaracions exactament coincidents amb les seves amb relació a la independència de Catalunya. I sap on estaran vostès quan Catalunya declari la independència? Al mateix costat que la senyora Marine Le Pen i el senyor Donald Trump.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments que s'han produït a l'Estat espanyol amb relació al procés sobiranista

317-00067/11

Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics. Formula la pregunta el senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, aquests dies han passat moltes coses, algunes d'extrema gravetat i d'altres, no per previsible, prou importants, també, i totes ens apunten, juntes i per separat, en la mateixa direcció i el mateix objectiu, que és que ens convé, quan abans millor, ser un estat independent.

Aquests dies hem vist com actuen les clavegueres de l'Estat, o jo ja diria, millor, hem vist un estat convertit en claveguera contra aquest procés i actuant per desprestigiar, per destrossar l'honorabilitat de moltes persones. Senzillament, repugnant.

Aquests dies també hem sentit com un ministre –dit d'Interior, però que actuava com en el règim anterior– es vantava justament d'utilitzar fiscals, d'utilitzar jutges, d'utilitzar grups mediàtics també amb el mateix propòsit de destruir persones.

I també hem vist aquests dies, concretament ahir, com aquests fiscals i jutges que afinen tant –i veiem que també afinen tant en els *tempos*–, doncs, portaran al banc dels acusats a polítics per posar les urnes i consultar els ciutadans; un judici a la democràcia, un procés a 2.300.000 catalans que van anar a votar. Des d'aquí tot el suport a les persones que s'hi han vist més implicades.

I, finalment, hem vist unes eleccions a l'Estat espanyol que deixen, doncs, tot de manera molt igual, sobretot igual pel que fa a les zero expectatives de la possibilitat de la mínima sensibilitat per un referèndum a Catalunya.

És per tot això, president, que nosaltres el que li volem preguntar és quina valoració en fa dels darrers esdeveniments polítics que s'han produït a l'Estat, dels esdeveniments que s'han produït per part de l'Estat, amb relació al procés que viu Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, vostè ha dit que ens convé, quan abans millor, sortir de l'Estat, i té tota la raó del món, i és el que he intentat explicar abans en la resposta al Grup Parlamentari de la CUP.

I jo aniria més enllà: no ens convé només canviar d'Estat, ens convé canviar d'època, perquè tot això que està passant és d'una altra època; és d'una època gairebé en blanc i negre, és d'una època en què pensàvem que en podríem sortir, que n'hauríem sortit, perquè aquesta era l'expectativa que hi havia a l'inici de la democràcia, i veiem tristament –tristament– i no amb alegria que això ha estat un fracàs. Per tant, no només canviar d'Estat, canviar d'època, perquè a la llum també dels resultats de les eleccions espanyoles, a la llum també de com es va gestionar el resultat de les eleccions del 20 de desembre, i, per tant, la incapacitat de gestionar complexitats, és evident que, entre una cosa i l'altra, les opcions que el Govern espanyol que surti d'aquestes eleccions..., de convocar o d'acordar un referèndum amb Catalunya són opcions que aquestes sí que vaguen per l'espai sideral pels temps dels temps.

De manera que quan més aviat anem passant, millor per a la nostra gent. És més, jo diria que en aquests moments hi ha demòcrates espanyols que estan mirant amb decepció els resultats, que estan començant a entendre per què Catalunya es disposa a fer un estat nou que es basi justament en referents democràtics com els que encara avui aquí, en aquesta cambra, són criticats, quan desperten admiració en el món sencer –el Regne Unit és una democràcia des de fa segles, i si m'he d'assemblar a algun estat prefereixo assemblar-me al Regne Unit, amb els seus errors, que no pas a l'Estat espanyol, amb tota sinceritat li ho dic. Doncs, hi ha molts demòcrates espanyols que en aquests moments comencen a entendre que l'única alternativa que tenim com a país és posar-nos a caminar de manera ja decidida i de manera irreversible cap a constituir-nos com un estat independent, europeu, democràtic, exemplar en les formes i que sigui integrador i en què no sigui possible que un ministre de l'Interior persegueixi els seus adversaris polítics utilitzant recursos públics, utilitzant la judicatura, utilitzant la fiscalia i tot el que té a l'abast, pensant-se que allò és de la seva propietat i oblidant que justament allò està al servei del bé comú.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, president.

Procediment de revocació del director de l'Oficina Antifrau de Catalunya

299-00001/11

El segon punt de l'ordre del dia és: procediment de revocació del director de l'Oficina Antifrau de Catalunya.

Abans d'iniciar el debat i votació de la proposta de revocació, donaré lectura de la proposta de la Comissió d'Afers Institucionals.

«La Comissió d'Afers Institucionals ha tramitat en la sessió tinguda el dia 23 de juny del 2016 la sol·licitud d'inici del procediment de revocació del director de l'Oficina Antifrau de Catalunya presentada pels grups parlamentaris de Junts pel Sí, Ciutadans, Socialista, Catalunya Sí que es Pot i Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

»Aquesta sol·licitud es fonamenta en la causa de cessament que estableix la lletra g de l'article 11.1 de la Llei 14/2008, del 5 de novembre, de l'Oficina Antifrau de Catalunya. La sol·licitud ha estat tramitada d'acord amb el que estableixen l'apartat 2 de l'esmentat article 11 i l'article 177 del Reglament del Parlament. Els fets que han motivat la presentació de la sol·licitud d'inici del procediment de revocació són les informacions aparegudes els darrers dies en els mitjans de comunicació sobre unes actuacions del director de l'Oficina Antifrau de Catalunya que haurien compromès greument el compliment dels deures i les obligacions inherents al càrrec.

»A la sessió de la comissió hi ha estat convocat Daniel de Alfonso Laso, director de l'Oficina Antifrau de Catalunya, el qual hi ha assistit i ha fet ús de la paraula.

»La comissió, d'acord amb aquests antecedents, el desenvolupament de la sessió –de la qual queda constància en el *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya*– i el caràcter públic de la informació divulgada pels mitjans de comunicació sobre el contingut de les converses entre el director de l'Oficina Antifrau de Catalunya i el ministre de l'Interior, contingut que no ha estat desmentit pel director de l'Oficina Antifrau de Catalunya, considera que aquests fets, *a*, posen en evidència una conducta impròpia del càrrec, clarament incompatible amb els valors que ha de defensar i promoure l'Oficina Antifrau de Catalunya, dels quals el seu director ha d'ésser el màxim exemple; *b*, suposen un notori i greu incompliment dels deures i les obligacions inherents al càrrec, d'acord amb el que estableix la Llei 14/2008, del 5 de novembre, de l'Oficina Antifrau de Catalunya, especialment dels deures d'independència i objectivitat que exigeix l'article 8 i dels deures de reserva i confidencialitat que exigeix l'article 18.

»En conseqüència, la Comissió d'Afers Institucionals acorda: *a*, proposar al Ple la revocació de la designació de Daniel de Alfonso Laso com a director de l'Oficina Antifrau de Catalunya per haver incorregut en la causa de cessament que estableix la lletra *g* de l'article 11.1 de la Llei 14/2008, del 5 de novembre, de l'Oficina Antifrau de Catalunya; *b*, trametre a la fiscalia, als efectes que legalment corresponguin, l'acta i la transcripció de la sessió de la comissió.

»Palau del Parlament, 23 de juny de 2016.

»Signat: la secretària de la comissió, Neus Lloveras, i el president de la comissió, Jean Castel.»

A continuació, d'acord amb allò que es va establir a la Junta de Portaveus, obrirem un torn d'intervencions dels grups parlamentaris per un temps màxim de set minuts per a cada grup.

Per a iniciar aquest torn, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias. Señora presidenta, señoras y señores diputados, Ciudadanos, como el resto de grupos parlamentarios, excepto el Partido Popular, ha promovido la revocación del señor Daniel de Alfonso como director de la Oficina Antifraude y por supuesto va a votar hoy a favor de esta revocación.

Las conversaciones habidas entre el ministro y el señor De Alfonso no han sido negadas por ninguno de ellos y, por lo tanto, ocurrieron. Que el señor De Alfonso hablase con un ministro sobre los trapos sucios que se puedan encontrar de rivales políticos le inhabilita, al señor De Alfonso, para desempeñar el cargo de director de la Oficina Antifraude. Eso nos parece una obviedad fuera de toda discusión.

El director de la Oficina Antifraude no puede ser revocado libremente por el Parlamento y ello es para preservar, precisamente, la independencia del órgano. Por lo tanto, el cese debe ser un cese causal. Y la causa existe para ser revocado. El señor De Alfonso ha incumplido el deber de reserva y confidencialidad que atañe a su cargo; el señor De Alfonso ha puesto en entredicho la objetividad del órgano que dirige por razones políticas; el señor De Alfonso no perseguía a unos políticos por el hecho de ser corruptos o cometer fraudes, los perseguía para ayudar a los propósitos políticos del ministro del Interior, y eso es muy grave. No fue objetivo.

Queda en entredicho la independencia de la Oficina Antifraude, puesto que parece que rinda sumisión al ministro del Interior. Por lo tanto, ha incumplido gravísimamente los cometidos que le tocaban como director de la Oficina Antifraude.

El señor De Alfonso, por lo tanto, es «inidóneo» para dirigir la agencia antifraude. Ciudadanos da apoyo a la existencia de la Oficina Antifraude y también a sus trabajadores, que, por cierto, hicieron un comunicado desmarcándose de las actividades del señor De Alfonso y desmintiendo expresamente que hubieran dado apoyo al señor De Alfonso. Ciudadanos da apoyo a la oficina y a los trabajadores; sin embargo, estamos muy descontentos, y así lo hemos manifestado en muchísimas ocasiones, con la etapa del señor De Alfonso, que ha sido poco fructífera en la lucha contra el fraude, ha sido poco eficaz, han sacado poco trabajo para el presupuesto del que estaban dotados.

Y, por último, también, y luego nos referiremos a ello, el señor De Alfonso, como segunda, como cargo de confianza, nombró, nada más y nada menos, que a la señora Maite Masià, de Convergència Democràtica de Catalunya, involucrada en el caso ITV a raíz de unas escuchas que se realizaron, y, por lo tanto, de los perfiles más marcados políticamente y más «inidóneos» para estar en la Oficina Antifraude. De eso hablaremos también, porque aquí hay muchos que se están haciendo mucho las víctimas, pero son parte de este sistema chapucero –chapucero– que tenemos en España, y que tendremos que limpiar y que renovar aquellos que queramos hacerlo, y no vivir enquistados en los modos antiguos de la política.

El señor De Alfonso tuvo ocasión de defenderse y de alegar lo que quiso en la comisión, y solo hizo, francamente, que reafirmar el propósito, de este grupo parlamentario, de revocarle. Se erigió en garante del fraude en Cataluña, a pesar de lo que se había visto con las escuchas; se dijo apoyado por su equipo, cosa que no era así; insinuó cosas contra..., como que disponía de informaciones de los partidos políticos que habían de cesarle. Dijo en los medios de comunicación, días antes, que si era revocado iba a tirar de la manta. Una persona así, ¿cómo vamos a mantenerla en su puesto?

Y ello, por no hablar de la chapuza del Ministerio del Interior, del señor ministro del Interior, que insta a un órgano antifraude a investigar a sus rivales políticos y le graban en el despacho; en el despacho del ministro del Interior –el jefe de la policía– se producen unas grabaciones, y luego esas grabaciones, además, se hacen públicas. Vaya chapuza de ministro del Interior, que da vergüenza. (*Aplaudiments.*)

Este error, esta chapuza de Ministerio del Interior ha dado alas a sus rivales políticos, a aquellos que quería destruir ilícitamente, aquellos para los que buscaba informaciones que, de forma ilegal, le sirviesen para cumplir sus propósitos, les ha dado alas. Y ahora, estos señores, que se han valido de la crisis del agotamiento, de la grave preocupación y *patiment* de la sociedad catalana, estos señores, ahora, utilizan eso en su beneficio, como si el caso ITV, como si el caso Palau, como si el caso 3 per cent, como si el caso Pujol no hubieran existido.

Estos señores ahora intentan hacer ver que todas las ilegalidades que están cometiendo para un legítimo fin, que puede ser el conseguir la independencia, pero por caminos legales y constitucionales, y no ilegales e inconstitucionales, están haciendo ver que esta perversión del Ministerio del Interior supone que nos hallamos juzgados por un estado protofranquista, como han dicho por ahí los señores de la CUP, y les ha dado alas, en definitiva, con esta chapuza. Y nosotros lo que decimos es que España necesita ser reformada, que no queremos políticos populistas aquí que se aprovechen de las chapuzas de un ministro del Interior, y no queremos un ministro del Interior que dé alas a los populistas para poderse quejar de algo que es vergonzoso, la forma cómo se ha conocido lo que ha ocurrido aquí de forma tan poco democrática y deleznable.

Miren, hoy vamos a revocar al señor De Alfonso. Ojalá esto sea un primer acto de limpieza para la democracia española. Aquí, en la cámara catalana, estamos haciendo lo que nos toca: cesar o revocar a la persona que ha demostrado ser «inidónea» para el cargo que ocupa. Pero los políticos que estamos aquí tenemos más trabajo. Tenemos el trabajo, no de saltarnos la ley para satisfacer las ansias de populismo y de poder de algunos, y mentir a la población, sino intentar cambiar las caras, renovar los partidos que necesitan renovación, y proceder a una limpieza de la democracia española que evite que estos hechos vuelvan a suceder nunca más.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, té la paraula el senyor Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellers, consellera, vicepresident, diputats i diputades, estem aquí, com s'ha comentat, en un debat en el procés o procediment per al cessament del director de l'Oficina Antifrau de Catalunya. Un acte, un debat que té un punt d'acte de contricció també, l'ha de tenir, perquè tenim, com a cambra, i especialment els grups

que hi vam tenir alguna cosa a veure, una responsabilitat *in eligendo* i, probablement, una responsabilitat *in vigilando*.

Hem conegut, hem estat coneixedors d'unes interessants converses, desvelades per fascicles, entre el ministre de l'Interior i el director de l'Oficina Antifrau de Catalunya. Interessa assenyalar aquí, tot i que ja s'ha fet, que l'existència d'aquestes converses, la mateixa existència de les converses, el seu contingut i el to, les formes amb què es van desenvolupar no han estat ni discutides ni desmentides per les dues persones involucrades, que assumeixen, entenem, tàcitament, la veracitat de tot allò que s'ha publicat.

A tot estirar, se'ns ha dit que els enregistraments s'han obtingut i difós de manera il·lícita –i ja tindrem ocasió de tornar sobre això– o se'ns ha volgut convèncer que el contingut i el to entren dins de la normalitat o, fins i tot, que ministre i director no feien altra cosa que complir amb el seu deure. Per molta determinació o vehemència que esmercin a afirmar-ho, tot es torna un feble i fútil balbuceig, en contrastar-ho amb les transcripcions de la conversa.

O és que hem de considerar independent un director de l'Oficina Antifrau que diu al ministre de l'Interior: «Considérame un cabo de tu Cuerpo Nacional» o «yo estoy a tus órdenes, ministro»? Més aviat no. Més aviat posa en qüestió la independència del director. O hem de considerar objectiu i imparcial el director quan titlla els adversaris polítics del ministre com a «enemics»? Més aviat no. És més, hem de suposar que comparteix l'animadversió del ministre per aquests seus adversaris polítics, tot sentint, per cert, com en algun passatge d'aquestes transcripcions, diu allò de: «Ellos tienen TV3, ellos tienen allí los diarios», com ja vam assenyalar a la Comissió d'Afers Institucionals, on hi ha un «ellos» hi ha un «nosotros», i això trenca absolutament i posa en qüestió l'objectivitat i la independència del director de l'oficina.

Hem de considerar normal i dins les funcions del director de l'oficina que aquest suggereixi al ministre que es reservi informació presumptament compromesa en lloc de dur-la a fiscalia o davant de la justícia, per fer així xantatge polític als adversaris del ministre, com hem llegit que va fer? No, no; no pas, no. No podem considerar que això entri dins de la normalitat, perquè el que ha de fer el director de l'Oficina Antifrau si en les seves actuacions, si en les actuacions de l'oficina, es detecten indicis de fets o conductes que puguin constituir un delictes és comunicar-ho immediatament a la fiscalia o a l'autoritat judicial, i això ho diu l'article 21.2 de la Llei de l'Oficina Antifrau.

L'altra gran línia de defensa del director de l'Oficina Antifrau és la seva confiança en què les gravacions, en haver estat obtingudes de forma il·lícita, seran declarades una prova nulla. Potser això acabi sent així davant de l'òrgan judicial que conegui el cas, no ho sabem encara, no ho podem saber. I potser, així, el senyor De Alfonso eviti les conseqüències penals que probablement dimanin de la seva conducta. Però el que està clar en aquest moment és que han caigut les màscares, que ja sabem i coneixem com es condueixen els dos interlocutors al capdavant de les institucions que encapçalen. Creu realment el senyor De Alfonso..., creu realment aquesta cambra que el senyor De Alfonso pot continuar al capdavant de l'Oficina Antifrau després de tot allò que hem conegut? Crec que la resposta és ben evident.

Pel que avui ens ocupa, que és el cessament del director de l'oficina per la causa prevista a l'article 11, apartat primer, lletra g, de la Llei de l'Oficina, que parla de la negligència notòria i greu en el compliment de les obligacions i deures del càrrec, tot el que hem conegut és rellevant, sens dubte, però podríem no haver-ho conegut, podria no haver-se fet públic.

Ara bé, en haver-se fet públic, ha estat el detonant d'una altra sèrie d'esdeveniments que també hem conegut pels mitjans de comunicació, perquè el mateix senyor De Alfonso ha fet declaracions davant dels mitjans de comunicació, que són tan causa del seu cessament com aquests continguts de les converses. I és que el senyor De Alfonso, davant del fet que l'havien enxampat en falta, no ha tingut altra reacció que aquella que, per cert, a voltes practiquen aquells que són perseguits per l'Oficina Antifrau, que és l'estratègia del calamar, eh?, de veure si el núvol de brutícia que escampa ens distreu del fons de l'assumpte. I així ha incomplert el deure de reserva que té com a director de l'Oficina Antifrau, fent públiques unes investigacions que fins aquell moment no ho eren al voltant, per exemple, del nostre mateix partit, del partit que represento, acusant-lo al mateix temps, calumniant-lo, acusant-lo d'haver ordenat o realitzat aquests enregistra-

ments vés a saber amb quines intencions; acusacions, òbviament, falses. Li vam dir al senyor De Alfonso que trobaria la nostra resposta en forma de querella; avui dia ja està interposada aquesta querella, i esperarem a veure quin és el resultat d'aquesta. Però realment el que resulta més interessant d'això és que aquestes declaracions també posen en dubte la seva idoneïtat per seguir al capdavant de l'Oficina Antifrau, perquè suposen la infracció del deure de reserva, com ja hem dit, i clarament ha perdut l'objectivitat si, en la seva defensa personal, doncs, incorre en aquesta infracció del deure de reserva.

El senyor De Alfonso pot, per tant, refugiar-se tant com vulgui en la calúmnia o en la insinuació insidiosa, com va fer fa ben poc en seu parlamentària, i la nostra resposta serà sempre la mateixa: que aixequi totes les catifes, que porti tot indici davant de la fiscalia o davant l'autoritat judicial i que expliqui molt bé quan ho faci per què no ho havia fet fins a aquell moment. Perquè el senyor De Alfonso es pot veure com un croat de brillant armadura, però l'única cosa que porta ben arrapada a la pell, com la tinya, és la ignomínia i l'oprobri de la seva actuació, i ha posat en risc tot el treball que des de l'Oficina Antifrau tants i tants treballadors estan intentant dur a terme, i ha posat, per tant, en risc el bon nom d'aquesta institució, i jo crec que no ho podem permetre i, per tant, que hem de procedir al seu cessament com a director de l'Oficina Antifrau.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació té la paraula el senyor Lluís Rabell, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies, presidenta. Bé, moltes coses, s'han dit; jo voldria, tanmateix, subratllar un aspecte que no per haver-se esmentat en el decurs de la compareixença del senyor De Alfonso a la Comissió d'Afers Institucionals deixa de ser important i rellevant, i és que ens trobem davant d'un escàndol polític de dimensions majúscules, un escàndol que en qualsevol país de tradició i de cultura democràtica hauria suposat no només cessament sinó que hauria pogut fer caure governs sencers.

Hem tingut la..., ens trobem davant d'un ministre de l'Interior que utilitza els dispositius i les prerrogatives aferents a la seva responsabilitat per desenvolupar el que no es pot qualificar d'una altra manera que com una activitat de provocació –de provocació–, i és terriblement greu que al capdavant d'un ministeri de l'Interior hi hagi un provocador.

El fet que el senyor Fernández Díaz hagi estat reelegit en l'última contesa electoral no ha de suposar una amnistia, com sembla que ho ha llegit, per part de l'opinió pública o de la ciutadania. El seu comportament és absolutament antidemocràtic, és predemocràtic, és propi d'un ministre hereu de les tradicions i de la cultura franquista, i això no hi ha elecció que ho esborri i que ho salvi, i aquest Parlament no hauria de perdre-ho de vista i ho hauria de denunciar, eh?, amb totes les lletres.

Bé, la responsabilitat que tenim, s'ha dit, és la de, doncs, procedir al cessament d'aquell que ha estat nomenat per aquest Parlament, que és el senyor De Alfonso. Moltes coses han estat dites. El senyor De Alfonso, quan es va defensar davant de la Comissió d'Afers Institucionals –va defensar la seva actuació–, doncs, va actuar d'una manera que va agreujar el seu cas. Va actuar –i aquí sí que empro la paraula, no tinc por d'emprar-la– en termes mafiosos, amenaçant a desvelar informacions que podrien comprometre tots els grups parlamentaris presents i brandint aquesta amenaça com una mena de xantatge.

Aquest sol fet desqualifica una persona per estar al capdavant d'un organisme públic depenent d'aquest Parlament de Catalunya, aquest sol fet. La seva explicació que només..., i recordo aquella actitud desafiant amb què va brandir el Reglament dient: «No em podeu revocar si no és en aplicació del Reglament; heu de demostrar negligència.» Però la negligència està a bastament demostrada, s'ha dit aquí, i ho ha estat en actituds que freguen l'actitud delictiva i nosaltres –ho puc anunciar–, el nostre grup parlamentari presenta avui mateix, trasllada a la fiscalia una denúncia considerant que hi ha..., demanant que s'investigui si hi ha elements de delictes en el comportament del senyor De Alfonso. I pensem que hi ha hagut prevaricació; hi hagut utilització d'informacions reservades; hi ha hagut mancament al deure de responsabilitat, de lleialtat davant d'aquest

Parlament; hi ha hagut submissió davant del ministre de l'Interior; hi ha hagut manca-
ment a tots els deures inherents al càrrec que ostentava el senyor De Alfonso. Jo crec
que en aquests moments ningú –ningú– sortirà a salvar el caporal De Alfonso, eh? Jo
crec que el Parlament ho té clar i procedirà en conseqüència.

Permeteu-me, si més no, breument, fer un parèntesi, perquè ha sortit d'esquitllada
abans... El fet que reprovem el senyor De Alfonso no treu, sinó al contrari, que necessi-
tem un organisme com l'Oficina Antifrau que tingui un reconeixement i un prestigi en
la societat catalana. I, per tant, no pot tenir gent així al seu capdavant, perquè efectiva-
ment la lluita contra la corrupció, la lluita per tenir unes institucions netes, forma part
dels anhels i de les demandes que ens formula la societat catalana. I, per tant, no podem
perdre de vista això.

Però deixeu-me, com us deia, fer un parèntesi, perquè s'ha esmentat abans una cosa.
En les últimes revelacions que han aparegut aquests dies hi ha hagut una especial i sag-
nant conversa a propòsit del senyor Trias, en què hem sentit expressions com allò de
«hay que asestar el golpe cuando la bestia va a morir», no?, expressions d'aquest tipus,
que indiquen, doncs, el tarannà i la qualitat intel·lectual i moral de les persones que pro-
nuncien això.

Deixeu-me dir, perquè s'ha esmentat abans, com deia, que, en les acusacions de les
quals va ser objecte el senyor Trias, amb qui jo he tingut una relació de molts anys com
a activista i com a dirigent veïnal, no només davant d'aquestes acusacions alguns el
vam defensar davant del consell de ciutat, la seva honorabilitat, cosa relativament fàcil
a Barcelona, però altres, com el senyor Coscubiela, ho van fer al Congrés dels Diputats,
a Madrid, cosa que té una mica més de mèrit –tanco el parèntesi–, perquè efectivament
el desacord o la desavinença política no poden mai rel·lisca cap a l'intent de destrucció
o cap a l'intent de desconsiderar una altra persona o de situar el debat en un terreny que
no és el de la confrontació democràtica.

Bé, jo crec que el més important ha estat dit i ara correspon a aquest Parlament,
doncs, fer els deures; fer els deures, però endegar una reflexió. No pot ser que oblidem
que és responsabilitat d'aquest Parlament nomenar i triar per un consens i per una tria
acurada els responsables que col·loca al capdavant d'organismes de la importància de
l'Oficina Antifrau. No vull remenar el ganivet a la ferida, però ens hem de fer mirar
com fem els nostres càstings i també com fem les nostres decoracions i condecoracions,
algunes recents, eh? Jo crec que gairebé els responsables d'Interior haurien de tenir pro-
hibit donar medalles perquè alguns les col·loquen a les verges i d'altres, desafortunada-
ment, a gent que avui que hem d'acomiarar, ho espero, definitivament amb la decisió i
el vot d'aquest Parlament.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació té la paraula el senyor Santi Rodríguez, del
Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, començaré la meua intervenció no-
més amb unes primeres paraules amb què coincidim plenament amb el senyor Rabell:
estem davant d'un escàndol polític de dimensions majúscules. Punt. Fins aquí absoluta-
ment d'acord; res més, però fins aquí absolutament d'acord.

Quin és l'escàndol polític? Bé, doncs, l'únic fet delictiu que fins aquest moment en
tenim coneixement, que és la gravació il·legal d'una conversa al despatx d'un ministre
de l'Interior, cosa que no he sentit citar encara absolutament a ningú. Aquest és l'únic
fet delictiu de què tenim coneixement en aquest moment, amb el que tot això comporta
i les incògnites que avui en dia encara hi ha en relació amb aquesta gravació. *(Remor
de veus.)* O és que no estem... Sento expressions de sorpresa. O és que no estem parlant
d'una gravació en el despatx del ministre de l'Interior? Qui realitza aquesta gravació?
Amb quin objectiu? No he sentit cap diputat que li hagi preocupat aquesta qüestió. L'ob-
jectiu de la gravació qui és? El ministre de l'Interior o és el director de l'Oficina Anti-
frau? S'han espiat i gravat més reunions del ministre al seu despatx? S'han gravat més
reunions del director de l'Oficina Antifrau? A qui interessava conèixer el contingut de

les reunions o del ministre o del director de l'Oficina Antifrau? Quin interès tenia la difusió d'aquesta gravació en el moment en què es va fer?

Res del que s'està fent avui aquí té per objecte donar cap mena de resposta a aquestes incògnites. El que s'està fent avui aquí és confirmar una sentència que alguns ja tenien escrita amb anterioritat i segurament de fa molt de temps. Les paraules de l'ex-president de la Generalitat són molt aclaridores: «No era un dels nostres.» I això per alguns era insuportable.

Segona consideració. Només interessen les converses del director amb el ministre d'Interior del PP o interessen totes les converses que hagi pogut tenir el director de l'Oficina Antifrau amb altres alts càrrecs? N'hi ha de tots els partits. Hi ha interès a conèixer amb qui més s'ha reunit? Nosaltres hem demanat l'agenda del director de l'Oficina Antifrau per saber amb qui més s'ha reunit. Algú més s'ha preocupat de la relació de les reunions? Quan tinguem aquesta relació de les reunions que ha tingut el director de l'Oficina Antifrau, els que ho hagin fet ens explicaran els motius de les seves reunions i els continguts d'aquestes? Suposo que ningú hi tindrà cap mena d'inconvenient.

Tercera consideració. La direcció del senyor De Alfonso de l'Oficina Antifrau no ha estat còmoda per a ningú –per a ningú. La darrera compareixença en va ser un exemple, però en poden triar qualsevol altra: de compareixences còmodes no n'hi ha hagut cap. Clar, alguns, després de les picabaralles públiques, anaven a prometre pau a *cambio de alguna cosa*. Suposo que això no inhabilita absolutament a ningú, és perfectament legítim. Doncs, això, la direcció de l'Oficina Antifrau no ha de ser còmoda per garantir que compleix amb les seves funcions.

Una darrera consideració. Quins altres interessos hi han darrere d'aquesta revocació que aprovaran vostès avui? Els recordo la polèmica del nomenament de la directora adjunta, acordat amb els únics vots de Convergència i Unió i del Partit Socialista *in extremis*, segurament després d'alguna trucada, perquè, si no, no s'aprojava el nomenament de la directora adjunta. S'ha esmentat el cas de les escoltes de les ITV. Permetin-me recordar aquell famós informe amb relació a la Comissió del Palau de la Música que era l'únic informe que conclouia que en el cas del Palau de la Música no hi havia hagut cap mena de finançament il·legal per part de Convergència i Unió. Doncs, aquesta persona, la directora adjunta, és qui avui assumirà interinament la direcció de l'Oficina Antifrau.

Està clar que després acabaran proposant un dels seus, independent, clar, independent; algú com, per exemple –no perquè aquesta persona hagi d'ocupar aquesta responsabilitat, sinó com un exemple d'alts càrrecs del Govern que exerceixen responsabilitats–, el director de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, que es permet directament titllar de desgraciat un diputat del Partit Popular. Doncs, algú tan independent com aquesta persona és segurament allò que vostès busquen perquè no molesti massa, no?

Clar, és independent si és dels seus. Avui hem vist..., hem seguit amb molta atenció, com sempre, la sessió de control al president de la Generalitat, i avui hem vist com el president de la Generalitat es permet dir que a Espanya aquells que a ell li agraden són els demòcrates, els altres no; independents només ho són aquells que són dels nostres, els altres no; demòcrates només ho són aquells que pensen com nosaltres o s'acosten a nosaltres; els altres, ni que hagin guanyat les eleccions, no, demòcrates, no ho són.

Però nosaltres no podem estar-hi d'acord, com tampoc no podem estar d'acord, doncs, amb el fet que l'elecció del nou director de l'Oficina Antifrau es pugui arribar a fer per majoria absoluta.

Per tant, els proposarem allò que ja hem proposat –ja s'ha proposat en aquesta cambra– que és suprimir la segona volta; suprimir la segona volta, que permetria que per una majoria absoluta de diputats independentistes es pogués escollir el director de l'Oficina Antifrau. Fem com a la Corporació Catalana, fem com al Consell Audiovisual, i que només amb una majoria reforçada del Parlament es pugui escollir el nou director de l'Oficina Antifrau.

I acabo. És simptomàtic, i em permetran que repeteixi una cita que jo crec que és l'autèntic *leitmotiv* d'allò que estem discutint avui aquí, és una cita de la diputada Anna Gabriel a la comissió del passat dijous: «Declarar-se espanyol és una autocondemna i una prevaricació moral.» Fi de la cita.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, té la paraula el senyor Benet Salellas, del Grup Parlamentari Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, senyora presidenta. Intentaré no haver de dedicar gaire temps a contestar la intervenció del Partit Popular, que això que aneu sempre davant nostre és una distorsió al nostre paper en aquest Parlament.

Jo em limitaré, només, a recordar, si és que no és sobrer, que, malgrat moltíssimes crítiques –i sempre en defensa de la idea, de la llei, del personal i del moltíssim esforç que s'ha destinat amb relació a l'Oficina Antifrau de Catalunya–, vostès no poden dir gaire res, perquè l'oficina antifrau espanyola no sabem gaire com funciona. No existeix a l'Estat espanyol una oficina antifrau equivalent. No existeix cap organisme independent, no ja si el director és o no ha de ser, sinó que vostès, segurament per prudència, perquè no destapin tota la corrupció del seu partit, de les seves administracions, on governen, doncs, directament tenen ja la indecència de no proposar l'existència d'organismes independents.

Però, dit això, fa només sis setmanes plantejàvem una interpellació al Govern amb relació a qui controla els controladors o qui vigila els vigilants, no?, en una interpellació que va acabar amb l'aprovació d'una moció per aquesta cambra amb una amplíssima majoria, la moció titulada «República catalana, corrupció zero», no? I, d'alguna manera, en aquella moció, doncs, ja es posava en alerta la importància d'assumir nous compromisos en matèria d'anticorrupció, i alguns d'ells afecten l'Oficina Antifrau.

Nosaltres venim a reivindicar el contingut d'aquella moció i a demanar ja que es comenci a posar en pràctica. De fet, avui hem entrat un escrit en què sol·licitàvem al conseller de Transparència, al conseller Romeva, i també a la Mesa del Parlament, que s'adoptin, que s'anticipin algunes de les mesures que adoptàvem en aquella moció i que per nosaltres van en la línia de la triple erra, que hem repetit moltes vegades, però no per això no deixarem d'insistir-hi, no?, que són la necessitat del reconeixement, la reparació i les garanties de no-repetició del que ha passat amb el senyor De Alfonso.

En primer lloc, i amb relació a la qüestió del reconeixement, que per nosaltres és imprescindible..., per nosaltres fa falta una autèntica investigació sobre el que ha passat amb De Alfonso i la seva actuació amb relació al ministre de l'Interior. Per nosaltres... –i en això, d'alguna manera, ho hem intentat també denunciar en la pregunta que li hem fet al president–, feia falta que la policia hagués intervingut, feia falta que Mossos d'Esquadra, que s'anticipa tantes vegades en tants altres supòsits, en aquest cas també hagués actuat, no només per protegir l'Oficina Antifrau, sinó també per protegir les fonts d'informació de la investigació que s'ha d'obrir necessàriament per depurar les responsabilitats del senyor De Alfonso.

No n'hi ha prou... –i ho dic amb tot l'afecte per als companys de Sí que es Pot, no?–, no n'hi ha prou amb el fet d'anar a la fiscalia. No n'hi ha prou amb el fet d'anar a la fiscalia en un cas en què s'ha demostrat que la fiscalia *está en el ajo*. O sigui, la fiscalia, a l'Estat espanyol, en el regne d'Espanya..., de fet, no només la fiscalia, sinó bona part de la casta judicial a què pertany el mateix senyor De Alfonso no és independent; no és independent ni vol ser-ho. I, de fet, la mateixa Constitució estableix la jerarquia del mateix ministre de Justícia amb relació a la mateixa fiscalia. I, si no, d'alguna manera, que els ho diguin..., en aquesta fiscalia no independent i en aquesta casta judicial a què pertany el senyor De Alfonso, no independent, que els ho diguin als acusats per al 9-N –al senyor Mas, a la senyora Ortega i a la senyora Rigau–, a qui nosaltres expressem la nostra màxima solidaritat antirepressiva; o que els ho diguin, també, a Joan Coma, regidor nostre a Vic, o a la Montserrat Venturós, alcaldessa de Berga, el primer d'ells imputat per sedició, per haver, precisament, donat suport a la resolució del 9-N.

Per tant, dir que anirem a fiscalia és una mica naïf, eh? Ens fa falta, en aquest sentit, ser molt més contundents i establir mecanismes per aclarir i per reconèixer exactament què és el que ha passat i el conjunt, la tirallonga de delictes que ha comès el senyor De Alfonso.

En segon lloc, reparació. Per nosaltres, la millor forma de reparar l'Oficina Antifrau és dignificant-la, una altra vegada, fent-la més forta, destinant-hi més recursos i fent-la molt més independent.

La millor victòria contra l'impostor De Alfonso és demostrar que aquesta oficina treballa i que té sentit, com ho han reivindicat els mateixos treballadors de l'Oficina Antifrau en un escrit dirigit a aquesta cambra, i, sobretot –sobretot–, per nosaltres, escollir un nou director ràpid, perquè no ens serveix que la mà dreta de De Alfonso sigui qui dirigeixi l'oficina, i això correspon al Govern. I per això us hem emplaçat avui, en aquesta sol·licitud, que en un termini màxim de quinze dies procediu, si us plau, a proposar a la cambra, un director o directora per tal de substituir-lo.

I, finalment, garanties de no-repetició. Nosaltres reivindicàvem aquesta moció de corrupció zero. Allà vam parlar d'un mecanisme català de lluita contra la corrupció i el frau. Engueuem-lo: comencem a pensar-lo, comencem a desenvolupar iniciatives legislatives i governamentals perquè hem de ser implacables. No només hem de ser implacables contra la corrupció, sinó que també hem de ser implacables contra els impostors, que, com De Alfonso, en nom de la lluita contra la corrupció, han intentat o s'han convertit, diguem-ne, en els pitjors representants de les clavegueres de l'Estat.

I, per tant, també necessitem demostrar que no hi ha impunitat amb persones que actuen com De Alfonso. Perquè, d'impunitat, quan és el poder qui delinqueix, quan són els poderosos els qui delinqueixen, n'hi continua havent molta, a casa nostra, i resulta absolutament asfixiant. Fa només quinze dies Fèlix Millet era absolt pel Tribunal Suprem del delictes del cas relatiu a l'hotel del Palau; fa només un mes, també, els mossos acusats de fer-li perdre un ull a Esther Quintana eren també absolts per aquesta justícia de casta que tenim exercint a casa nostra.

Per tant, és importantíssim que el senyor De Alfonso, que ja hem dit que és pura claveguera, sigui destituït per aquest Parlament; però no només això, sinó que sigui perseguit, castigat i depurat perquè no torni a fer de jutge.

Perquè el pitjor que ens podria passar és que després del que ha passat, hàgim de continuar veient la claveguera de l'Estat passejant pels passadissos d'un tribunal a Barcelona. Això sí que seria un autèntic frau.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, té la paraula la senyora Marta Rovira, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Marta Rovira i Vergés

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, mirin, com que a la compareixença que va fer el senyor De Alfonso la setmana passada aquí, al Parlament, ens va amenaçar als diputats i diputades o d'un acomiadament improcedent –segons ell– o d'un judici penal sumaríssim, el que toca en aquesta intervenció, primer de tot, és justificar que hi ha causa deguda per continuar el procediment de revocació i cessar-lo immediatament en aquesta sessió.

Per tant, com abans esmentava la presidenta, en la proposta de resolució que s'ha aprovat de la comissió, nosaltres alleguem l'article 11 de la llei, en el seu punt g, i intentarem constatar, com han fet els altres portaveus parlamentaris –la majoria d'ells, almenys–, que hi ha hagut una negligència notòria i greu en el compliment de les obligacions i dels deures del càrrec del director de l'Oficina Antifrau, en persona, el senyor De Alfonso.

En primer terme, considerem que ha negligit en el seu càrrec per quatre motius, bàsicament. El primer, desviació de poder. I ens sembla que ha quedat absolutament acreditat que ha confós perfectament les seves funcions. S'ha desviat de l'objectiu, ha fet un ús partidista i polític de la institució, un ús particular, no ha obrat en virtut de l'interès general, que, en tot cas, era perseguir... –la persecució s'ha dedicat...–, perseguir la corrupció. S'ha dedicat a perseguir, a desprestigiar, a destruir determinats plantejaments polítics. Per tant, no ha obrat d'acord amb l'interès general. Això s'ha pogut constatar gràcies a aquestes informacions que hem tingut a través dels mitjans de comunicació, d'aquests àudios que, per cert, han estat assumits des del primer moment pel director de l'Oficina Antifrau.

Un segon motiu: entenem que ha vulnerat, en l'exercici del seu càrrec, doncs, els deures d'objectivitat i independència, els articles 8.1 i 8.3 de la llei que regula l'Oficina An-

tifrau. La manca d'objectivitat és claríssima, ha quedat absolutament acreditada, perquè s'ha demostrat –i, fins i tot, en la seva compareixença ell es defensava d'això mateix– que ha prioritzat investigar determinats casos concrets en funció de determinats interessos polítics. Per tant, que ha posat determinats recursos de l'Oficina Antifrau a favor d'investigar uns casos i no d'altres, en funció, únicament, de la conveniència política.

Evidentment, la prioritització de determinats expedients de l'Oficina Antifrau, atenent a criteris absolutament subjectius i no objectius, d'acord amb un interès general, el que ha fet és deixar d'investigar alguns casos –que, d'això, també n'hem rebut moltes queixes durant molt de temps–, de casos que no s'han investigat o que s'allarguen en el temps, amb el risc, evidentment, doncs, que perdin els efectes processals o prescripcions penals múltiples i variades. Per tant, una manca d'objectivitat absolutament acreditada en l'exercici de les seves funcions.

Una manca d'independència, també, en l'exercici de les seves funcions, com ja s'ha dit. Evidentment, no s'ha garantit la independència, no s'ha garantit la separació de poders en l'exercici de les seves funcions. Ha rebut indicacions i instruccions directes d'un ministre de l'Interior, i, evidentment, no ha tingut en compte uns criteris d'exercici del càrrec en funció de la independència de l'oficina i d'uns criteris objectius, d'acord amb un interès general, sinó directament pervertits o dirigits per una altra institució. Per tant, també és un fet absolutament acreditat que ha perdut tot el deure d'independència en l'exercici d'aquestes funcions.

Les instruccions del ministre no es poden considerar ni com a cooperació administrativa, ni com a assessorament, ni com a col·laboració per millorar la lluita anticorrupció, que és el que ell va intentar allegar durant la seva compareixença; no caben... –això que hem sentit tots i totes–, no caben en aquelles possibilitats d'exercici del càrrec que regula la mateixa llei, al capítol tercer, que és de la relació amb altres administracions. No, aquí no s'han produït *reunions* per perseguir la corrupció; aquí s'han produït conspiracions directes per perseguir determinades persones i determinada ideologia política. Per tant, evidentment, ja ha quedat absolutament acreditat que hi ha hagut una manca d'independència en l'exercici de les seves funcions.

Dit això, nosaltres encara veiem un altre motiu que justifica continuar aquest cessament i fer la votació tot seguit, que és la... –també s'ha comentat–, la conculcació del principi de confidencialitat i la revelació de secrets. Totes les investigacions que es porten a terme a l'Oficina Antifrau –i això ho diu la mateixa llei– han d'estar protegides pel deure de confidencialitat. Totes les informacions que se'n deriven, també, d'aquestes mateixes investigacions, fins i tot aquelles que afecten informacions de caràcter personal, dades de caràcter personal. I és evident, això, que també ha saltat pels aires i ho hem sentit, tots ho hem pogut sentir, ho hem pogut sentir directament. I no només amb informació, sinó també –com s'apunta en alguna d'aquestes gravacions a les quals hem pogut accedir–, fins i tot, documents, perquè es parla de determinats documents. Per tant, també és absolutament acreditada i contrastada que hi ha hagut aquesta manca del principi de confidencialitat: filtracions, contactes amb fiscals, periodistes... Per tant, també concorre, evidentment, aquest cessament per haver crebantat, per haver violentat l'article 18.1 i el 19.1 de la Llei de l'Oficina Antifrau.

És evident que aquí no estem fent un judici penal –no estem fent un judici penal–, però he comptat fins a quatre querelles i denúncies variades dels portaveus que m'han precedit, i nosaltres continuarem estudiant si s'ha produït un delictes de negociacions prohibides, forçant alguna de les parts a obtenir un benefici polític o electoral, si s'ha produït un delictes de vulneració de secrets, de prevaricació, de tràfic d'influències..., i això ho continuarem investigant on pertoca, que no és al Parlament, però també, avui, ho volem posar a sobre la taula.

Per tot això, i del que es deriva de la seva compareixença, de les gravacions que tothom ha pogut escoltar, per nosaltres queda absolutament acreditat que l'exercici de les funcions del senyor De Alfonso, director de l'oficina, ha estat irregular, negligent, d'una manera notòria, manifesta, greu; ha vulnerat i incomplert la llei que regula l'Oficina Antifrau, i amb una actuació èticament *indignant* ha generat una absoluta pèrdua de confiança dels diputats i diputades, la majoria d'ells, en l'exercici de les seves funcions.

És per això que votarem a favor, com no podia ser d'una altra manera, de la revocació i del cessament.

Aquí no fem judicis penals, per tant, no serveixen si les gravacions són ilegals o no ho són; no fem aquests judicis penals. Per cert, vostès sí que utilitzen algunes llistes que s'han obtingut de forma illegal, com la llista Falciani, per perseguir determinats delictes o suposats delictes fiscals. Ara bé, aquelles gravacions que els afecten, vostès no les fan servir, les consideren absolutament ilegals. És igual, nosaltres avui aquí constatem la negligència i la vulneració dels deures en l'exercici del càrrec d'aquest director, i la nostra obligació com a diputats i diputades, i la nostra voluntat és garantir una oficina antifrau al servei dels ciutadans i al servei de l'interès general de la lluita contra la corrupció.

I aquesta només és una primera mesura. Animem els grups parlamentaris a continuar estudiant i prenent mesures perquè realment l'Oficina Antifrau serveixi per al que ha de servir. És a dir, si el que falla és el controlador del que controla, posem-hi remei; si del que es tracta és de regenerar-ho i tornar-li la reputació, fem-ho.

Ara bé, acabo només dient una cosa. Dit això, que ningú s'equivoqui: tornarem a alçar l'Oficina Antifrau i la posarem al servei dels ciutadans, n'estic convençuda, però amb això no resoldrem un problema que és molt més greu, que són les clavegueres d'un estat. Perquè el problema de fons no és l'Oficina Antifrau, que la regenerarem –n'estic convençuda–, ni tan sols el seu director, que el posarem nou; sinó que el problema és d'un ministre, d'un president del Govern espanyol. És tenir un ministre i un president espanyol que utilitzen una oficina que ha de lluitar contra la corrupció per fer corrupció política i frau polític. (*Aplaudiments.*)

I permetin-me també que digui que el problema no és d'un president i d'un ministre, sinó d'aquells que ahir... –i això ho he llegit avui, i no han donat ni una explicació–, d'aquells que ahir perpetuen l'Estat que coneixem, que són el Partit Popular, que són el Partit Socialista i que són Ciutadans (*remor de veus*), que impedeixen que comparegui el ministre de l'Interior a les Corts. (*Aplaudiments.*) Per què en volen ser còmplices, d'això? Per què volen ser còmplices...

La presidenta

Ha exhaurit el temps.

Marta Rovira i Vergés

...que no compareguin el ministre...

La presidenta

Ha exhaurit el temps.

Marta Rovira i Vergés

...i el president del Govern espanyol a donar explicacions d'aquestes gravacions...

La presidenta

Diputada...

Marta Rovira i Vergés

...de la utilització que fan de l'Estat...

La presidenta

Diputada...

Marta Rovira i Vergés

...en contra de determinades idees polítiques.

(*Forta remor de veus.*)

La presidenta

Si us plau... Diputada, ha exhaurit el temps.

Marta Rovira i Vergés

Acabo dient que, per tant, avui fem el que toca, com a diputats i diputades, fem el que toca: retornar l'Oficina Antifrau als ciutadans. (*Veus de fons.*) Però permetin-me que els digui que només ens queda un camí i que avui també...

La presidenta

Diputada, ha exhaurit el temps.

Marta Rovira i Vergés

...guanyem un argument. Només tenim un camí: fer un país just i net fins i tot per retornar la dignitat als ciutadans de Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments. Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Por alusiones.

La presidenta

Sí, sí.

Carlos Carrizosa Torres

A ver, señora Marta Rovira, yo creo que usted desconoce lo que ha ocurrido en la Mesa del Congreso. El propio secretario general del Congreso dijo que no se podían pedir comparecencias ahora en el Congreso, y Ciudadanos lo que afirmó es que se pedía la comparecencia del ministro el mismo día, 19 de julio, que se constituya el Congreso. Por lo tanto, no siga aireando esta mentira que cuentan algunos medios de comunicación. Hemos pedido aquí mismo la comparecencia del ministro y la pedimos en el Congreso, lo que pasa es que no se nos dejó por parte del secretario general de la Mesa.

Gracias.

(Alguns aplaudiments. Ferran Pedret i Santos demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Senyora Rovira, insolvència o mala fe són les dues úniques explicacions de les paraules que ha adreçat a la cambra en els últims minuts de la seva intervenció. *(Aplaudiments.)* Només hi ha un antecedent en la història de la democràcia d'una compareixença acordada en època de Diputació Permanent, que és per explicar l'operació Galàxia. És l'únic antecedent que hi ha. Per la resta, el que diu el secretari general del Congrés dels Diputats i el que diu el Reglament i la llei –ja entenc que vostès estan avesats a no prestar-hi massa atenció, però nosaltres sí.

(Aplaudiments. Marta Rovira i Vergés demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Primer de tot, constatar que tindrem majoria al Congrés dels Diputats perquè comparegui el ministre de l'Interior, cosa que me n'alegro absolutament i espero que perduri. Segona, si només existeix, tan sols existeix un antecedent en una seu parlamentària com és el Congrés dels Diputats, n'hi ha d'haver prou perquè aquest antecedent pesi prou perquè en un escàndol majúscul polític com el que tenim comparegui el ministre.

(Aplaudiments. Remor de veus.)

La presidenta

Acabades les intervencions, procedirem a la votació de la proposta de revocació. Estem cridant a votació.

(Pausa.)

Recordo que per al procediment de revocació cal una majoria de tres cinquenes parts de la cambra, és a dir, una majoria de 81 diputats. Si aquesta majoria no s'assolís en una primera votació, procediríem a una altra votació en què només caldria la majoria absoluta. En aquest sentit, els vots afirmatius són a favor de la revocació i els vots negatius, en contra de la proposta de revocació.

Comença la votació.

La revocació ha quedat aprovada per 121 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments perllongats.)

Situació de compatibilitat d'una diputada

234-00095/11

El tercer punt de l'ordre del dia és la situació de compatibilitat d'una diputada. El secretari segon, el senyor David Pérez, donarà lectura del dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, que ha estat publicat també en el dossier del Ple.

El secretari segon

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el dia 8 de juny del 2016, ha acordat establir el dictamen següent:

»Una vegada examinades les noves dades declarades per la diputada Meritxell Roigé i Pedrola relatives a la professió que exerceix i els càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 19.2 del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 18.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat de la diputada Meritxell Roigé i Pedrola.

»Palau del Parlament, 8 de juny del 2016.»

La presidenta

Gràcies. Es pot considerar aprovat aquest dictamen per unanimitat? *(Pausa.)*
D'acord.

Proposició de llei de mesures urgents de racionalització del temps dedicat per l'alumnat a activitats acadèmiques fora de l'horari lectiu (debat de totalitat)

202-00021/11

Doncs, ara passem al quart punt de l'ordre del dia, que és: debat de totalitat sobre la Proposició de llei de mesures urgents de racionalització del temps dedicat per l'alumnat a activitats acadèmiques fora de l'horari lectiu. *(Remor de veus.)* D'acord amb l'article 114.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Sonia Sierra.

(Persisteix la remor de veus.) I com sempre, demanem als diputats i diputades que surtin ràpidament i en silenci, si us plau, per poder continuar amb la sessió.

(Pausa.)

Diputada, quan vulgui.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyora presidenta. I bon dia a tots els membres de la cambra i als convidats que avui ens acompanyen. «Ocuparse y trabajar por causa de la diversión parece necio y muy pueril. En cambio, divertirse para afanarse después parece estar bien, porque la diversión es como un descanso, y como los hombres no pueden estar trabajando continuamente, necesitan descanso.» Nos dice Aristóteles en su *Ética nicomáquea*.

Els darrers temps s'han publicat estudis de l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic, l'OCDE, i de l'Organització Mundial de la Salut, que alerten sobre el mal ús que es fa a Espanya de les activitats acadèmiques fora de l'horari lectiu, el que coneixem, popularment, com a «deures».

En el cas de l'informe de l'OCDE ens alerta que els deures a casa augmenten la bretxa entre les classes més i menys afavorides socioeconòmicament, ja que les famílies amb un nivell sociocultural i socioeconòmic més baix no poden ajudar els seus fills en les tasques escolars. L'ajut que poden rebre els alumnes, depenent de la seva situació socioeconòmica, no és igual i fa que les llars amb ingressos més alts o amb adults amb estudis superiors puguin donar un reforç als seus fills, que no es troba a les llars amb ingressos més baixos o amb famílies amb un nivell d'estudis més baix.

I això és especialment greu en el cas de les persones migrades. Cal recordar, en aquest sentit, que Catalunya té la pitjor dada de fracàs escolar de tot Espanya en població immigrada. I no es tracta, òbviament, d'una qüestió de voluntat de les famílies, sinó de la preparació a l'hora de poder orientar, a l'hora de poder ajudar els fills amb les tasques escolars. I això, òbviament, és més complicat a mesura que anem pujant de nivell acadèmic. Aquesta desigualtat incideix negativament en una manca d'equitat del nostre

sistema educatiu, i, per extensió, incideix negativament en la cohesió social, perquè, com ens diuen tots els estudis, a menor nivell d'equitat, menor cohesió social.

Moltes de les tasques encomanades als alumnes necessiten la supervisió per part dels adults, la qual cosa complica la vida de la majoria de les famílies per la difícil conciliació familiar i laboral. Així, no només els alumnes senten la pressió, sinó que també les seves famílies, quan arriben a casa després d'una llarga jornada laboral, com les que tenim aquí a Espanya, han d'ajudar els seus fills i, en molts casos, han de barallar-s'hi per poder començar a fer els deures.

Per la seva banda, l'OMS alerta que el 25 per cent de les noies i el 34 per cent dels nois d'onze anys senten molta pressió pels deures, aquí, a Espanya. Això sobrepassa la mitjana europea, que és del 24 per cent en el cas dels nois i el 22 per cent en el cas de les noies. Aquestes xifres són encara més alarmants a la secundària, ja que arriben al 70 per cent de les noies i el 60 per cent dels nois en els alumnes de quinze anys, mentre que la mitjana europea és del 45 per cent. Ho repeteixo, eh?: 70 per cent en el cas de les noies aquí a Espanya i 45 de mitjana europea. Estem gairebé al doble.

Finlàndia i Corea del Sud, que, com saben, sempre tenen molts bons resultats en els informes PISA, mentre que Espanya té uns informes, doncs, molt, molt millorables, ens mostren que més hores de deures no impliquen un millor rendiment escolar, ans al contrari. L'excés de tasques escolars baixa la motivació pels estudis, segons l'opinió de molts pediatres i psicòlegs infantils, i, a més, pot crear tensió familiar i una sensació d'ansietat i d'irritabilitat, que té a veure amb aquestes dades que també ens donava l'OMS, ja que aquesta pressió pels deures té una incidència sobre la salut dels estudiants i l'estrès pot desembocar en: mal de cap, mal d'esquena, mal abdominal, així com nervis, tensió i tristor. Aquesta pressió també implica una autopercepció de la salut més baixa i pitjor satisfacció amb la vida.

I no tenim, com deia, cap estudi que demostrï que els deures serveixen per millorar el rendiment escolar; estàvem parlant de Finlàndia i de Corea del Sud, que tenen una mitjana, en el cas de Finlàndia, de 2,8 hores a la setmana per fer deures, i a Corea del Sud, de 2,9, enfront de les 6,5 que s'hi dediquen a Espanya, i després veiem que els resultats a PISA són molt diferents.

Per això, i amb l'objectiu que durant els ensenyaments primaris i secundaris obligatoris l'alumne i el seu entorn familiar puguin gaudir d'un equilibri adequat entre el temps que disposen per a les activitats socioesportives o artístiques, o simplement de temps lliure, presentem aquesta proposició de llei, que introdueix un màxim temporal que ha de respectar tant els programes com els currículums educatius dels ensenyaments obligatoris.

Pel que fa al temps setmanal que l'estudiant dedica a les seves tasques fora de l'horari escolar, el que introduïm és una mesura per intentar racionalitzar i conciliar la vida familiar. I això en cap cas pot suposar, ni volem que suposi, una reducció de la cultura de l'esforç, que pensem que el sistema educatiu ha de promoure. Al contrari, el que nosaltres pretenem és reduir els riscos de situacions patològiques de l'alumnat a causa d'una càrrega acadèmica excessiva o inadequadament distribuïda, tot fomentant, i això és molt important, la coordinació entre el personal docent, perquè el que passa actualment als centres escolars i als instituts és que un professor no sap els deures que posa un altre professor. Llavors, d'una banda, coordinació amb els docents, i d'altra banda, coordinació també amb l'entorn familiar per part del centre escolar. Ara, ha de quedar clar que, evidentment, aquesta proposició de llei no pretén prohibir els deures i, ni molt menys, les activitats extraescolars que cada família consideri pertinents. El que pensem és que no podem tenir, com ara, alumnes estressats i, a més, amb baix rendiment acadèmic, i el que hem de treballar és en la línia del benestar de la canalla i dels bons resultats acadèmics.

A Ciutadans estem molt compromesos amb la racionalització dels horaris i la conciliació laboral i familiar i entenem que la racionalització dels deures forma part d'aquest projecte més ampli, i que ens consta que el Parlament de Catalunya també està molt implicat en aquest tema. La racionalització que es pretén aconseguir amb aquesta llei és una mesura idònia per assolir una adequada conciliació de la vida professional i familiar. Nosaltres, a la darrera legislatura, vam presentar una proposta de resolució a la Comissió d'Ensenyament en la qual s'instava el Govern de la Generalitat a elaborar i

presentar en seu parlamentària un informe sobre les directrius envers el tema dels deures, que després explicaré més detalladament, però va ser rebutjada per la majoria dels grups amb l'argument d'«ara no toca». Esperem, tot i que pel que veig crec que no serà així, però nosaltres esperem que ara sí toqui, i per això presentem una proposició de llei per a la racionalització del temps dedicat a les activitats acadèmiques fora de l'horari lectiu, i proposem que les hores dedicades als deures no superin les dues hores setmanals en el cas de l'educació primària, ni les cinc en secundària. Òbviament, aquesta és una proposta que, en cas de poder tramitar la llei, es podria posar en debat i es podria matisar. I insistim que no es tracta d'acabar amb la cultura de l'esforç, sinó tot el contrari, que aquest esforç sigui realment pràctic i que serveixi per a alguna cosa.

El que nosaltres pensem és que s'han de fer les coses d'una manera més racional, més coordinada entre les diferents matèries, i atenent –això és també molt important– a les recomanacions que hagin formulat els organismes internacionals especialitzats en educació. A més, creiem imprescindible que es faci un seguiment i una avaluació del tema, ja que els deures han de tenir una finalitat acadèmica i pedagògica clara. Això també és fonamental. Si es posen tasques extraescolars, han de tenir molt clar quina és la seva funció acadèmica i pedagògica i han d'estar al servei d'un aprenentatge significatiu. No té gaire sentit posar una pila de deures absolutament memorístics o d'anar omplint forats. Es tracta, sobretot, d'obrir un debat amb criteris pedagògics, sobre la qualitat educativa, en la línia del que s'està fent a la resta d'Europa. No demanem res que no s'hagi fet o s'estigui fent a altres països. Hem de deixar parlar els experts i hem de deixar parlar la comunitat educativa. I també, fonamental, s'ha de formar el professorat per tal que les tasques fora de l'horari lectiu es facin de manera coordinada i per tal que suposin, de veritat, una autèntica eina educativa.

La nostra proposta es sustenta, d'una banda, en una millora pedagògica, i de l'altra, en la igualtat d'oportunitats, per tal d'aconseguir una societat més equitativa i major cohesió social. Cal recordar que actualment, i això és molt trist, la situació socioeconòmica de les famílies és el que té més pes en el resultat acadèmic d'un alumne, i això va totalment en contra de la igualtat d'oportunitats. Per això és urgent canviar això, si de veritat creiem en el sistema educatiu com a ascensor social.

La nostra proposta és, doncs, una proposta social i progressista, i només des de posicions conservadores i de pensar que ja es fa tot bé, malgrat que els indicadors externs internacionals ens diuen una i una altra vegada que les coses no van bé, només, hi insisteixo, des de posicions conservadores es pot vetar el debat per una millora de l'educació; un debat en què es poden fer esmenes, decidir si les hores que nosaltres proposem semblen bé o no semblen bé, si s'ha de deixar més marge de maniobra i no s'han de posar unes hores de forma tan clara. Es tracta, en definitiva, d'obrir un debat seriós sobre educació per tal de millorar el que no funciona, que, com ja he dit, és molt.

Altres grups parlamentaris i fins i tot la comunitat educativa han intentat encetar, en aquest Parlament i durant aquesta legislatura, un debat constructiu per millorar la LEC, però malauradament hem vist, en cada ocasió, com les forces conservadores han unit els seus vots per tal d'impedir-ho. A Ciutadans seguirem fent tot el possible per millorar un sistema educatiu que, malauradament, no funciona tan bé com hauria de funcionar, tal com demostren els informes PISA, els informes de l'OMS i de l'OCDE. Per això demanem a aquest Parlament que es permeti el debat, que no es veti la possibilitat de parlar del tema i que totes les coses que es puguin millorar, que segur que n'hi ha, es puguin fer mitjançant esmenes. Impedir la tramitació d'aquesta proposició de llei és tancar els ulls davant la realitat i voler fer veure que tot va bé, i no, no tot va bé. Tenim uns resultats, diguem-ne, poc estimulants en PISA, tenim xifres molt per sobre de la mitjana europea en malestar dels alumnes, i ho repeteixo perquè és una dada que em sembla esgarrifosa: som la comunitat autònoma que té pitjors resultats en alumnes immigrants de tot Espanya.

La nostra proposta, ho repeteixo, és una proposta que el que pretén, sobretot, és encetar aquest debat des d'un punt de vista progressista, i a la Comissió d'Ensenyament, a la passada legislatura, ja es va portar una proposta de resolució que demanava a la Generalitat fer i presentar un informe que inclogués l'existència o no, per part del departament, sobre els deures, el pes o percentatge dels deures durant el curs escolar i les vacances, l'impacte dels deures en la conciliació familiar i temps de lleure dels menors,

i una comparativa amb les dades anteriors amb els països de l'OCDE. En aquell moment s'hi va votar en contra. Sembla que ara, un altre cop, no podem ni tan sols encetar el debat, perquè les forces conservadores, com el seu propi nom diu, no volen canviar res, eh?, volen conservar el que ja tenim i que no funciona, i continuen amb el mantra del model d'èxit, malgrat que tots els informes independents ens diuen que aquest no és un model d'èxit. De fet, no calen tampoc gaires informes independents, n'hi ha prou a parlar amb el professorat per saber que hi han moltes coses que no funcionen i que han de canviar.

Esperem que, aviat, una nova correlació de forces progressistes permeti avançar en la qualitat del sistema educatiu català i, si més no, que ens deixin de vetar els debats educatius, com ha passat cada cop que s'ha portat una proposició de llei d'educació a aquest Parlament durant aquesta legislatura.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació, per defensar l'esmena a la totalitat, té la paraula la senyora Marta Pascal, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Marta Pascal i Capdevila

Gràcies; senyora presidenta. Conselleres, diputats, diputades, bé, com ja s'ha dit, nosaltres presentem, doncs, esmena a la totalitat a aquesta proposició de llei que presenta el Grup de Ciutadans, i vagi per endavant que el que estem fent aquí és debatre. Per tant, nosaltres, presentant una esmena a la totalitat; en cap cas estem negant cap tipus de debat, al contrari, l'estem fent aquí. I els intento desgranar una mica quins són els arguments i les consideracions que ens porten, doncs, a presentar aquesta esmena a la totalitat.

És evident, senyora diputada, que aquest és un tema controvertit i que ho és arreu, i que no ho és només en el nostre espai més concret, a Catalunya, a Espanya, sinó que ho és a nivell europeu i a nivell mundial. Per tant, d'entrada, ens hauríem de fixar, doncs, en alguns condicionants o en alguns aspectes que tenen a veure amb l'organització social, amb els horaris, amb algunes tradicions que imperen en alguns països. Per tant, en primer lloc, jo crec que el que ens hem d'obligar és a posar context, no?, a posar marc general en aquest tema. I, de fet, podem anar molt més enrere. Miri, li vaig a posar dos exemples d'àmbits legislatius molt, diguem-ne, molt llunyans en el que és l'espai i en el temps. França, l'any 1956, va legislar prohibint els deures a les escoles, però la realitat és tan tossuda que avui a les escoles franceses es posen deures als alumnes. Però l'any 1956 França ja va legislar en aquest sentit. A Austràlia o Califòrnia, doncs, fan absolutament el contrari, legislen perquè es produeixi aquesta feina, no?, de repàs, de reforç a casa per part dels alumnes. Per tant, d'entrada, disparitat de realitats.

I és evident que a nivell social aquesta controvèrsia existeix, i és evident que hem passat moments en què el tema dels deures fluctuava cap a posar-ne i en altres moments fluctuava cap a no posar-ne. Per tant, de debat n'existeix. Ara bé, el que és important recordar és que posar deures als alumnes suposa que aquí hi ha un professor que ha programat, que ha treballat, que farà també, doncs, tot un seguiment; per tant, posar deures als alumnes obliga els alumnes, però evidentment obliga els professors. I jo crec que també hem de tenir en compte que, doncs, això genera una responsabilitat en aquest professorat. I en un context en què nosaltres estem, doncs, portant el sistema cap al treball per competències, i evidentment que apostem per l'autonomia de centres, també entrem en una dimensió totalment diferent.

Jo li reconec que en funció de l'edat dels alumnes, doncs, els deures tenen un impacte o en tenen un altre, i probablement el nombre d'hores, doncs, ha de poder variar; i, de fet, la bondat de la seva proposta ja diu, no?: a primària hi posem una quantitat d'hores i a secundària n'hi posem una altra. Entenc que vostès van efectivament per aquí. Però, és clar, vostè també es refereix, no?, fa una anàlisi comparada, cita, bé, alguns informes. Jo també tinc aquí, doncs, l'informe PISA per a la comparació internacional per la millora escolar, és a dir, és veritat que aquest tema és recurrent. Però trobem consideracions diverses, i no hi ha, en cap cas, una recomanació pedagògica que digui que

efectivament s'han de disminuir les hores de càrrega de deures a casa. Per tant, bé, relativament, això va en la línia que vostè apuntava amb tanta –amb tanta– contundència.

És clar, vostès ens plantegen una modificació de la Llei d'educació de Catalunya, per tant, ens plantegen modificar el que és el marc general, el marc integral del qual ens hem dotat. De fet, en aquest Parlament sí que hi ha hagut modificacions de lleis, doncs, parcials, i això s'ha fet durant el temps, per exemple, el tema dels consells escolars, a l'autonomia dels centres; això s'ha fet, concretament. Però no hi ha cap..., en cap moment el que s'ha fet és regular una activitat que passa *fora* del centre, perquè vostès s'estan plantejant regular una activitat no del centre, sinó a fora del centre i, per tant, en això sí que no tenim, doncs, una situació prèvia.

Nosaltres entenem que modificar la Llei d'educació de Catalunya, que és, hi insisteixo, un marc general, un marc global, que és un marc que el volem flexible, que ha de permetre a cada Govern desplegar-lo de forma concreta en funció, no?, del plantejament del pla de govern i del programa electoral d'aquell Govern, doncs, nosaltres creiem que si això es fa..., si vostès el que ens plantegen és voler modificar la Llei d'educació de Catalunya, doncs, això és un error, perquè el que vostès estan fent és fer-la rígida. I, en canvi, el desplegament reglamentari de decrets que es pot derivar d'aquesta llei sí que és el que ens pot permetre, doncs, mantenir aquest marc general, que és la Llei d'educació de Catalunya; que, per cert, l'Estat espanyol, d'això, en sap poc, perquè legislatura que fa, Govern nou que té, llei educativa que fa. En canvi, en aquest Parlament, que ens vam dotar, hi insisteixo, d'un marc general, d'un marc de consens en allò que és el món educatiu, doncs, creiem que aquest consens i aquesta dinàmica d'estabilitat del sistema de cap de les maneres s'ha de trencar.

Per tant, des d'una perspectiva jurídica, ens sembla que vostès no són oportuns: no estan utilitzant el mecanisme adient per voler regular una cosa com aquesta, hi insisteixo, si és que s'ha de regular, perquè nosaltres, doncs, no hi acabem d'estar d'acord.

Facin una cosa: modifiquin el decret d'autonomia dels centres, eh? Si vostès, doncs, en algun moment governen, facin això; i, si no, instin el Govern a fer-ho i tornem-ne a parlar, però en el que és el marc de la LEC, hi insisteixo, ens sembla que no pertoca.

Als articles 18 i 19 –i els els cito, perquè això jo crec que és bona part del tresor del sistema, doncs– es regula això i és aquí on l'autonomia de centres, no?, en aquest decret, doncs, es dóna capacitat a cada centre de tenir el seu perfil propi, tot i considerar el marc general, hi insisteixo, que ens dóna la normativa educativa de la qual ens hem dotat.

Vostès ens fan una proposta que, vista des del punt de vista del temps dedicat als deures, doncs, eh?, ens plantegen cinc hores a secundària i dues hores a primària. Jo, quan he fet l'exercici de buscar, a nivell comparat, què passa en alguns països o de l'OCDE o de la mateixa Unió Europea..., doncs, escolti'm, això és molt dispar. Si ens fixem en el cas de l'Estat espanyol, des del 2003 fins al 2012 hem passat de prop de vuit hores diàries a prop de sis. Vostès ens estan plantejant, en el cas de la secundària, cinc hores.

Jo no sé si hem de modificar una llei per una hora de diferència. Jo no sé si hem de seguir dient-los, als centres: «Doncs, a través de la vostra autonomia organitzativa, organitzeu com vulgueu aquest aspecte.» Que, hi insisteixo, obliga el professorat, perquè li suposa, doncs, feina, programació, seguiment i, evidentment, avaluació. Per tant, d'entrada, vist des del punt de vista del temps, tampoc estem tan lluny d'aquestes tendències que, hi insisteixo, no són clares ni unívokes; però, en tot cas, sí que poden marcar una línia de treball.

També ens ho podem mirar des del punt de vista de la conciliació laboral. Podríem dir: «Home, és evident que arribar a les vuit del vespre a casa i tenir molta feina per fer, doncs, plantegem-nos, com a país, si és això el que volem.» Doncs, probablement no. Però això el que demana i reclama és una reforma integral, no?, i una aposta de país per al que és la conciliació laboral i familiar, però no canviant un aspecte d'una llei educativa. I si ens fixem més en el punt de vista pedagògic, nosaltres aquí, doncs, apellem, com ja li deia, a l'autonomia dels centres.

I, per tant, ens sembla que si posem en aquest..., si modifiquem la llei i posem aquest aspecte que fa referència als deures escolars, el que fem claríssimament és limitar l'autonomia dels nostres centres. I ens sembla que aquest és un dels tresors del nostre siste-

ma educatiu. I, per tant, nosaltres, ho enteníem ja així el 2009, quan es va fer la llei, i ho seguim mantenint.

Per tant, això no té res a veure amb conservadors, progressistes, etiquetes, ideologies... No, no, no..., això té a veure amb quin és l'esperit i amb quin és el tresor del sistema. I a nosaltres ens sembla que el tresor és l'autonomia dels centres, per tant, que els professors tinguin, doncs, el valor que han de tenir i que estiguin dedicats en cos i ànima en el fet que els alumnes tinguin, evidentment, bons resultats acadèmics.

Per tant, la pregunta em torna a portar a si deures sí o deures no. I jo crec que això ha d'estar situat, una vegada més, en la decisió que prengui aquell professor o professora en funció, doncs, de la coordinació interna que hagi fet en el centre; en funció, també, del treball de competències, i en funció de la dinàmica i l'estil propi de què es doti cada centre a través dels seus projectes educatius. I que, per exemple, en una cosa tant..., que ens agrada a tots tant com són les jornades de portes obertes, allà és on el centre s'explica, es radiografia i diu: «Doncs, nosaltres fem les coses d'aquesta manera, fem aquesta aposta i treballem d'aquesta altra.» Aquí és on podem situar, probablement, el debat.

Hi ha un darrer aspecte, que és l'impacte social. I, de fet, vostè també hi feia referència, no? La pregunta serà –o jo m'imagino que la pregunta és–: serveixen els deures escolars per superar l'escletxa i les diferències en el rendiment dels alumnes? Aquesta és fonamentalment la pregunta. (*Veus de fons.*) Vostè diu que sí, fa que sí amb el cap. Jo li dic: «Anem una mica més enllà.» El que realment ens permet superar les diferències de rendiment és abordar aquest problema des d'una perspectiva molt integral. I això vol dir... –això ho està fent Finlàndia, i després en parlarem, però també ho està fent Catalunya–, doncs, per exemple, eliminar les diferències a través de coses molt més profundes.

El suport escolar personalitzat que ja es fa a Catalunya i que ve, eh?, de l'anterior mandat amb la consellera Rigau i que la consellera Ruiz, doncs, li ha donat continuïtat. Perquè, a més a més, els centres hi estan còmodes i en moltes comunitats autònomes de l'Estat espanyol ens estan demanant i ens estan dient com ho treballem, com ho fem, això ens funciona bé anem-ho, doncs, a implementar... Bé. Doncs és aquest intent de definir i veure quins alumnes el necessiten i en un horari complementari ens quedem i fem un reforç.

I aquest és un abordatge integral del sistema. Això ho fa Finlàndia a través del que ells en diuen «programes de compensació». Per tant, és evident que no podem només pensar que els deures són els que realment ens ajuden a abordar les diferències i les desigualtats pel que fa en el tema, doncs, del rendiment dels alumnes. Si ho hem de solucionar –que ho volem solucionar–, insisteixo en aquesta necessitat de fer-ho des d'una perspectiva integral.

I si realment vostès es qüestionessin allò..., en profunditat, el tema dels deures escolars, jo li dic: «Home, però vostès no ens parlen del reforç i dels deures fets durant l'estiu.» Si ens qüestionem l'instrument, qüestionem-nos-el no només durant l'any, sinó en tot..., eh?, qüestionem-nos-el de veritat.

Els volen prohibir? (*Veus de fons.*) No, jo li ho pregunto. Si realment aquest és el plantejament..., home, facin el plantejament en tota la seva dimensió. Hi ha exemples de bones pràctiques aquí, eh? Per exemple, els cursos que fa el consorci de Barcelona, materials penjats, per part de la XTEC..., bé, alumnes de sisè que si tenen unes determinades necessitats, doncs, poden fer un treball durant tot l'estiu i que això el mes de setembre s'avalua i té un efecte sobre les notes que es tenen al primer trimestre... Bé, s'estan fent coses en aquest sentit.

Per tant, i ja per acabar, a nosaltres ens sembla que amb tots aquests plantejaments el que no hem de fer és modificar la Llei d'educació de Catalunya pel que fa al tema dels deures escolars, hem de seguir apostant per l'autonomia dels centres i hem de seguir apostant, doncs, per aquest treball de competències i per donar solucions integrals a reptes integrals, com és, evidentment, el tema de l'èxit educatiu.

I deixi'm acabar dient-li que jo segueixo pensant que un sistema educatiu de qualitat no beu ni d'ideologies ni d'etiquetes ni de famílies; beu d'entendre i voler veure que la qualitat del sistema rau en el professorat, rau en els alumnes, rau en una bona programació educativa i rau, evidentment, en una confiança en el sistema que ens hem de donar entre tots: pares, famílies i, evidentment, comunitat educativa i aquells qui en algun

moment els toca definir el marc general que és també aquest Parlament. Per tant, nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat en aquest sentit.

Gràcies, conselleres, diputats i diputades.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació, per al torn de rèplica, té la paraula la senyora Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyora presidenta. Anonadada me hallo..., i començaré per al final, perquè..., que una persona de Convergència i Unió parli de la importància del professorat, a mi que he estat *vint* anys de professora i *sé* el que significa un Govern de Convergència i Unió per al professorat –i si no em creuen a mi, aquesta tarda tindran aquí els representants de la comunitat educativa–, de veritat que és perquè li caigui la cara de vergonya.

Dit això... *(Remor de veus.)* Començo a respondre. Les retallades més ferotges que s'han fet a la comunitat educativa a Espanya s'han fet per aquest Govern de la Generalitat, a la resta d'Espanya s'estan revertint i aquí no s'estan revertint. Així que, si us plau, deixin de parlar a favor del professorat perquè no tenen cap mena de legitimitat per fer-ho, i aquesta tarda parlaré més del tema. Ara contestaré les respostes que ha fet..., les proposicions que ha fet la senyora Pascal.

A veure, en un debat d'una proposició de llei queda absolutament vetat en una esmena a la totalitat. No estem debatent la llei. Si ens deixessin, podríem millorar moltes de les coses –ho he dit ja en la meua intervenció– d'aquesta llei. Vostès, com ho han fet sistemàticament –almenys en aquesta legislatura que jo porto aquí...–, impedeixen el debat. Però no és que ho digui jo, és que m'ho va dir una persona del seu grup, de la Comissió d'Ensenyament, em va dir: «Nosaltres quan un grup presenta una proposició de llei respecte a la llei, *per sistema –per sistema–* l'abatem, perquè fem una esmena a la totalitat i ho fem per sistema.» I això ho han dit del seu partit.

He repetit en diferents ocasions que nosaltres no volem prohibir els deures ni d'estiu, ni d'hivern, ni de cap temporada. I, de fet, amb la proposta de resolució que es va fer la passada legislatura, es demanava un informe específic sobre el tema dels deures d'estiu.

Després..., home!, amb tot el que ha evolucionat l'educació, posar un exemple dels anys cinquanta a França no acaba de ser pertinent, perquè li asseguro que ha evolucionat molt tot el tema de la pedagogia. De fet, nosaltres –ho hem dit ja en la intervenció– que el que volem, precisament, és donar la paraula als professors i als experts perquè puguin parlar. Vull dir, en cap moment estem intentant imposar res, a diferència d'altres persones que sí que tenen tendència a imposar amb el tema educació.

Després, nosaltres hem posat aquestes hores simplement perquè era el més semblant possible als exemples que hem trobat més favorables, que són els de Finlàndia i els de Corea del Sud. També ho he explicat. Crec que és que no m'ha escoltat gaire, mentre jo parlava. Portava ja un argumentari fet, l'ha llegit i no ha estat gaire atenta a les coses que jo he dit, perquè no es corresponen gaire.

Després..., evidentment que el professorat té responsabilitats. Jo, si ho vol, li puc ensenyar, perquè les guardo totes de tots els anys amb tot el «carinyo» del món, les meves llibretes de professora, i podrà veure el seguiment exhaustiu que jo feia quan jo posava deures. El que he dit, perquè és cert, és que no hi ha cap mena de coordinació entre els diferents professors. I això és així, per això surten aquestes xifres tan altes de deures, perquè no hi ha coordinació, simplement.

Després, la LEC té el suport d'una part del Parlament, però no de tota la comunitat educativa. Li he..., ara, si ho vol, li ensenyo uns quants cartells de tots els sindicats majoritaris d'educació en contra de la LEC. Si tenen tota la comunitat educativa en contra de la LEC! Com poden treure pit que aquí hi ha un gran consens? Doncs, tindrà consens entre vostès, però no amb la comunitat educativa, que és a qui se li ha de donar la veu.

Després, des del seu grup..., això, ens van dir que en el moment que hi havia un qualsevol intent de canviar la LEC, el meló de la LEC no s'obre i el que fan per sistema és l'esmena a la totalitat.

Doncs bé, per mi, això significa ser conservador. No voler canviar les coses? Ser conservador. Voler canviar les coses? Ser progressista. Voler canviar les coses per avan-

çar és progressista i no voler-les canviar, perquè pensen que ja està bé, és ser conservador. Legítim? Absolutament, però és una postura conservadora. (*Veus de fons.*) No sé per què ho nega, perquè és molt obvi.

Després, m'ha preguntat si els deures tenen incidència en les diferents classes socials. I li he contestat: «Sí.» I li puc contestar amb tota la certesa del món, perquè és que m'hi he dedicat vint anys i sé el que signifiquen uns deures en una família que, per exemple, no tenen domini de l'idioma. Imagini, per exemple, un dictat, doncs, en català o en espanyol en una família magrebina. Com li faran aquest dictat, per exemple, eh? I al meu nebot li han posat deures de dictats, eh? Fa quatre dies. No diguin que no es posen aquests tipus de deures perquè jo ho he vist a casa meua. No els he posat jo, però els he vist, eh? Això s'està fent, i, a més, una escola bastant innovadora.

Després, professorat de suport i professorat per a alumnes amb necessitats educatives especials..., en parlarem a bastament aquesta tarda, però, de veritat, no sé com poden presumir que s'ajuda a persones que més ho necessiten quan tenim –i ho he repetit dos cops o tres– les *pitjors* xifres de fracàs escolar en població immigrada de tot Espanya.

Si de veritat els importa l'educació i de veritat els importa el professorat, aquesta tarda ho podem veure amb una proposta de resolució conjunta.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Procedirem ara al torn d'intervencions per a fixar el posicionament.

En primer lloc, té la paraula la senyora Esther Niubó, del Grup Parlamentari Socialista.

Esther Niubó Cidoncha

Bon dia. Gràcies, presidenta. En primer lloc, doncs, agrair a Ciutadans que porti aquest debat al Parlament de Catalunya; un debat que preocupa de manera creixent les famílies, que és objecte de debat de la comunitat educativa i que ha estat motiu d'informes i recomanacions per part de diferents organitzacions internacionals de prestigi. De fet, des del Partit dels Socialistes de Catalunya hem presentat també una proposta de resolució a la Comissió d'Ensenyament sobre la qüestió, que encara, de totes maneres, no hem tingut oportunitat de debatre.

Vagi per endavant que creiem en la cultura de l'esforç que els deures o les activitats acadèmiques i d'estudi fora de l'horari lectiu poden proporcionar per adquirir hàbits i sobretot com a mesura per reforçar l'aprenentatge que s'imparteix a les aules, complementar-lo o enriquir-lo.

I, dit això, sí que ens preocupa, efectivament, i per tant compartim aquesta preocupació amb moltes famílies, l'impacte que aquestes tasques acadèmiques fora de l'horari lectiu poden tenir en la salut física i psíquica d'infants i adolescents, sobretot si es tracta d'una càrrega excessiva.

S'ha parlat de nombrosos estudis, informes de l'OCDE, de l'Organització Mundial de la Salut, que alerten dels efectes perjudicials que poden tenir aquestes tasques que s'han de fer fora de l'horari lectiu sobre l'alumnat, en forma d'estrès, que poden comportar patologies diverses –com s'ha dit, mals de cap, dolors d'esquena, dolors abdominals, marejos, etcètera–, i l'OMS també constata que el percentatge d'alumnes espanyols que pateixen estrès per culpa dels deures és dels més alts d'Europa.

S'ha comentat també una enquesta recent que parlava precisament d'aquesta incidència dels deures sobre la salut. Als onze anys, un 34 per cent de nens i un 25 per cent de nenes afirmen sentir-se pressionats pels deures, i als quinze, l'angoixa de les noies per aquestes tasques pot arribar fins a un 70 per cent, per sobre del 60 que expressen els nois, i això tenint en compte que a Espanya es dediquen de mitjana sis hores i mitja a la setmana a fer treballs escolars fora del centre davant les cinc hores de mitjana a la resta de països de l'OCDE.

Però, a banda d'aquest impacte de la salut, de per si prou important i a considerar, ens preocupa especialment l'impacte que pot tenir la generació de desigualtats, és a dir, el seu impacte negatiu en l'equitat, en la mesura que els deures poden contribuir a augmentar les diferències entre alumnat en funció del nivell de renda familiar, perquè no tots els infants i adolescents disposen d'un entorn familiar que els pugui ajudar o acom-

panyar a fer aquestes activitats. En alguns casos, no poden tenir aquest suport, senzillament perquè els pares, doncs, no estan a casa, no tenen temps, però en d'altres per manca de recursos culturals o educatius d'aquest entorn.

I, en aquest sentit, sí que ens preocupa especialment que l'exercici i el desenvolupament d'aquestes tasques acadèmiques en horari no lectiu pugui aprofundir desigualtats ja de si molt arrelades i difícils de revertir entre els que poden gaudir d'un acompanyament en aquest exercici i els que no tenen cap tipus de suport. I per això ens semblava molt encertat, com deia, doncs, abordar aquest debat, si bé pensem que s'ha de fer amb cura i tenint sempre en compte, doncs, la realitat política i social més immediata, en aquest cas la comunitat autònoma, Catalunya, i evidentment i de manera especial la comunitat educativa i en concret els experts.

Pensem, tal com plantegem en la nostra proposta de resolució, que en primer lloc cal que el Departament d'Ensenyament i el Departament de Salut puguin avaluar de manera fefaent l'efecte que tenen aquests deures escolars sobre els estudiants, l'efecte pedagògic, si són útils o no per reforçar l'aprenentatge, o bé generen desmotivació; sobre la salut, i també l'impacte social segons criteris d'equitat, de la mà, com deia, dels experts. I plantejar, en el seu cas, planificar una reducció del temps dedicat a aquestes activitats fora de l'horari lectiu, respectant els temps, les necessitats de l'alumnat, assegurant que siguin un complement adient a l'activitat lectiva, sense convertir-se mai en una bretxa social en funció dels recursos, i, evidentment, garantint també que mai siguin perjudicials per a la salut.

És important remarcar el fet que una càrrega major d'aquestes tasques no genera una millora acadèmica, i això ho demostren, doncs, casos com el de Finlàndia o d'altres que s'han comentat, que en l'informe de PISA, doncs, tenen resultats molt destacats, i, per tant, els socialistes i les socialistes plantegem limitar i racionalitzar aquestes tasques de la mà de la comunitat educativa en l'àmbit de la comunitat autònoma, però probablement també en un marc més ampli de racionalització i de repensament dels horaris en general. Perquè, al marge dels deures, probablement convindria fer un debat més ampli, que entenc que s'està fent des de la comissió per a la reforma horària, que reflexioni i proposi millores en els horaris dels infants; per exemple, a l'escola, quina durada han de tenir les classes per assolir un bon rendiment, si totes han de durar igual, a quina hora han de dinar, i també, doncs, fora, evidentment, en l'horari extraescolar, perquè tampoc no sembla massa adient per a les criatures fer una gimcana d'activitats cada tarda, encara que siguin esportives i artístiques, i arribar a casa a l'hora de sopar, perquè, efectivament, aleshores la càrrega que poden suposar els deures, per escassa que sigui, doncs, recau sobre el cansament acumulat de tota una jornada, que pot resultar d'allò més estressant per a infants, però com ho podria ser també per als més grans.

I, per tant, entenem que no convé assimilar des d'una perspectiva pedagògica els horaris laborals dels pares amb els horaris dels infants —les escoles no són aparcaments—, i, en canvi, sembla lògic, doncs, vetllar per un equilibri adequat entre activitat lectiva, extraescolar, i així com gaudir del lleure o el mateix descans.

Però, dit això, no ens sembla que correspongui al legislador, és a dir, a aquest Parlament, determinar el nombre d'hores exactes que han de dedicar els alumnes a aquestes activitats, inclosos els deures, com planteja Ciutadans. Pensem que el text d'aquesta proposició de llei, doncs, pot resultar en excés intervencionista, que corre el risc de no respectar l'autonomia i el bon criteri de pedagogs, de mestres, d'experts, l'autonomia pedagògica, en definitiva, i, per tant, entenem que no som els diputats i diputades a qui ens toca fer aquesta determinació, sinó als experts.

Sí que compartim de tota manera la necessitat d'abordar aquest debat, d'encarregar al Govern, doncs, un estudi sobre la qüestió, com hem dit, i aleshores sí, a partir d'una valoració experta, treballar per una racionalització dels temps que impliqui també una reducció dels deures escolars, si escau, que hauria de contribuir precisament a millorar el rendiment acadèmic i també la salut física i psíquica d'infants i joves, i vetllant per l'equitat i la igualtat d'oportunitats en entorns sobretot més desfavorits. Igualment convindria probablement una major coordinació entre el personal docent dels diferents centres per distribuir adequadament aquesta càrrega, cosa que no sempre passa.

En definitiva, per tant, malgrat que no compartim el cent per cent de fons dels plantejaments que proposa el Grup de Ciutadans en aquesta proposta, sí que compartim la

necessitat d'abordar aquest debat, d'avaluar de la mà d'experts i de la comunitat educativa més propera, doncs, l'impacte pedagògic i social de les tasques acadèmiques fora de l'horari escolar, i de garantir, atenent a les conclusions, una reducció de l'impacte negatiu sobre la salut o les desigualtats que puguin tenir prenent mesures, doncs, destinades a limitar els deures a efectes de millorar en termes d'equitat i de salut.

Per tot això, doncs, no donarem suport a l'esmena a la totalitat, sinó que el sentit del nostre vot serà l'abstenció, pensant a treballar durant la tramitació, si prospera, fent-hi aportacions en forma d'esmenes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació té la paraula el senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

(Pausa.)

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Senyora Sierra, agraïm a Ciutadans que situï aquest tema; creiem que és un tema del qual podem parlar i del qual ens ha faltat molt per parlar-ne al llarg de tot el procés de democràcia en aquest país.

Creiem que les activitats escolars fora de l'horari lectiu les hem deixat massa vegades en mans de l'autonomia de centre. Estic d'acord, senyora Pascal, que l'autonomia de centre és un tresor, però també és un calaix de sastre que hi posem tot allò que no volem o no ens sentim capaços de regular, i ho tanquem a dintre i deixem que el centre s'espavili, i no podem ubicar-ho en aquest punt.

Creiem que de vegades ho hem deixat massa també en la decisió autònoma, personal, de cada docent, que pot ser molt diversa, i no ens hem qüestionat que de vegades l'excés de, diguem-ne, tradició educativa gairebé escolàstica ens pot situar una mica lluny dels nous usos socials, dels nous usos dels temps, dels nous usos dels coneixements, dels nous usos de les relacions necessàries a la societat d'avui dia.

En tot cas, en aquest tema el que és evident és que no hem tingut un debat social a fons com sí que hem fet, per exemple, en altres temes i en altres aspectes de l'educació.

Ara bé, senyora Sierra, la proposta que vostès ens fan tampoc resol això, no ho resol; ni ens convenç la forma que li han donat, ni ens convenç l'oportunitat –va, de vegades diria «l'oportunisme», però no ho dic perquè no sigui que...–, perquè el text, i ja em perdonaran, és un pèl simplista en allò que vostès han presentat, molt reduccionista i un punt naïf, per resoldre una dificultat de la societat que és bastant més àmplia com a debat social que caldria fer.

Per tant, li dic també, com el PSC abans, que ens abstindrem a l'esmena a la totalitat presentada; no perquè no creguem que es pot tocar la LEC i obrir el meló –que creiem que sí que s'ha de reformar–, no perquè no creguem que no es poden regular per llei els usos socials educatius, tots els usos socials educatius, sinó perquè pensem una cosa tan senzilla com que cal fer un debat previ de molt més calat amb tota la comunitat educativa. Previ; aquí està la clau.

És a dir, nosaltres estem d'acord en el què, però no estem d'acord en el com vostès ho plantegen, sobretot per una qüestió: perquè aquest és un debat essencialment pedagògic –essencialment pedagògic–, i no polític, que cal fer-lo socialment i que cal fer-lo amb tota la comunitat educativa i que, com a conclusió d'aquest debat, pot acabar tenint una regulació de caràcter polític, via una modificació legislativa o via una nova llei. Però cal fer aquest debat pedagògic previ. És a dir, creiem que la proposició de llei hauria de ser el darrer pas d'un procés de diàleg i no el primer de manera una mica improvisada i sense comptar amb el parer dels agents implicats i afectats.

Nosaltres pensem que es podria començar fent un debat ampli amb la comunitat educativa, per exemple, en el marc d'un grup de treball, que nosaltres proposarem en la proposta de resolució de què ara parlava, fa un moment, la diputada socialista i que esperem i els demanem que hi donin suport.

Ara bé, per què creiem que el tema dels deures s'ha de revisar? –i ho creiem. Sobretot, dues raons; una, l'ha apuntat vostè: que l'OCDE ens digui que som el cinquè país on hi ha més activitat acadèmica fora de l'horari escolar no és un argument de pes, no, no, però sí que ens situa en la magnitud de l'espai que ocupem entre els països del nostre

entorn; amb un greuge afegit: que aquesta quantitat de deures, i sobretot la seva qualitat, no garanteix ni s'acosta ni té correlació amb uns bons resultats acadèmics ni amb l'assoliment de competències.

I un segon tema. Actualment, tal com es fan –i ho repeteixo, tal com es fan–, els deures són un element important de desigualtat entre els infants. O no és cert que en surten afavorits aquells que es poden pagar acadèmies i classes particulars per fer unes activitats que no han pogut fer en l'horari lectiu? O no és cert que en surten perjudicats aquells on l'entorn familiar, els seus coneixements, els espais de treball familiars, no permeten una adequada satisfacció de les exigències escolars? És a dir, els deures ajuden que alguns centres puguin ser una eina de reproducció de desigualtats socials per comptes d'una eina de superació.

Crec que vostès han recollit la petició de milers de persones feta en un Change.org. Cert que ha de ser un repte, malgrat que sigui una qüestió molt poc formal, però és un repte, donar resposta a aquest tema perquè és una manifestació d'una inquietud, clara, social; existeix, aquesta inquietud.

Però creiem que no podem deixar de banda tres aspectes previs si el que volem és oferir solucions i no només posar tiretes: primer aspecte, situem el tema en el marc d'una educació global, integral i participativa, situem-ho aquí; segon tema, cal parlar amb el professorat en qüestions que afecten directament la seva tasca –abans–; tercer aspecte, cal obrir un debat pedagògic per veure què hem de fer: si hem d'eliminar els deures, si els hem de reduir, si els hem de reorientar, si els hem de transformar. Tres aspectes.

Primer aspecte. Seria poc responsable abordar aquest tema sense replantejar, per exemple, currículums i metodologia, que són la causa directa de la manera com fem els deures. Les actuals taxes de fracàs escolar –que la consellera coneix perfectament– i de baix rendiment acadèmic no són per tirar coets però no són per la càrrega de deures. Hi ha d'altres temes que són temes que hauríem de repensar seriosament, independentment del tema dels deures, com podria ser repensar els continguts, com podria ser repensar els mecanismes d'avaluació, com podria ser potenciar la democràcia als centres, com podria ser millorar la formació del professorat, reduir les ràtios, millorar la participació de les famílies en la presa de decisions d'aquest sistema, que, en global, valdria molt la pena que el repenséssim d'una manera seriosa, que tornéssim a repensar-lo. Cert que no podem anar canviant de legislació cada quatre o cinc anys, no; però potser ens caldria un nou pacte nacional seriós, i després, la seva correlació legal, per assegurar que les lleis educatives, totes les lleis educatives, siguin eines de cohesió social i de lluita contra les desigualtats.

Pel que fa al segon aspecte que els deia, no podem legislar una reforma sense tenir en compte aquells que l'hauran d'aplicar. Ja ho hem patit, això. Vam fer una magnífica llei, la LOGSE, i se'ns va acudir aplicar-la sense tenir en compte qui l'havia d'aplicar, i d'aquesta magnífica llei ens ha vingut tot el que ens ha vingut darrere. Tampoc ho podem fer sense tenir en compte tota la diversitat de centres i sense tenir en compte tota la diversitat de l'alumnat. És evident que el que està passant ara amb els deures en molts dels nostres centres hauria de ser evitable. No podem traslladar mecànicament a unes hores familiars, que no tenen control pedagògic i que no haurien de tenir contingut acadèmic, sinó social, sobretot social, allò que no hem estat capaços de resoldre a les hores lectives. Per excés de currículum?, potser sí, o per defecte metodològic, potser també. I per això és imprescindible un debat ampli i previ entre el professorat sobre la seva tasca.

Per últim, cal repensar el model de deures. No ens podem limitar a establir un topall horari, tant si són cinc hores, com si són quatre, com si són vint-i-cinc, com fan vostès en la seva proposta. Hem de parlar del significat dels deures, del significat dels deures i de la seva utilitat. Per a què carai serveix fer deures? Hem de parlar d'això seriosament i ho hem de parlar socialment, però a nivell pedagògic. Hem de parlar que els alumnes no són homogenis, ni tan sols ho són els docents, evidentment, com tots sabem. Hem de deixar d'utilitzar els deures com un recurs per a allò que no hem tingut temps de fer en un dels horaris lectius més amplis de la Unió Europea, i això ens indica que alguna cosa ens falla. Probablement ens falla metodologia i probablement ens sobra càrrega curricular.

En conclusió, el que nosaltres plantegem és un debat ampli sobre els horaris i els temps educatius fora dels centres, que no representin ni un element que aprofundeixi en les desigualtats socials, ni representi una externalització de les tasques que s'haurien de fer a l'escola. Creiem que en aquest tema hem de ser capaços d'ampliar mires, i cal situar elements de creixement personal en l'entorn familiar i en l'entorn social que potenciïn la tasca escolar. En les hores on l'alumne no està al centre cal potenciar hàbits culturals, cal fomentar valors socials, cal adquirir competències socials, cal reflexionar. Podem fer moltes coses en aquest horari, a més a més de deixar que els nostres nens juguin, que els nostres nens es relacionin, que els nostres nens aprofitin per aprendre a estimar en un entorn socialment confortable, que això també és la seva feina, que han de fer a casa.

Si volem reduir els deures, si els volem transformar, si els volem fer fora, primer hem de parlar amb les famílies, professorat, estudiants, hem de revisar metodologia i currículums, hem de revisar materials i hem de revisar els mecanismes d'avaluació. Però, sobretot, hem de pensar com els nostres nens i les nostres nenes han de ser socialment competents. Si no fem tot això abans de legislar podem caure en un simplisme que signifiqui, en comptes de resoldre un problema, tal com deia abans, posar tiretes i una ferida molt més greu.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, té la paraula el senyor Fernando Sánchez, del Grup Popular de Catalunya.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta. «Vostès són casta», ens diuen. «Vostès són uns privilegiats», ens diuen. «Vostès estan allà vivint del *cuento*», ens diuen. Llavors, quina és la resposta dels polítics? Molts cops, quina és la nostra resposta davant d'aquestes acusacions i davant d'aquest clixé? Doncs, molts cops, jo diria una mena d'activisme legislatiu frenètic, és a dir: «Vinga, haig de fer alguna cosa, haig de presentar coses, haig de presentar-me als meus electors dient que he fet quaranta propostes de llei, no sé què, no sé quants», no? I com més lleis, dels temes més *variopintos*, amb més o menys sentit, doncs, sembla que has treballat millor, no? I, efectivament, potser hauríem de ser més frenètics, però no fent més lleis, sinó començant a agafar les lleis i dir: «Aquesta la traïem, aquest article el traïem, aquí sobren quinze articles...», perquè és que al final ens diran –ens diran– com ens hem de cordar les sabates, quins llibres hem de llegir exactament a les escoles, què hem de dinar, perquè els hàbits saludables són que hem de dinar verdura, no sé què, doncs, vinga, totes les famílies a dinar verdura tres dies... Doncs, escoltin, tenim el dret que ens deixin en pau, també, els ciutadans, el dret que ens deixin una mica en pau.

I per tant, tenim aquí una proposició de llei que el que fa és intervenir directament en les hores de deures, o sigui, si els centres poden dir quantes hores de deures hem de posar exactament. I aquest és un debat educatiu en el qual hi ha pluralitat d'opinions –hi ha pluralitat d'opinions– i, per tant, nosaltres votarem en contra d'aquesta proposta, perquè el que vol fer és precisament anul·lar la pluralitat, imposar un criteri, un únic criteri, en un tema que no està tancat, que està obert, que hi ha molt de debat, que hi ha moltes opinions i, per tant, nosaltres el que volem és que cada centre... Si és que el nostre model educatiu és molt senzill, és que no sé per què no el compren: és que cada centre esculli el seu model educatiu i pedagògic i que cada família esculli el centre que vulgui. I si pot ser, amb un xec escolar perquè no hi hagi desigualtats i que cadascú pugui anar al que vulgui. (*L'oradorriu. Rialles.*)

Bé, escolti'm, no... (*L'oradorriu.*) Bé, que sàpiga que el Govern alemany, de l'esquerra verda alemanya, l'única regió que governa l'esquerra verda, estan a favor de l'escola diferenciada, per tant, no sé, potser és que també són de l'Opus, no ho sé. És que ella em parlava d'aquesta qüestió.

En qualsevol cas, nosaltres tenim aquest model i, per tant, ens sembla més que és un debat... Jo haig de dir de tota manera, diputada, que jo he après amb el debat, i que és un debat que no deixa de ser important, que és un debat important, però que no ha estat un debat legislatiu, que és un debat del Govern, és un debat de polítiques educatives, és un debat de la comunitat educativa; és que no ho podem regular tot absolutament per llei, no? Potser és un

debat de política educativa, pot ser un debat de reglament un cop s'hagi parlat amb la comunitat, i és veritat que a partir d'aquí jo convido el Govern que faci una reflexió sobre aquesta qüestió amb la comunitat educativa, perquè com vostè ha dit té a veure... –deia el diputat, també, d'Iniciativa i han dit altres–, l'equitat també està en joc en aquesta qüestió, no? I és veritat que si una família té males condicions materials o poca tradició, doncs, de cultura de deures, de cultura escolar, efectivament això els pot perjudicar, no?

Però a mi també em sobta aquest discurs sobre l'estrès dels infants i l'estrès dels infants. «Escolta'm», deien les esquerres: «La vida és lluita –i la vida és lluita.» I farem posar a la gent a una mena de..., la gent entre «algodoncillos» o sigui, que si..., bé, escolti'm, sí, doncs, és clar que els exàmens també estressen, és clar que estressen. I parlar al Parlament també pot estressar, sí. Llavors què fem? No parlem i ja està, no? És que la vida provoca estrès, és clar... (*Rialles.*) La vida provoca estrès i hem d'intentar reduir-lo, però compte, perquè és que d'aquí uns anys ens sortirà una generació que tindrà un fracàs i llavors s'enfonsarà tothom, no?

I a mi em sembla que la problemàtica –que la problemàtica, la problemàtica– no és tant els deures, que ho pot ser; la problemàtica és que com que no tenim temps els pares i les mares –com que no tenim temps– apuntem els nostres fills –els que podem, perquè és veritat que altres no poden–, doncs, a karate, a anglès, a natació a l'estiu i vinga, i el pobre nano, llavors, sí que surt una mica estressat. Però el problema no és dels deures, el problema és dels pares i de les mares, el problema és del model de temps i la solució, com deia la diputada socialista, és la reforma horària. I faig propaganda perquè estem a la Comissió de la Reforma Horària, efectivament, no?, i allà sí que es pot plantejar un debat –allà sí que es pot plantejar un debat, allà es pot plantejar un debat– de l'horari escolar –de l'horari escolar. Potser cal allargar-lo una miqueta i llavors aquest temps de deures que fem fora, doncs, fem-lo dintre, no?

El que passa és que és veritat que també..., escolti'm, diu: «No volem un model de memòria.» Bé, sí, però és que també..., per exemple, les ciències, no?, la física. La física, al final, tu has de fer problemes i tu per tu mateix has de saber resoldre els problemes, i això ho has d'afrontar tu sol o tu sola davant del problema. I això no es pot fer només a l'aula, això potser s'ha de fer quan estàs sol o sola a casa. I què diem? Una hora. I si tu vas més lent què passa? «Se t'ha passat l'hora, vinga, no facis el problema.» O sigui, és que les coses són una mica més complicades i, per tant, nosaltres pensem que la solució és la reforma horària; la solució també és donar eines a les famílies, i tanmateix jo crec que el debat és interessant i que correspon al Govern amb la comunitat educativa fer-lo, i al final correspon a cada escola i com deia –encara que no li agradi al company– que cada família triï el model que vulgui.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, té la paraula la senyora Mireia Vehí, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, presidenta. Que no serveixi de precedent, però estic bastant d'acord amb el que plantejava el diputat del Partit Popular (*rialles*), menys el model educatiu, evidentment. (*Veus de fons. L'oradora riu.*) Ja els anuncio que jo no seré tan divertida, però intentaré ser ràpida.

Una prèvia, no me'n puc estar: conservador-estàtic, progressista-dinàmic, ens sembla que és molt simplista, ho havia de dir. I, a més, està totalment, diguem-ne, deslliurat d'una pràctica política i ens sembla que li hauríem de..., vull dir, que des d'aquí hauríem de plantejar debats amb una mica més de profunditat. I en aquest sentit em lliga amb una paradoxa que és que un partit com el seu, declaradament liberal i normalment a favor de polítiques desreguladores, vulgui legislar les hores de deures. Em sembla com bastant paradoxal. (*Veus de fons. L'oradora riu.*)

La presidenta

Diputat...

Mireia Vehí i Cantenys

Estem cansades, estem cansades. Llavors, vostès plantegen... Em sumo a... S'ha dit tot, eh?, ja, la reflexió que cal un model..., una reflexió d'un model educatiu a fons, etcètera. Però, és clar, debat a fons sobre els deures parlant de conciliació, d'igualtat d'oportunitats, de cultura de l'esforç... A nosaltres ens sembla que seria molt més coherent, en lloc de parlar de conciliació, parlar de reforma horària o parlar de la ILP, que en aquest Parlament no s'ha pogut discutir. En lloc de parlar d'igualtat d'oportunitats via deures poder parlar de segregació escolar, de condicions materials d'existència, de per què no hi ha igualtat d'oportunitats, i no parlar d'hores de deures. En lloc de parlar de cultura de l'esforç potser podríem parlar de model educatiu privatitzador i hi podríem donar alguna volta. I que, per tant, coincideixo amb totes les intervencions anteriors que això ha de ser un debat de polítiques públiques educatives i que una proposició de llei sobre deures no la veiem pertinent.

Tot i això no donarem suport a l'esmena a la totalitat; ens hi abstindrem, em sembla que com els companys de Catalunya Sí que es Pot. I per què ens hi abstindrem? En primer lloc perquè és una via per poder obrir un debat sobre la LEC, que fins ara no ha sigut possible, per tant, entenem que, per tant, l'aprofitarem i que, vull dir, és un instrument que ens pot portar, potser, a parlar de model educatiu que nosaltres, des de la CUP - Crida Constituent, hi estem molt interessades. I l'altre perquè entenem que el punt 5 de l'article 54 és un tema que preocupa la comunitat educativa des de fa molt i que, per tant, tampoc ens hi negarem.

Tot i així, i ja acabo, imprescindible un debat educatiu a fons, i ara els emplaço a vostès, imprescindible. Imprescindible apostar per la igualtat d'oportunitats modificant les condicions materials d'existència i no posant tiretes, això també és de rebut. I finalment imprescindible, em sembla que també s'ha dit en aquesta cambra, plantejar propostes legislatives que vagin de la mà de la comunitat educativa, que en aquest país ja n'hem tingut prou que se'ns vagin imposant legislacions educatives totalment alienes a la participació de la comunitat educativa.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Estem cridant a votació, perquè un cop acabat el debat procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

(Pausa llarga i remor de veus.)

Aturem un moment..., sí, que hi ha una diputada que no es troba bé, aturem un moment... *(Pausa.)* Ja estan venint els serveis mèdics, eh?, estan venint els serveis mèdics.

(Pausa llarga.)

Celebrem que la diputada s'hagi recuperat.

(Aplaudiments. Remor de veus.)

Comença la votació..., votem l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Comença la votació.

Ha quedat aprovada per 72 vots a favor, 25 en contra i 34 abstencions. Atès que l'esmena a la totalitat ha quedat aprovada, aquesta iniciativa resta rebutjada.

Se suspèn la sessió fins a un quart de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i nou minuts i es reprèn a un quart de quatre de la tarda i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general en funcions i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El vicepresident primer

Bona tarda.

**Proposta de resolució sobre les necessitats educatives per al curs
2016-2017**

250-00505/11

Reprenem la sessió amb el punt cinquè de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució sobre les necessitats educatives per al curs 2016-2017.

D'acord amb l'article 165.1 del Reglament, per presentar la proposta de resolució pot intervenir el grup o grups parlamentaris autors de la proposta. Atès que la proposta de resolució ha estat presentada conjuntament per cinc grups parlamentaris, procedirem, en primer lloc, al torn d'intervenció d'aquests grups, per un temps màxim de deu minuts cadascun.

Té la paraula, per tant, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre diputada senyora Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyor president. Bona tarda a tots els membres de la cambra, i molt especialment als companys de la comunitat educativa que avui ens acompanyen.

Abans de dedicar-me a la política, vaig dedicar-me vint anys a l'ensenyament, i quinze a l'escola pública, amb la qual cosa tinc molt clar el que signifiquen els governs de Convergència per al sistema públic educatiu català. Ho he dit en altres ocasions i ho torno a repetir: el mandat de la senyora Rigau va ser el de les retallades ferotges, el de les pitjors condicions laborals del professorat i, el que encara és pitjor, el de les pitjors condicions per als alumnes. A tall d'exemple, explicaré que jo em vaig haver de comprar un anorac de plomes per poder donar les classes, del fred que feia dins de l'aula. I, mira, encara, jo em guanyava el sou, era la meua feina, i què hi farem, però els alumnes van arribar a venir amb mantes per poder escalfar-se, perquè no es podia estar a les classes. Això sí, després tot és omplir-se la boca amb el model d'èxit de l'escola catalana.

La senyora Rigau va aprofitar una situació de crisi per fer retallades en ensenyament molt superiors a les retallades del pressupost, i, a més, unes retallades que només es van aplicar a l'escola pública. La senyora Rigau no creu en l'educació pública, no és el seu model. I per això la Fundació Jaume Bofill va arribar a la conclusió que es tractava d'unes retallades ideològiques.

La senyora Meritxell Ruiz és deixeble de la senyora Rigau i tampoc creu en l'educació pública. Aquestes coses són difícils d'amagar, perquè, d'una manera o altra, s'acaben transmetent. El 10 de febrer, durant la compareixença de la senyora Ruiz davant la Comissió d'Ensenyament, li vaig preguntar sobre els millors resultats educatius d'altres comunitats autònomes respecte a Catalunya, i la seva resposta va ser, llegeixo textualment: «Vostè parlava d'altres comunitats, que si tenen millors o diferents resultats. També és veritat que hi ha comunitats que han apostat per altres models, on el sistema privat té un pes molt elevat, i el sistema privat fa la seva elecció, fa la seva programació, etcètera. Això no és el sistema que vam decidir a Catalunya.»

Quan vaig arribar a casa, vaig haver de veure el vídeo per estar segura que havia sentit el que pensava que havia sentit. I sí. Efectivament, ho havia dit amb totes les lletres, i aquí tinc la transcripció per si algú té cap mena de dubte de les meves paraules. Davant la meua pregunta sobre els millors resultats acadèmics d'altres comunitats autònomes, la resposta de la senyora Ruiz va ser que a altres comunitats el sistema privat té un pes molt elevat. Literalment va dir això. És a dir, a més pes del sistema privat, millors resultats, segons la consellera Meritxell Ruiz. O el que és el mateix: a més pes del sistema públic, pitjors resultats. Aquestes paraules que tinc aquí a la transcripció són una manca de respecte a totes les persones que, a diferència de la consellera d'Ensenyament, sí que confiem en l'escola pública, una manca de respecte a les famílies que opten per aquest model i als professionals que es deixen cada dia la pell per mantenir un bon nivell de qualitat educativa malgrat treballar cada dia en pitjors condicions. Com ja he dit, ni la senyora Rigau ni la seva deixeble, la senyora Ruiz, creuen en l'escola pública, com ho demostren les retallades ideològiques o les paraules que literalment acabo de citar.

I avui ens trobem amb un nou exemple, que és el que ha motivat aquesta proposta de resolució conjunta, que ha posat d'acord tota, absolutament tota, l'oposició; una proposta de resolució en suport a les direccions dels centres escolars, que han denunciat

les retallades anunciades pel Govern, que afecten directament l'atenció de l'alumnat i la qualitat educativa; unes retallades que perjudiquen precisament l'alumnat que més necessita suport, l'alumnat amb necessitats especials. Aquest alumnat ha de centrar gran part dels nostres esforços, perquè si no se'n surten tindrem una societat menys equitativa i més desigual, la qual cosa atempta directament contra la cohesió social. De fet, a Ciutadans fem propostes a tot Espanya per invertir més en personal de suport als inicis de l'ensenyament, que és quan més es pot incidir.

El que es demana en aquesta proposta conjunta és bàsicament deixar de desmantellar l'educació pública. Es demanen coses de mínims, eh?, realment.

En primer lloc, mantenir les plantilles, les dotacions professionals d'educació, que ja estan per sota del que haurien d'estar. Poso un altre exemple real: quan jo vaig entrar al meu institut el 2007 hi havia quatre persones en el departament de psicopedagogia; quan vaig marxar el 2015 només en quedava una, que a més donava classes. És a dir, no només es dedicava a l'atenció a l'alumnat, sinó que impartia classes, i la pobra estava sempre a punt d'agafar la baixa perquè no podia més, de la sobrecàrrega de feina.

També es demana cobrir les necessitats..., millores de personal i els recursos específics derivats de l'escolarització d'alumnes amb necessitats educatives específiques, especials..., i d'atenció a la diversitat, perquè no es pot parlar d'escola inclusiva i no donar recursos, perquè si no és una enganyifa.

I també es demana –i això és fonamental, i durant la negociació per les transaccions ningú ha volgut cedir, evidentment– cobrir les baixes de personal des del primer dia i des de l'1 de setembre. Aquesta és una demanda clau per a la qualitat del sistema educatiu, perquè ara mateix els alumnes poden estar fins a quinze dies sense un professor substitut. I, sí, estan guardats –així, guardats– pel professor de guàrdia. Però aquest professor si és, no ho sé, de català difícilment podrà impartir classes de química. Personalment, jo no m'hi veuria amb cor. I d'aquesta manera els alumnes, tot i estar amb un professor dins de l'aula, difícilment poden avançar matèria amb qualitat.

Finalment, s'insta el Govern a garantir la dotació pressupostària suficient per cobrir la demanda de tots els sol·licitants de beques menjador que compleixin els barems. Crec que aquest és un d'aquests punts en què independentment de la ideologia de cadascú tots ens posem d'acord, perquè no podem acceptar de cap de les maneres que hi hagi canalla aquí a Catalunya que no tinguin cobertes les necessitats bàsiques, i res més bàsic que una bona alimentació.

Finalment, m'agradaria acabar la meua intervenció fent una al·lusió directa a la consellera Ruiz, que durant tot aquest procés ha culpant l'oposició d'aquestes retallades per no haver aprovat els pressupostos, i ha assenyalat especialment la CUP, perquè aquí hem passat de l'«Espanya ens roba» a «la CUP no ens deixa». Miri, senyora Ruiz, amb tots els respectes: deixi de culpar l'oposició, assumeixi les seves responsabilitats i faci confiança al sistema d'educació pública, perquè gràcies a l'escola pública, on jo, a diferència de vostè, sí que vaig estudiar, avui li puc parlar des d'aquesta tribuna.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. En nom del Grup Socialista, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé, bona tarda. Gràcies, president. En primer lloc, una salutació a la comunitat educativa, en concret als diferents integrants del MUCE que ens acompanyen a la tribuna, i també a les persones i altres entitats que ens puguin seguir per les xarxes.

La veritat és que les darreres dues setmanes hem viscut moments polítics una mica preocupants. Vam ser testimonis de tot un intent d'aquest Govern d'instrumentalitzar la comunitat educativa, diria de manera indigna, comunicant la suspensió de l'ampliació de noves dotacions de personal de cara al curs que començarà el mes de setembre i culpant d'aquesta decisió algun partit en concret, i de retruc tota l'oposició, per no haver-nos adherit, i dic «adherit», a un pressupost presentat, per cert, sense cap tipus de voluntat de diàleg i de negociació amb la resta de grups.

Em sembla sincerament una mala pràctica tenint en compte dues coses. Una, com deia, la irresponsabilitat del Govern en atribuir aquestes noves retallades, que se suma-

rien a les que pateix el sistema educatiu des del 2012, al seu fracàs a l'hora d'intentar aprovar uns pressupostos sense cap tipus de diàleg previ amb la resta de grups, quan, a més, en molts punts les decisions preses no depenien de l'aprovació d'aquests nous pressupostos, sinó que ja eren acords de govern, concretament del dia 31 de maig d'enguany, no vinculats, per tant, a l'aprovació de nous pressupostos. I, segon, especialment per jugar políticament amb unes necessitats urgents que té l'educació pública de reforçar les dotacions per garantir un veritable model d'escola inclusiva i atendre, per tant, l'alumnat amb necessitats educatives especials, així com els centres d'entorns més desfavorits i amb risc d'exclusió social. És a dir, plantejar-se per un moment deixar sense resposta les necessitats més urgents del sistema educatiu sense garantir unes mínimes condicions d'equitat i de qualitat.

En aquest sentit, el PSC de seguida ens vam manifestar públicament instant el Govern a deixar de buscar culpables de la seva irresponsabilitat i prendre totes les mesures necessàries per assegurar els recursos previstos per lluitar contra les desigualtats educatives i per un model d'escola inclusiva, rectificant la seva decisió de suspendre l'ampliació de noves dotacions de personal per al curs vinent i exigint que no s'abandoni els professionals de l'educació ni el conjunt de la comunitat educativa. Vull remarcar que no es tracta d'una «reivindicació sindical», ho dic entre cometes, sinó de garantir el suport i els recursos necessaris imprescindibles per garantir una educació de qualitat i atendre adequadament l'alumnat, com mereix.

En concret, què va comunicar el departament als directors i directores? Doncs comunicava retallades de plantilles, de personal docent i altres professionals que havien treballat en els centres durant el darrer curs –i, per cert, al marge ja dels pressupostos corrents–, la qual cosa suposaria una pèrdua de la qualitat de l'atenció de l'alumnat ja escolaritzat. I, de l'altra, la no-incorporació de dotacions de suport previstes per al nou curs, quan està previst que cal incrementar amb més de vuit-cents les dotacions de mestres per a nous grups i aules de secundària, cicles educatius, educació infantil i primària, en tant que s'ha incrementat el nombre d'alumnes a tots els nivells educatius, i tenint en compte, a més a més, que aquest increment de l'alumnat ja fa anys que es produeix sense la corresponent contractació de nou personal.

I això es produïa després d'haver-se aprovat els acords de govern de 31 de maig, que ja acordaven millorar l'assignació de la plantilla docent en centres de màxima complexitat, més enllà dels CAE, per al proper curs, la qual cosa suposava un increment de 240 dotacions en 149 escoles i 160 en 79 instituts; assignar nous recursos de plantilla docent en el marc de l'escola inclusiva i al marge del tantes vegades anunciat decret d'inclusiva –per cert, encara no presentat; millorar l'assignació pressupostària en concepte de formació permanent del professorat, abandonada des de fa anys, des de l'entrada del Govern de Convergència; reconèixer també el quart i el cinquè estadi de promoció docent del personal interí i laboral de religió, bàsicament per imperatiu legal, perquè així ho estableix una sentència, i millorar, entre d'altres coses, la cobertura de les substitucions. Això sí, tot plegat ho feia utilitzant els drets del professorat com a moneda de canvi, perquè es plantejava, doncs, retirar la reducció de les dues hores lectives de què disposa el professorat de més de cinquanta-cinc anys, mesura que afecta setze mil persones, i també renunciar al pagament de la paga doble als substituïts de més de sis mesos que hi tenen dret, que afecta cinc mil professors i professores.

És a dir que amb aquestes noves retallades de drets, de 21.000 docents dels 70.000 existents, generaven un estalvi de 24 milions d'euros per finançar les mesures anteriors. I també s'aprovava en els mencionats acords una darrera mesura, aquesta sí l'única que remetia a l'aprovació de pressupostos, sense els quals es fa difícil ampliar massa salarial i tocar el capítol I del Govern, que és la que tenia a veure amb la convocatòria d'oposicions. No obstant, com dèiem, amb l'excepció d'aquest punt, la resta eren acords ja tancats, compromesos, sense implicacions pressupostàries derivades d'un nou pressupost, que s'hauria pogut aprovar, per cert, i fins i tot es podia no haver fet efectiu fins ben entrat l'inici de curs..., i que ni tan sols s'havia previst en el pressupost de 2015 prorrogat. Per tant, no eren mesures condicionades a l'aprovació d'un nou pressupost, però, en qualsevol cas, eren mesures necessàries per cobrir les necessitats d'escolarització en condicions d'equitat que exigien del Govern iniciatives per donar-hi solució.

I, així, doncs, tenint en compte la urgència de la qüestió, que afecta de ple l'inici i la planificació del curs, la qual cosa els centres haurien de deixar tancada en les properes setmanes, vam decidir tramitar aquesta proposta de resolució a petició del conjunt del MUCE per mirar de trobar solucions al problema de la manera més ràpida possible.

I no sabem si ha estat per la concurrència d'unes eleccions o per la pressió exercida de manera eficaç per la comunitat educativa que el departament ha rectificat, la qual cosa celebrem. Ara bé, la rectificació s'ha produït a mitges. Pensem que és encara insuficient. I per això aquesta proposta de resolució continua tenint sentit. Perquè el que demanem és que el Govern desenvolupi els instruments previstos a la llei per obtenir recursos destinats a mantenir les plantilles dels professionals de l'educació que aquest curs deixem enrere, a cobrir totes les necessitats per a la correcta escolarització de l'alumnat –la creació de noves aules o centres públics, i en especial assumint la millora de recursos destinats a reforçar l'escola inclusiva i cobrir plenament les seves necessitats– i, finalment, a incorporar la substitució de les baixes des del primer dia i des de l'1 de setembre a tots els centres públics de Catalunya.

Clar, hem vist les esmenes presentades per Junts pel Sí, que inicialment ens semblava que concretaven poc, que comprometien realment a poc. Però, després d'una negociació a última hora, aquest migdia, en fi, i de l'acceptació que el MUCE ha tingut, hem passat a concretar una mica més el redactat, a especificar determinades dotacions. I, per tant, esperem que si s'aprova es pugui portar a terme.

Ara bé, es manté una manca de compromís important en el tema de la cobertura de les baixes, la qual cosa ens sembla fonamental per reforçar l'atenció a l'alumnat. I també parlen –i, de fet, aquí el departament ja ha reconegut que quedarà fora de la solució– de la formació del professorat, tan oblidada i tan necessària alhora. I, evidentment, per no parlar de moltes altres necessitats, millores pendents al sistema educatiu, com pot ser la construcció, la remodelació, de molts centres i un llarguíssim etcètera.

Però, en definitiva, amb actuacions com les que hem viscut, que abordaven i tocaven temes urgents i davant dels quals s'han trobat solucions bastant en precari, aquest Govern continua decebent aquest Parlament i la comunitat educativa. I, de fet, seguim esperant un major compromís amb l'educació pública, amb l'escola inclusiva, inclosa l'aprovació del decret, amb una atenció adequada a un alumnat cada vegada més divers, amb el professorat, especialment com a pilar fonamental del sistema que carrega sobre les seves espatlles retallades des de l'any 2012, sense eines com pot ser la formació, i amb la lluita per l'equitat, especialment atenent centres d'entorns més desafavorits, en risc d'exclusió.

I, per tant, els demanem que prenguin aquelles mesures pressupostàries que convinguin dins l'ampli marge que malgrat tot tenen, que marca la llei; que facin el que toqui perquè tinguem un començament de curs digne per a tothom, i que comencin a treballar des de ja, també, per un pressupost que tingui en compte el mandat de la LEC de tendir cap a un 6 per cent d'inversió educativa del PIB. Sabem que encara hi estem lluny, però que com a mínim s'ho prenguin molt seriosament.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyor president. En primer lloc, saludar els companys i amics del MUCE que estan aquí. Per a nosaltres, per al grup de Catalunya Sí que es Pot, és tot un honor, un orgull, poder ser útil avui en les reivindicacions del MUCE amb aquesta modesta funció de representació del que la comunitat educativa planteja constantment en defensa de l'ensenyament, i més en concret de l'ensenyament públic.

Aquesta és una proposta de resolució presentada per tots els grups menys Junts pel Sí, que, per cert, va tenir la possibilitat de signar-la inicialment. És la resposta a un dels moments més indignes que ha viscut la política catalana en els darrers anys, i miri que n'hem viscut alguns. I em permetrà, senyora consellera, que quan parli de moments indignes la miri a vostè profundament, la miri a vostè fixament. Perquè hem assistit a la indignitat de tot un govern que, per tapar la seva incompetència i la temeritat política de

no poder aprovar uns pressupostos, entre altres coses perquè no va garantir els vots necessaris, entre altres coses perquè es va negar a parlar amb determinats grups de l'oposició, entre altres coses perquè tenien discrepàncies importants dins el Govern, resulta que quan els pressupostos no s'aproven decideix llançar una campanya sistemàtica de mentides, de falsedats, d'això que el vicepresident Junqueras diu que ell no fa mai, però que ho deu encarregar a altres membres del Govern perquè ho facin amb relació a l'impacte que té aquesta Llei de pressupostos.

Però, com als que diuen mentides se'ls agafa aviat, vostè només va trigar setanta-dues hores a ser enxampada. Perquè jo crec que la indignitat també, fins i tot, en política té uns límits. Vostè ha utilitzat la comunitat educativa, les escoles, els instituts, els directors, els docents, les famílies, com a veritables ostatges, com a veritables escuts humans de la seva política partidària. Fins avui pensava que era per raons electorals, pel dia 26. Escoltant avui el conseller Comín –després parlarem amb el vicepresident Junqueras–, penso que la cosa és molt més estructural. És que vostès han decidit situar-se de manera estratègica, constant, estructural, en la mentida aquesta, que suposo que ens volen repetir durant molt de temps, que no es pot fer res perquè no es van aprovar els pressupostos, quan vostès saben que això no és veritat i el seu propi comportament ho ha demostrat.

Vostè ha estat capaç d'encarregar als seus delegats territorials que convoquessin els directors d'escoles i instituts per dir-los que allò a què s'havien compromès amb ells no es podia fer per culpa de l'oposició, cosa que alguns directors d'escoles i instituts van agrair, perquè no estan acostumats que es tingui tanta deferència amb ells, normalment se'ls envien les instruccions de manera bastant burocràtica. Que se'ls convoqués estava bé, però que se'ls convoqués d'aquesta manera i per dir-los això no crec que fos adequat.

Fins i tot, vostès es van atrevir a organitzar un viatge..., organitzat per determinats directors d'escoles i instituts, al Parlament de Catalunya. Perquè enviar-los aquí, al Parlament de Catalunya, era una imatge molt clara: la culpa és del Parlament de Catalunya; el Govern, a la plaça Sant Jaume, o la conselleria d'Ensenyament, no tenen cap tipus de responsabilitat.

Ha provocat vostè un nivell d'angoixa, d'inseguretat, als centres –a què se sotmet ja, ho sap vostè, a la tensió, en aquests finals de curs, molt complicada, de programar l'inici del curs amb unes mínimes condicions– absolutament innecessari, que a més a més ha afectat determinats col·lectius que són just els sectors que necessiten més la protecció del sector públic i dels poders públics: escoles inclusives, centres d'alta complexitat... Perquè anunciar-los a les hores que se'ls va anunciar que no disposarien dels recursos necessaris per començar el curs perquè resulta que els grups de l'oposició s'havien portat malament, eren molt dolents, eren insensibles, no tenien sentit social, era una mentida, senyor vicepresident, com moltes de les que es repeteixen reiteradament. I espero que vostès deixin de fer-ho, perquè si vostès no deixen de fer-ho nosaltres continuarem insistint en la qualificació de falsedats i de mentides.

Curiosament, setanta-dues hores després d'haver firmat això davant dels directors d'institut, vostès troben la solució. La solució que no havien trobat setanta-dues hores abans, la troben. O sigui que sí que amb prorroga pressupostària es podien acordar aquelles mesures. Es podia fer. Clar que es podia fer. Ho preveu el decret de prorroga pressupostària, ho preveu la mateixa Llei de finances públiques de la Generalitat. Però vostès, per alguna raó incomprensible per a mi, des del punt de vista del que és la responsabilitat de la conselleria d'Educació, van decidir que havien de seguir aquesta estratègia.

Senyora consellera, vostè, suposo, és conscient de la situació que es viu als centres a final de curs, de la situació de tensió que es viu, de la situació de tensió que viu el conjunt del departament per quadrar totes les coses. Jo sé que no és fàcil. Creu de veritat que és legítim haver forçat la situació d'angoixa que vivien aquella gent quan la solució que després se'ls va donar, encara que ha estat parcialment, es podia haver perfectament previst, perquè que no hi haurien pressupostos feia algun temps que es podia haver previst? De fet, per a altres partides ja ho havien previst, vostès. Després parlarem amb el senyor vicepresident de com algunes partides sí que tenen solució i altres no.

Doncs, bé, aquestes són les raons de la nostra proposta de resolució conjunta. Però també, lògicament, és la resposta de tots els grups, menys Junts pel Sí, a la petició del MUCE, el Marc Unitari de la Comunitat Educativa, que ens va venir a buscar amb una

certa desesperació perquè donéssim un cop de mà, perquè el Parlament jugués la seva funció de control del Govern i forcéssim adoptar una sèrie de mesures que fins a aquell moment el Govern i la conselleria no estaven disposats a adoptar.

La proposta que els hem presentat és una proposta de mínims, i vostès ho saben, que no resol tots els problemes de plantilles de recursos, de precarització de les condicions docents, de la manca de planificació... No els resol, perquè tampoc es poden resoldre fàcilment, i jo no tinc cap inconvenient a reconèixer-li-ho. Però té alguns aspectes bàsics, la proposta que nosaltres li hem plantejat, com garantir el compromís de 540 dotacions més, 400 per a centres d'especial complexitat i 140 per a educació inclusiva; com una cosa que avui no resoldrem, però que vostès no poden continuar eludint, que és la situació de substitució de les baixes. Ningú li diu que sigui fàcil. Però la situació que tenen avui els centres amb la substitució de les baixes és insostenible. Una de les coses que ens deien els directors el dia que ens vam reunir amb ells és: «Vosaltres sabeu el que és fer de directors havent de fer, fins i tot, aquesta substitució de les baixes que el departament no ens dóna?» Els directors o directores..., però això és la situació en què es troben, d'angoixa, les plantilles de molts d'aquests centres.

Miri, ni tenien coartada ni tenien excuses. Però, per alguna raó, per alguna raó incomprendible, vostès van decidir utilitzar això com una arma contra els grups de l'oposició.

Bé, han rectificat. Resulta que sí, que hi havia la possibilitat de trobar recursos. No tots, perquè al final ho resolen només parcialment, però n'hi havia –n'hi havia. Diu: «El vicepresident m'ha autoritzat una sèrie de despeses.» Però és que això ja ho podien vostès haver fet. Si ho fan quotidianament, vostès! Vostès saben que tenen uns mecanismes de modificació de crèdits, de transferències, d'ampliació de crèdits, que els permeten fer aquesta cosa. Ho han fet per a altres coses. Vostès diuen que tenien a disposició 211 milions –crec recordar de memòria, sí, 211 milions– per poder desenvolupar determinats tipus de polítiques i que ara no els poden utilitzar perquè no tenen pressupostos. Jo l'emplaço, senyora consellera, perquè discutim clarament quines són aquelles coses que estaven incloses en els pressupostos que no es poden fer utilitzant els mecanismes de modificació de crèdits previstos en la llei i en la Llei de finances públiques de la Generalitat. L'emplaço i ho discutim. I si vostè em diu que hi ha una cosa que no es pot fer, i el vicepresident no..., li suggerirem un mecanisme. Per exemple, el que preveu la Llei de finances públiques de la Generalitat, que és l'aprovació de crèdits extraordinaris. Vostès ho saben, perquè ho han fet. Bé, de fet, després li ho tornaré a recordar al vicepresident, en els quatre primers mesos de l'any això s'ha fet amb 450 milions d'euros, el conjunt de partides. Perquè, si els recursos hi són, que fins ara ens han dit que hi eren, cosa que comencem a dubtar, el que cal fer és habilitar els crèdits necessaris per poder assumir els compromisos pressupostaris. I això és, sens dubte, el que avui li plantejem.

Bé, al final, perquè el Marc Unitari de la Comunitat Educativa ens ho ha demanat, i a nosaltres ens agrada representar obeint, els hem fet cas i hem acceptat unes transaccions, que sincerament jo crec que no donen solució al problema de fons. Però ells ens ho han demanat i a nosaltres ens sembla oportú. Clar, jo ja els he advertit, i els ho dic ara a vostès en públic, que ho hem fet perquè molts d'ells són sindicalistes i creuen que si una cosa la vota tot el Parlament allò és sagrat. És que ells creuen en allò del *pacta sunt servanda*, que els acords són per complir-se. El que no saben és que aquí tenim un reguitzell de resolucions aprovades, per unanimitat o no, que totes tenen el mateix valor, del Parlament de Catalunya que el Govern no compleix..., o després sí que té amb aquest plantejament.

Acabo –acabo– només dient una cosa: entre les grans coses que queden pendents avui..., és el tema, claríssimament, de les substitucions. No pot continuar funcionant, el sistema educatiu, amb la situació de precarietat en què es troben els centres educatius en matèria de substitució. I, si us plau, senyora consellera: eviti'ns més moments d'indignitat com el que ens ha protagonitzat durant aquestes setmanes.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té ara la paraula la diputada senyora María José Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. Bueno, me uno a la bienvenida de los anteriores portavoces a los miembros del MUCE presentes en el Pleno.

Bien, la situación de los docentes catalanes, de los funcionarios adscritos a la Generalitat, en general, empieza a ser insostenible y profundamente injusta. Estos catalanes sufren agravio comparativo con relación a los demás funcionarios del Estado, que solo se explica por la incapacidad gestora del Gobierno catalán, por su escala de valores, torcidera y equivocada, y por su falta de compromiso con la realidad.

Que hemos pasado la peor crisis económica en mucho tiempo y que todos hemos tenido que hacer ajustes lo sabemos. Como sabemos que los peores ajustes, en cantidad, en intensidad y en duración en toda España los ha aplicado el Gobierno catalán a sus funcionarios. No los ha aplicado a sus altos cargos o a sus estructuras de estado, los ha aplicado principalmente a la educación y a la sanidad públicas, empeorando las condiciones laborales de los profesionales del sector público y prácticamente eliminando las inversiones mínimas necesarias para mantener estos servicios públicos de calidad.

Pero también sabemos que en toda España la situación económica está mejorando, y también en Cataluña, como lo sabe el Gobierno de la Generalitat, que hace semanas nos presentó un presupuesto para 2016 con más de 1.200 millones de aumento de gasto. Aumento que el vicepresidente Junqueras justificó por el aumento de la recaudación y el menor coste de la deuda. Mayor recaudación por mejora de la actividad económica, como en el resto de España, el país que hoy más crece de la zona euro, y abaratamiento de la deuda pública de la Generalitat gracias al apoyo financiero del Gobierno de España, que puede acceder a los mercados a unos tipos que están hoy vedados para Cataluña, precisamente por la nefasta gestión económica y financiera de quienes han estado gobernando la Generalitat estos años de crisis, que, lógicamente, genera muy poca confianza en cualquier inversor que no actúe por solidaridad y por vertebración territorial, como sí lo hace el Estado.

Y, finalmente, sabemos que en toda España los recortes a los funcionarios se están revirtiendo, porque esos recortes se plantearon como un esfuerzo puntual y reversible, como un esfuerzo solidario que ahora toca devolver. Los funcionarios en toda España, salvo en Cataluña, están recuperando pagas y condiciones laborales. En Cataluña los recortes fueron más fuertes: tres pagas extraordinarias recortadas, frente a una sola en el resto de España. Los recortes no se revierten y todavía ahora, estas últimas semanas, nos hemos enterado de que el Gobierno pretende aplicar nuevos recortes en educación para el próximo curso. Y la excusa es que, como no se han aprobado los presupuestos, no se pueden aplicar las medidas previstas de aumento y consolidación de plantillas. La excusa es que, como la CUP no les votó los presupuestos, pues, no se puede hacer nada que suponga aumentar el gasto público. O sea, que la culpa es de la CUP. Supongo que también de todos los que votamos la enmienda a la totalidad de los presupuestos.

El planteamiento, las explicaciones del Gobierno no son serias. Además, están tergiversando la información que llega a la gente a través de los medios de comunicación, o a través de los propios directores de centros educativos, que todos ustedes ya saben que fueron convocados a reuniones en sus respectivos servicios territoriales hace un par de semanas para explicarles todo esto. Y para que ellos lo trasladaran al resto de la comunidad educativa: que no se podían ampliar las plantillas, ni atender la inclusión, ni cubrir bajas, ni convocar oposiciones, más allá de esas trescientas plazas de FP que quedaron un poco sin concretar; que los mil barracones se montaron para quedarse, que los sustitutos no van a cobrar el mes de julio, que los mayores de cincuenta y cinco años volverían a la sobrecarga horaria de los peores años de la crisis, y que, bueno, se las ingeniaran como pudieran en sus institutos para dar clase a los nuevos grupos de secundaria sin nuevos profesores. Y todo esto porque los malvados grupos de la oposición no habíamos querido aprobar su propuesta presupuestaria para 2016.

La verdad es que es difícil imaginar una utilización más partidista de la estructura educativa pública, trasladando información incorrecta, opaca, incompleta; en definitiva, pretendiendo intoxicar a la comunidad educativa engañándola, y con la finalidad no solo de no asumir la responsabilidad por su gestión en estos años de crisis, recortando antes y más que ninguna otra comunidad, sino también con la finalidad de culpabilizar a los partidos que ni gobernamos ni decidimos en qué se gasta el dinero público la Generalitat.

De los 37.745 millones de euros de dinero público que prevé gestionar la Generalitat en 2016 (*l'oradora mostra una full a la cambra*) –aquí lo tienen, esto sale del portal oficial de presupuestos, en la web de la Generalitat–, solo 32.738 llegan al subsector Generalitat; el resto, 5.000 millones de euros, se quedan por el camino, pagando entes públicos, fundaciones y consorcios, no todos ellos justificados y desde luego prácticamente descontrolados en su gestión presupuestaria. Son 393 entes públicos, según la información oficial del Ministerio de Hacienda –aquí lo tenemos, en una nota de prensa–; somos la comunidad autónoma –aquí están todas– que más entes públicos tiene, y muchos más que ninguna otra: tenemos 236 entes públicos más que Madrid, que tiene 157; 278 más que Galicia y Valencia, que cada una tienen 115; en realidad, en Cataluña tenemos más entes públicos que la suma de los entes de Madrid, Galicia y Valencia, y estas son las que más tienen, a excepción de Andalucía, otro ejemplo, como Cataluña, de eficiencia y de responsabilidad en gestión pública, que tiene 331 entes públicos, y aun así tiene 62 menos que Cataluña. La pregunta es si realmente necesitamos todos estos entes que no necesitan otras comunidades que gestionan los mismos servicios que Cataluña.

Y luego está otro tema, que es el coste y el descontrol presupuestario de estos entes, que dependen de los departamentos de la Generalitat pero que van un poco por libre. Así, mirando en los presupuestos de la Generalitat encontramos sueldos impropios para el sector público. En ocasiones ni la Secretaría General del departamento los controla, como los más de 90.000 euros de sueldo que tienen algunos directores de estos entes, o las reducciones artificiales que se practican con estos entes, que se cierran, pero se traslada todo el personal a otro ente con su coste. O las irregularidades y los excesos que se cometen, que sin ser constitutivos de delito no son aceptables, y menos en años de recortes, y todos los que hemos estado en la Comisión de la Sindicatura de Cuentas lo sabemos.

Por tanto, hay mucho que racionalizar, recortar y repensar con estos entes que nos cuestan 5.000 millones, algunos duplicando funciones del estado de la Generalitat antes de recortar en la educación. Pero, claro, estas son las bases de las famosas estructuras de estado que una comunidad autónoma no necesita pero un estado, claro, sí.

La verdad es que creemos que ha sido muy atrevido pretender montar un estado independiente que no es y que no lo tiene fácil en años de crisis y de restricciones; en años de recortes en servicios esenciales plantear nuevas estructuras caras e innecesarias creemos que ha sido una audacia poco responsable. Por eso ha fracasado el expresidente Mas con su transición nacional y por eso está fracasando también el presidente Puigdemont con su *procés*, porque la gente no entiende que nuestros gobernantes se gasten el dinero en cosas innecesarias, meros futuribles, cuando no están pagando las cosas necesarias e inmediatas.

Y por eso no votamos el presupuesto que nos presentaba el señor Junqueras con una agencia tributaria catalana que no necesitamos, o una acción exterior para la que no tenemos competencias. Porque la política y el gasto público deben estar al servicio de la gente y no del partido del Gobierno y de su proyecto político. Por eso votamos en contra del presupuesto del *procés* y por eso presentamos ahora esta propuesta de resolución, porque el Gobierno, aunque lo oculta, tiene mecanismos para adaptar la ejecución presupuestaria –si reconoce la realidad, claro.

Por eso se puede plantear al Parlamento modificaciones presupuestarias puntuales que podemos, lógicamente, o no aprobar. Lo he consultado y me han dicho que sí, que puede haber modificaciones de crédito. Y tenga claro el Gobierno que no aprobaremos modificaciones presupuestarias para que el *conseller* Romeva viaje por el mundo explicando el *procés*, ni para que el vicepresidente Junqueras monte una agencia tributaria en la que no confía ni el propio inspector de hacienda que ficharon para montarla.

Pero sí que puede contar el Gobierno con nosotros –y yo diría que con toda la oposición– para aprobar modificaciones presupuestarias para consolidar plantillas en educación y sanidad, para devolver la extra a los funcionarios, por lo menos la del 2012, y, en definitiva, para garantizar la calidad mínima que podemos exigir a los servicios públicos prioritarios para los que estamos pagando los impuestos más altos de España.

Esa es, en esencia, la justificación de esta propuesta de resolución, pedir al Gobierno que utilice los mecanismos legales de que dispone para normalizar la situación del sistema educativo, para paliar y solucionar las carencias que ya empiezan a ser estructu-

les en nuestro sistema educativo, que no solo lleva años atendiendo a más alumnos con menos maestros y profesores, sino que además está desincentivando a esos docentes que llevan años esforzándose recibiendo cada vez menos a cambio.

Miren, esta no es la base de ningún sistema educativo público de calidad. Nosotros creemos que los alumnos catalanes no lo merecen, pensamos que no está justificado y que es nuestra obligación intentar que el Gobierno rectifique, como será la obligación del Gobierno cumplir lo que apruebe este Parlamento, si es que en algo valora el prestigio de las instituciones catalanas, la lealtad institucional entre el Govern y el Parlament y la calidad democrática de la Generalitat.

Lo demás, gobernar al margen de las resoluciones parlamentarias, de la realidad y de la gente, no es más que autoritarismo y la actuación desesperada de quien se sabe sin razones objetivas y convincentes.

Gracias, presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació, té la paraula la senyora Pilar Castillejo, del Grup Parlamentari Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Pilar Castillejo Medina

Gràcies, presidenta. Diputats, consellera, aquest mes de juny, fa uns dies, la consellera va informar de les retallades que faria en personal docent, d'altres professionals a les plantilles dels centres escolars. I amb aquesta explicació va dir específicament, molt clarament, que aquestes retallades venien motivades per la no-aprovació dels pressupostos de 2016. És cert –és cert– que amb pròrroga pressupostària no es pot fer tot; és cert que no es pot ampliar el sostre de despesa, però sí que es poden fer moltes coses. Com s'acaba de fer evident amb les propostes que avui ha portat, les esmenes que ha portat a la proposta de resolució i que finalment aprovarem amb aquesta proposta d'avui.

És evident que moltes coses s'acabaran fent amb aquesta ampliació, amb aquesta pròrroga pressupostària. Tot allò que recull amb aquesta proposta que fa referència a plantilles, a dotacions, a beques menjadors..., tot això ja estava previst a la proposta de pressupostos de 2016 i és el que incorporarem ara amb aquesta pròrroga.

La primera conclusió, doncs, és que aquestes retallades que va anunciar fa uns dies no eren conseqüència de la no-aprovació de pressupostos. Llavors, per què va dir el contrari, consellera?

Els directors ens van explicar que vostè els va reunir i que els va dir, literalment, que la CUP..., per culpa que no havia aprovat els pressupostos, vostè havia de fer aquestes retallades. Els va dir que reunissin els claustres i que els expliquessin als professors que per culpa de la CUP i que no havien aprovat els pressupostos, s'havien de fer aquestes retallades. Ens ho han explicat, ens ho han explicat directors, ens ho han explicat professors, que vostè els va dir, literalment, d'aquesta manera.

I això, ho acabem de veure amb aquesta proposta de resolució, manca clarament..., falta a la realitat. La conclusió que en traiem, consellera, és que ha utilitzat políticament l'ensenyament; l'ha utilitzat, ho entenc, per fer campanya política. Perquè..., bé, és el que hem pogut concertar durant la campanya aquesta del 26 de juny, que s'ha utilitzat la CUP per fer campanya política; és el que ha fet Convergència durant la campanya, atacar la CUP i fer campanya amb això. Doncs, la consellera també ho va fer amb els directors, atacar la CUP. Doncs, bé, creiem que així els ha anat –així els ha anat– amb aquesta campanya que han anat fent.

La segona conclusió que podem treure de la proposta que avui portem aquí i que acabem aprovant amb les propostes que també ha incorporat Junts pel Sí, era que per què llavors havien fet aquestes retallades, si no eren necessàries per culpa dels pressupostos? No eren necessàries, perquè, al final, hem pogut fer aquesta ampliació de capital, hem pogut fer aquesta ampliació de crèdits i es poden mantenir les plantilles i es poden incorporar els nous docents. Llavors, per què va fer aquestes retallades? Doncs, jo..., l'única conclusió a què arribem és que les va fer perquè volia, perquè l'objectiu d'aquesta conselleria entenem que és atacar la pública.

Va començar intentant retallar la qualitat de l'ensenyament públic, amb el tancament definitiu de molts grups i línies de P3 a l'escola pública i es va perdre l'oportunitat, sense haver d'incrementar dotacions de professorat, de baixar les ràtios per tal d'incremen-

tar la qualitat educativa; la primera retallada que ja hem tingut aquest any. Vam seguir amb les retallades, clarament en democràcia, perquè la negativa a debatre sobre la Llei d'ensenyament amb l'esmena a la totalitat a la ILP de l'educació pública que va arribar a aquest Parlament avalada per 95.000 signatures també és una retallada en el debat; un debat per millorar, per defensar, per protegir l'educació pública.

Vam continuar amb més retallades en drets laborals, el mes de maig, amb el decret aquest del mes de maig, i això va ser de manera prèvia a qualsevol decisió sobre pressupostos. El Govern, per decret, decideix el maig que no pagarà el mes de juliol al personal substitut, que denegarà la reducció de jornada lectiva als docents majors de cinquanta-cinc anys i que no convocarà oposicions ni de primària ni de secundària. Per tant, no ens estranya aquest últim anunci de retallades que va fer la consellera aprofitant l'avinentsa de la no-aprovació dels pressupostos.

Finalment, veiem que en tot això s'ha hagut de fer marxa enrere. No calia, doncs, provocar aquesta angoixa a les direccions, als centres educatius; no calia, perquè al final hem hagut de fer marxa enrere. Oi, consellera?

La manca de la veritat en les raons que impulsaven les retallades i aquest nou atac a l'escola pública han posat en peu de guerra tota la comunitat educativa. Han aconseguit posar-se en contra els sindicats, posar-se en contra la marea groga, les direccions, tot el MUCE, tot el Marc Unitari de la Comunitat Educativa; ha tingut manifestacions al carrer, ha tingut comunicats conjunts de prop de cent vuitanta centres públics, i finalment aquesta proposta de resolució que avui presentàvem conjuntament totes les forces de l'oposició i que al final hem aconseguit, amb un acord també amb Junts pel Sí, presentar de manera..., un acord que aprovarà de manera unànime tot el Parlament recolzant l'ensenyament públic.

N'hi ha prou amb aquesta marxa enrere que proposem ara, amb aquesta proposta de resolució que avui aprovarem? Entenem que no, que amb això no n'hi ha prou. No és –no és– l'acord que volíem; continuem amb grups, amb línies de P3 tancades, es mantenen aquests tancaments. No és l'acord que volíem. Ho hem dit des del principi, des que van començar a anunciar aquests tancaments ja en el període de preinscripció: si s'han de tancar grups per baixa natalitat, cal que aprofitem per reduir el concert, el concert, que són negocis privats, i mantenir l'escola pública, que és l'escola de tots.

Tampoc creiem que sigui suficient la dotació que han posat per a les beques. Creiem que amb l'increment que han posat no hi haurà suficient per cobrir amb els criteris que estem posant nous; amb aquests criteris no n'hi haurà suficient, amb els diners que hi han posat. Però, bé, creiem que no són suficients.

I un tema que ha sortit a tots els grups i de què intentàvem també parlar en aquesta proposta de resolució i en què finalment tampoc no hem pogut arribar a cap acord amb el Govern ni amb Junts pel Sí: el tema de les substitucions. Nosaltres creiem que és imprescindible cobrir-les des del primer dia i que des del primer de setembre tots els substituïts, com a mínim tots aquells que hagin de cobrir llocs de tot el curs o llocs dels quals ja es té constància als serveis territorials, és irrenunciable per a la comunitat educativa que estiguin coberts des de l'1 de setembre. No pot ser que el dia 12 arribin els alumnes i arribin els mestres. És sabut que sempre hi ha motius sobrevinguts, sempre hi han estat i hi continuaran sent, però el 99 per cent de la plantilla pot ser-hi el dia 1, i és necessari per a la comunitat educativa que així sigui.

En resum, creiem que des del primer moment la consellera ha faltat a la veritat, que ha volgut instrumentalitzar la comunitat educativa. Creiem que la consellera ha volgut imposar noves retallades a l'ensenyament públic, però creiem que la lluita i la defensa dels drets ha prevalgut sobre tot això i l'han obligat a fer marxa enrere, que la pressió ha aconseguit trobar recursos per a una part substancial de les demandes, i que el fet que avui s'hagi aprovat, que aprovem aquesta proposta de resolució, de manera conjunta, per tots els grups parlamentaris, de recolzament a l'ensenyament públic també és molt important i ha estat fonamental per fer aquesta marxa enrere amb les retallades que acabava..., que estava anunciant.

I també, per últim, que això hem de continuar fent-ho, que aquesta pressió és necessària, perquè encara són moltes les retallades que hem de revertir. Hem de continuar pressionant i buscar recursos per defensar l'escola pública.

Consellera, creiem que les seves filies no ens permetran acabar amb els concerts amb les escoles d'elit de l'Opus, encara que aquest Parlament així ho aprovi, però del que es-

tem segurs és que no permetrem que les seves fòbies destrossin l'escola pública, perquè és de totes, perquè la defensarem al Parlament com estem ara fent tots els grups parlamentaris, però sobretot –sobretot– al carrer, al costat de la comunitat educativa, que ens tindrà sempre al seu costat en totes les lluites que plantegi.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació, per a la defensa de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula la senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Conselleres, vicepresident, diputades, diputats i gent del MUCE que ens heu acompanyat des de l'hora de dinar i que ara sou aquí i que hi heu estat a sobre..., a veure, cadascú aquí ha exposat les seves preferències, les seves prioritats, els seus fantasmes, fins i tot; nosaltres anirem al gra, que és el que toca.

S'han dit coses molt fortes des d'aquest faristol: «Vostès no es creuen l'escola pública. Vostès volen dinamitar l'escola pública. Vostès són uns mentiders. Vostès són un govern indigne.» Però que és això? Però que és això? De què estem parlant? Siguem una mica seriosos i rigorosos, també, perquè és que, si no, aconseguirem el contrari del que estic convençuda que tots i cadascun dels 135, la gent que ens pugui estar mirant a casa i la gent del MUCE que està aquí i a qui representen volem, que és un servei educatiu de qualitat, amb els recursos que toquen i amb els percentatges sobre PIB que tots volem.

Senyora Sierra, que es posi d'acord tota l'oposició per fer alguna cosa no té per què ser bo d'entrada, cony... –coi– (*rialles*); es van posar d'acord per vetar el debat d'uns pressupostos –he dit «coi»; rectifiquin-ho, si us plau, al diari de sessions–, per vetar el debat d'uns pressupostos, d'uns pressupostos que reconeixen en la seva proposta de resolució que eren bons, perquè a l'exposició de motius es diu tot allò..., part d'allò que estava incorporat en la Proposició de llei de pressupostos 2016 pel que fa a Ensenyament.

Però he dit que aniria al gra, per tant... Bé, no; una cosa, encara: s'ha parlat també de «mentiders» i «consellera mentidera», no; s'ha parlat com si hagués una conxorxa judeomacònica per fer servir d'ostatges els professionals i els directors dels centres. Per favor!

Com jo vaig formular en veu alta, quan em vaig reunir amb el MUCE, aquesta pregunta i unes altres, per què?, de què serveix tot això que vostès diuen que el departament maquina? Per què? (*Veus de fons.*) Va, home, va –va, home, va! En campanya electoral, senyor Coscubiela, sentir-te dir, per terra, mar i aire «retallades»! Va, home, va –va, home, va! Bé, com que no estem interpel·lant el senyor Coscubiela, jo ho deixo aquí.

Però, en tot cas, anem a les esmenes, que les esmenes les hem fet Junts pel Sí perquè el MUCE ens va demanar que hi fossin tots els grups parlamentaris, perquè el MUCE ens va demanar que volien aconseguir el que crec que avui quedarà ratificat que s'ha aconseguit; per això hem fet les esmenes, perquè el MUCE així ens ho ha demanat.

Anem a les esmenes. La primera esmena. La primera esmena deia: «El Parlament de Catalunya constata que la no-aprovació del Projecte de llei de pressupostos per al 2016 impedeix l'aprovació del pressupost d'Ensenyament per al 2016 i la dotació de 211 milions d'euros que incorporava respecte els pressupostos 2015.»

Aquesta esmena no ha estat acceptada; evidentment que no ha estat acceptada. (*L'oradorariu.*) Aquests pressupostos 2016 aquí s'ha dit que eren «austericides», continuistes, antisocials, benintencionats; ara, apliquin-los, si us plau, pel que fa a Ensenyament, ens diuen.

Esmena número 2, que és la que globalment hem aconseguit de transaccionar, diu que el Govern tramiti les modificacions pressupostàries necessàries per cobrir les actuacions següents: aquelles que a les direccions dels centres se'ls va comunicar dijous passat. A les direccions dels centres –equivocadament o no, jo crec que és bo ser transparent–, se'ls va dir: «Senyors, senyores, tenim això; si això no millora, que ara estem treballant Ensenyament i Economia per millorar-ho, ens trobarem amb aquestes plantilles..., perquè hi ha més alumnat nou a principi de curs de secundària. Per tant, com que us ho hem de dir i fa quinze dies que va endarrerida la comunicació de plantilles, us diem això: “Continuem treballant per arranjar-ho.”»

I això és el que s'ha fet: mantenir plantilles i dotacions dels professionals adients per satisfer les necessitats d'escolarització del curs 16-17, que són aquests 800 docents;

mantenir les 400 dotacions més de professionals als centres d'alta complexitat; cobrir les necessitats del Programa d'escola inclusiva –360 tècnics de suport i increment de 140 docents. Per cert, senyora Niubó, el decret està pendent de disponibilitat pressupostària. Jo ho trobo seriós, que el departament, un cop hi ha hagut un treball jo crec que profund i molt interessant amb tots els actors i agents, digui: «Aquí tenim el decret, el portarem al Consell Escolar de Catalunya, quan puguem garantir que pot arrencar.» Ara hi ha la garantia que pot arrencar. Jo crec que és seriós fer-ho així.

Continuo; amb el permís del senyor Coscubiela, continuo. I després hi hem afegit la qüestió dels 12 milions per a les beques, que no hi era inicialment, però que pensem que és bo que hi sigui, perquè són diners que s'han rescatat del Projecte de llei de pressupostos 2016, i així ho hem...

Llavors, relat de rectificació; no, senyora Niubó, no l'hi compro i nego la major. Relat de marxa enrere; no, senyora Castillejo, no l'hi compro i nego la major; jo no l'hi compro i nego la major. Relat d'escuts humans, senyor Coscubiela; no l'hi compro i nego la major.

Tema substitucions. Voluntat política de poder avançar al màxim les substitucions als centres? Evidentment, perquè això està generant uns problemes d'organització als centres, brutals, i d'atenció als centres, brutals. Això ho hem aprovat en aquest Parlament, també. Evidentment que sí. Poder avançar la contractació d'interins abans del 12 de setembre, home, clar, pel que això significa. Ara bé, això amb pressupost prorrogat, ara per ara, no es pot fer.

Llavors, quina és l'esmena que els hem proposat i que no ens acceptaran? El Parlament de Catalunya insta el Govern a prioritzar la millora de l'assignació de les substitucions en els centres públics mentre no sigui possible pressupostàriament cobrir totes les substitucions des del primer dia –que no és el primer dia, que és el tercer dia, però ja ens entenem–; dos, treballar perquè es puguin arribar a cobrir les incidències d'inici de curs tan abans com es pugui de l'inici de les classes, i, tres, afegir nous criteris que agilitin la cobertura de les substitucions durant el curs 16-17 amb la finalitat de millorar l'atenció a l'alumnat i facilitar l'organització dels centres i la tasca dels docents.

Aquest és el compromís polític, seriós i rigorós del Govern, que, si s'hagués aprovat, estaria per escrit aprovat en aquest Parlament. Bé, i votat per Junts pel Sí. Perquè ara ve l'altra qüestió. I m'adreço als que han fet l'afirmació de paper mullat d'allò que vota aquest Parlament, fins i tot si és per unanimitat. I dic rotundament «no»; tot allò que Junts pel Sí transacciona, negocia i vota en aquest Parlament és compromís al cent per cent del Govern de la Generalitat, com no podia ser d'una altra manera, perquè ens creiem aquest Parlament i perquè *pacta sunt servanda* (aplaudiments), *pacta sunt servanda*, i si votes aquí una proposta de resolució o una moció, s'executa –la moció, evidentment. (Rialles.)

En fi, com que hem arribat a un acord i vull agrair a tothom, però especialment a la gent del MUCE, el seu temps, perquè això sigui així, doncs, ja ho deixo aquí.

Demano votació separada del punt e.

I vull dir una última qüestió. Amb proposta de resolució o sense proposta de resolució, el Govern tirarà endavant amb allò a què s'ha compromès als centres, i la resta, que cadascú ho qualifiqui com vulgui. Jo podria qualificar-ho de moltes maneres, però no ho faré..., no ho faré. I si volen, després, en la interpellació que es farà al vicepresident i conseller d'Economia, que és l'únic conseller d'Economia que hi ha en aquest hemicicle i en aquest Govern ara per ara, tot i que hi ha molta gent que té idees per millorar la gestió pressupostària, doncs, si volen, hi haurà la prosa, hi haurà el rigor, hi haurà la seriositat del que es pot fer i del que no es pot fer –perquè, de voler, es vol– per l'educació pública d'aquest país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació, d'acord amb l'article 165.2 del Reglament, els grups parlamentaris proposants disposen d'un torn final de dos minuts per indicar el text que posen a votació i les esmenes que accepten.

Té la paraula la senyora Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyora presidenta. I el col·lectiu LGTBI, que ahir va celebrar el seu dia de l'orgull, estaran molt contents de saber que les lleis d'aquest Parlament s'apliquen, perquè crec que estan esperant encara que es comenci a aplicar la que es va aprovar a l'anterior legislatura.

Pel que fa ja a aquesta proposta de resolució conjunta, en primer lloc, ho hem dit ja, però vull que quedi molt clar, aquesta proposta de resolució es fa a petició del MUCE, amb la qual cosa nosaltres ens sentíem una mica pendents..., que havíem d'estar pendents de les decisions que ells prenen pel que fa a les esmenes; esmenes que, com ja s'ha dit, s'han negociat literalment fins a l'últim moment, avui a l'hora de dinar.

He d'agrair i valorar la feina de la senyora Anna Simó, no només amb aquesta proposta de resolució, perquè ha treballat molt dur i ha intentat arribar a acords, i no és el primer cop que ho fa, i, des de la discrepància ideològica que és evident que ens separa, doncs, s'ha de reconèixer el seu esforç per intentar arribar a acords.

Ja he dit que això és una proposta de mínims. Ho he dit jo i ja ho han dit, també, els companys que han intervingut, perquè del que es tracta és de no continuar desmantellant l'educació pública, que es troba en els nivells màxims de precarietat després dels governs de Convergència i Unió i ara de Junts pel Sí. Quan parlem amb el professorat ens parlen d'angoixa, ens parlen de desmotivació per les circumstàncies en les quals estan treballant. Avui la senyora Pascal parlava de la importància del professorat, doncs, miri, *obras son amores y no buenas intenciones*.

Em fa l'efecte que no parlen gaire amb el professorat, possiblement perquè quan fem reunions conjuntes –que n'hem fet moltes en els darrers temps–, mai hi ha ningú de Junts pel Sí a aquestes reunions..., perdó, de Convergència. Hi ha persones de Junts pel Sí, però no de Convergència. I dic que em fa l'efecte que, Marta Pascal, que és de Convergència, a part de Junts pel Sí, no rep aquesta informació que rebem els altres grups, de l'angoixa del professorat per les condicions en les quals s'està treballant, i com el professorat... –i no és que ho digui jo, ho han dit tots els companys que han parlat abans–, com el professorat amb l'afer que avui ens ocupa, s'ha sentit maltractat, s'ha sentit utilitzat i s'ha sentit que se l'està fent servir una mica com..., bé, sí, gairebé d'excusa per començar una campanya electoral, i, en concret, contra un partit, però en contra de tota l'oposició.

Pel que fa a això que ha dit la senyora Simó, que no sempre és bo posar-se d'acord, i ha posat l'exemple dels pressupostos. Perdoni, nosaltres no ens vam posar d'acord a votar en contra dels pressupostos, eh?, cada grup ho va decidir per ell sol. El que passa que vostès només volien l'aprovació de la CUP i amb la resta no van parlar.

Com ja he dit, les esmenes que s'han acceptat o s'han deixat d'acceptar...

La presidenta

Senyora Sierra, ha exhaurit el temps.

Sonia Sierra Infante

...que ja els ho ha comentat, per cert, la senyora Anna Simó, han estat les que ha decidit el MUCE que s'acceptaven o que es deixaven d'acceptar, perquè hem respectat en tot moment la seva voluntat, perquè, com ja he dit, aquesta proposta de resolució és seva.

Continuarem treballant per treure l'educació pública dels nivells de precarietat actual. Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Acabat el debat, passem, doncs, a la votació.

Estem cridant a votació.

Passem, doncs, a la votació de la Proposta de resolució sobre les necessitats educatives per al curs 2016-2107, amb la incorporació de les esmenes transaccionades.

(Pausa. Marta Rovira i Vergés demana per parlar.)

Senyora Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Per demanar votació separada del punt 1.e. (Pausa.) Sí? Gràcies.

La presidenta

Si els sembla, votarem primer el punt *e* i després la resta de la moció. Els sembla bé?
(*Pausa.*) D'acord? (*Pausa.*)

Doncs, en tot cas, ara anem a votar el punt *e*.

Comença la votació.

Ha quedat aprovat per 71 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem la resta de la resolució.

Comença la votació.

Ha quedat aprovada per 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Manifestació de condol i de condemna per l'atemptat homòfob del 12 de juny a Orlando, als Estats Units d'Amèrica

En nom del Parlament de Catalunya, em plau saludar els representants del col·lectiu LGTBI que avui ens acompanyen. Tal com els he anunciat aquest matí, farem un minut de silenci amb motiu de l'atemptat homòfob que va tenir lloc el passat 12 de juny a Orlando, en el qual van morir cinquanta persones.

Amb aquest minut de silenci, el Parlament de Catalunya condemna aquells fets i expressa la seva solidaritat amb el col·lectiu LGTBI, amb la ciutat d'Orlando i amb el poble dels Estats Units d'Amèrica, i, alhora, referma el compromís de la institució amb la pau, els drets humans i les llibertats civils. Avui, de forma particular, amb la llibertat d'orientació i d'identitat afectiva i sexual.

(*La cambra serva un minut de silenci.*)

Interpellació al Govern sobre les iniciatives previstes davant la retirada del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2016 i del Projecte de llei de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic

300-00066/11

El sisè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre les iniciatives previstes davant la retirada del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2016 i del Projecte de llei de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Joan Coscubiela.

(*Remor de veus.*)

I, com sempre, demanem als diputats i diputades que surtin el més ràpid possible per a poder continuar la sessió.

Gràcies.

(*Pausa.*)

Diputat, quan vulgui.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor vicepresident, en el darrer Ple, el Govern va patir una severa derrota política i vostès ho van reconèixer, tot i que després ho hagin intentat amagar. Va veure com el Parlament li retornava els primers pressupostos d'aquesta legislatura, va comprovar com no té majoria parlamentària estable per governar i això va passar només cinc mesos després de la constitució del Govern.

Davant d'aquesta derrota en tota regla, el Govern ha reaccionat de la pitjor manera possible: aixecant cortines de fum i repartint culpes a tothom, la política de la tinta del calamar.

Però el que és més negatiu, el que és més greu, li ho torno a dir, la reacció del Govern ha estat intentar utilitzar els ciutadans com a ostatges, com a escuts humans, com a armes contra la resta de grups d'aquesta cambra, i, especialment, contra els que vostès consideren, doncs, els més perillosos: Catalunya Sí que es Pot i la CUP.

Des del primer moment, el Govern, en la tramitació dels pressupostos –ja li ho vam dir, li ho tornem a repetir– ha actuat amb una gran temeritat política. Presentar uns pressupostos sense tenir garantits els vots per aprovar-los; negar-se a discutir-los amb

tots els grups parlamentaris, excepte amb la CUP, és una opció, però té les seves conseqüències; mantenir ostentoses discrepàncies públiques entre el president i el vicepresident sobre què s'havia de fer, per exemple, amb el tema del tram autonòmic de l'IRPF. Tot això acumulat i quan resulta que s'aproven les esmenes a la totalitat i vostès es veuen obligats a retirar els pressupostos i després la Llei de mesures fiscals, resulta que la culpa i la responsabilitat és de la resta del món i no d'un govern incompetent que no és capaç de fer aprovar els seus primers pressupostos.

Vostès han intentat tapar..., des d'aleshores han decidit que la millor defensa era un bon atac. Això és molt clàssic. Hem decidit tapar-nos a tots amb un allau, torno a dir-li, de mentides i falsedats que continuen avui, la cantarella de qualsevol cosa que se li diu: «Si haguéssiu aprovat els pressupostos... No es pot fer res.» Continuen sempre sistemàticament. Fins i tot, avui hem pogut escoltar que la situació de taxes abusives al sistema universitari resulta que és perquè s'ha de donar prioritat a l'etapa zero-tres anys. I ho han dit així, sense immutar-se, amb aquesta tranquil·litat que dona el fet d'estar repetint permanentment barbaritats com aquestes.

Pel que hem vist..., pel que hem vist avui sembla que el que semblava una qüestió estrictament només de naturalesa electoral, motivada pel dia 26 de juny, es pot convertir en el seu discurs repetitiu per a tot el que queda de legislatura, i jo li he de dir, senyor vicepresident, una altra vegada que aquest plantejament –aquest plantejament– de *dir* que no es poden fer determinades coses perquè *no* és van aprovar els pressupostos, amb aquests termes de radicalitat, d'universalitat, és absolutament fals.

Jo no li dic –evidentment, no li ho puc dir, no seria rigorós– que aprovar els pressupostos o no aprovar-los és exactament el mateix; per exemple, les partides d'inversions no poden ser les mateixes. No sé si passa alguna cosa, perquè, clar, amb les inversions que vostès van preveure amb el pressupost d'aquest any, la veritat és que més baixes –més baixes– ja no ho poden ser.

Però vostè ens ha insistit en aquesta qüestió, però, a més, no han tingut cap tipus d'escrúpol... –li ho deia abans a la consellera d'Ensenyament, però avui ho vull repetir al conjunt del Govern–, no han tingut aquest tipus d'escrúpol a intentar utilitzar i incentivar la por dels sectors socials per amagar la seva incompetència política. Vostès ho han fet amb el món educatiu, ho han fet amb el món sanitari, ho han fet amb les entitats socials, a les quals els deuen partides pressupostàries..., els deuen diners i els pretenen fer..., els pretenen explicar que la culpa és dels grups de l'oposició, que no els hem aprovat els pressupostos.

Durant setmanes hem vist que vostès no han tingut cap tipus d'escrúpol en aquest sentit. I els ho vam dir en el seu moment: plantegeu una qüestió de confiança com a reacció a la derrota política que vostès van rebre..., és absolutament legítim, i així els ho vam reconèixer. Ara bé, utilitzar els ciutadans com a ostatges, com a escuts humans per tapar les seves responsabilitats pròpies i intentar treure d'això rèdits polítics, no ho és.

Fa un moment l'amiga Anna Simó deia: «Això sembla una conspiració judeocristiana, no sé què podíem pretendre.» Doncs jo li ho puc explicar: de fet, ho va explicar ben clarament TV3 durant dos o tres dies, TV3 i Catalunya Ràdio, van explicar la imatge del Parlament... Llavors resulta: «La comunitat educativa *esbronca* la CUP i Catalunya Sí que es Pot per no haver aprovat els pressupostos.» Què pretenien? Molt clar: a nosaltres, estovar-nos per al dia 26 de juny i a la CUP estovar-los per la moció de confiança..., per la qüestió de confiança.

Doncs bé, això no val. No tot és possible. Jo ja li he dit abans: crec que és un comportament..., no he dit que és «un govern indigne», he dit que és «un dels moments més indignes de la política catalana». Crec que és un comportament indigne, no tot s'hi val, des d'aquest punt de vista.

Com és indigne, per exemple, explicar-li a algunes entitats socials, concretament als centres especials de treball, que porten un endarreriment amb el cobrament de sis mesos, que la culpa també la tenim nosaltres. I quan van a exigir aquest pagament, el centre de treball especial, resulta que una subdirectora els envia una carta on els diu: «No, si vostès poden fer una cosa: demanin un crèdit a aquesta entitat que els donarà el 5,75 per cent.» Amb uns recursos que, a més, provenen de la conferència sectorial de Madrid i que vostès potser no han rebut, però que tenen garantits, des d'aquest punt de vista.

D'exemples, n'hi ha molts, des d'aquest punt de vista. I aleshores aquesta interpel·lació pretén donar-li una oportunitat, senyor vicepresident, que vostè ens digui clarament què pensa fer davant de la situació de no-aprovació dels pressupostos. Vostè diu que és culpa nostra, jo crec que la responsabilitat és del Govern, sempre.

Però, en qualsevol cas, el dilema és un altre: què pensa fer vostè durant aquests sis mesos que queden per garantir determinades situacions? Jo li puc avançar algunes coses. Vostè sap que... –nosaltres li ho vam dir en el seu moment i li ho torno a dir ara–, vostè sap que té al seu abast, amb la Llei de pressupostos del 2015, avui prorrogada, i amb la Llei de finances públiques de Catalunya, té mecanismes pressupostaris per afrontar aquesta situació, no plenament, però sí per afrontar-la. I cada vegada que vostè ens porti una proposta que ens sembli justa, nosaltres la hi aprovarem.

De fet, és que no cal, perquè vostès tenen mecanismes. Moltes de les coses que es poden fer, des del punt de vista de la modificació de crèdits, són crèdits ampliables o senzillament transferència de crèdits entre partides. No és que es puguin fer, és que vostès ja ho han fet. Durant els quatre mesos del 2016, vostès han fet transferències de crèdit per import de 400 milions d'euros, que han destinat..., d'un lloc..., ho tenien per, amb un pressupost del 2015 prorrogat, gastar en una cosa i ho han destinat a una altra.

Però, és més, és que vostès ho fan tots els anys; els governs ho fan tots els anys. Jo els ho he dit unes quantes vegades. El 2015 es va tancar amb una liquidació 4.025 milions d'euros més alta que el pressupost inicial. I com es va poder fer això? Doncs, bé, utilitzant els mecanismes de modificació pressupostària que preveu la llei.

I vostès ho poden fer. Miri, ho poden fer..., tan evident com que vostè sap que el 2015 no era l'Any Ramon Llull, no? No ho era, no? Llavors ha vingut el 2016, no hi havia una partida pressupostària per poder-ho fer, i vostès se les han enginyat per transferir 600.000 euros d'unes altres partides a l'Any Ramon Llull. Bé, hi podem estar d'acord o en contra, d'aquestes coses –no ens sembla que de veritat calgui anar a fer concerts a l'Havana per celebrar l'Any Ramon Llull, ja li ho puc dir, que és una part d'aquests 600.000 euros, però aquest és un tema que podem discutir en un altre moment–, però vostès n'han trobat. Doncs, bé, n'han trobat per a això i resulta que no n'han trobat, per exemple, fins ara fa un moment, per al tema de les necessitats educatives d'ensenyament o per abordar algunes qüestions d'emergència social.

Vostès, si tenen els ingressos –que vostè diu que sí, perquè provenen de l'augment de les transferències de l'Estat, de la millora; que provenen de la millora dels recursos propis, d'impostos cedits i propis; que provenen de l'estalvi de la meitat dels interessos previst pel deute de l'any 2015–, vostès poden utilitzar totes aquestes partides fent transferència de crèdit; si els tenen, que molt em temo que vostè ens va explicar que tenia molta cosa per fer no sé sap què i igual ja se'ls ha gastat, que aquesta seria una altra hipòtesi, i ara vulgui fer-nos-en responsables a nosaltres.

Bé, preocupats perquè vostès continuen. Avui, el conseller Comín acaba de dir, ha dit aquest matí que no pot fer la promoció interna de mil interins de l'Institut Català de la Salut, per què?, per culpa de la no-aprovació dels pressupostos.

Miri, jo puc estar equivocat, eh?, però llegeixo el decret de pròrroga pressupostària del desembre de l'any passat i llegeixo una resolució aprovada pel Govern, que vostè ha enviat a tots els membres del Govern, del 15 de juny, on els especifica el procediment que tenen per fer els concursos de promoció interna, i els diuen que han d'utilitzar una disposició addicional vuitena de la Llei de pressupostos del 2015. Si és així, expliqui-li-ho vostè, si us plau, al senyor Comín, perquè no sigui que també ens en faci..., ens doni a nosaltres la culpa que la promoció interna dins de la Generalitat s'estigui bloquejant en aquest moment.

Bé, no és legítim el que vostès fan, no és legítim explicar que no poden fer el pla de xoc. El pla de xoc el podrien haver començat a aplicar vostès a partir de l'1 de gener del 2016, el que passa que el van utilitzar com a element de pressió en les seves negociacions amb la CUP i ara l'utilitzen com a element de pressió i denúncia amb tots nosaltres. No pot ser; la seva responsabilitat política és de vostè, no dels altres. Des d'aquest punt de vista, l'emplaço que vostè ens digui què pensa fer, quina és la política del Govern, pressupostària, durant aquests sis mesos que queden.

I acabo demanant-li també que vostè ens respongui una pregunta. Vostès van decidir retirar, abans que es pogués discutir, la Llei de mesures fiscals. Allà hi havia alguna

possibilitat de fer alguna discussió; per exemple, vostès saben que nosaltres els proposem aconseguir més recursos fiscals de cara al 2017, per la via del tram autonòmic de l'IRPF, per la via de l'impost de successions i donacions i per la via de l'impost de patrimoni, i tirar mà de la imposició verda. Aquesta és una possibilitat, que estem disposats a discutir.

Ens agradaria també saber la seva opinió sobre aquesta qüestió, no sigui que vostès estiguin disposats a buscar recursos d'allà on saben que no els trauran, perquè no els podran executar mai perquè estan declarats nuls pel Tribunal Constitucional –podran posar-los, però no hi tindran ni un euro d'ingrés–, i, en canvi, no vulguin fer-ho amb relació a aquelles coses en què sí que poden obtenir recursos perquè toquen els interessos dels seus poderosos, dels poderosos d'aquest país.

Bé, aquest és el plantejament d'aquesta interpellació que li volíem fer. I li demanàrem, si us plau, senyor vicepresident, que, si és possible, entre les seves capacitats i les seves instruccions, demani a la resta de membres del Govern que deixin de mentir en matèria pressupostària.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Respon el senyor Oriol Junqueras, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

(Oriol Junqueras i Vies)

Bona tarda a tothom. Gràcies, senyora presidenta. Senyor Coscubiela, abans d'explicar-li quines són les limitacions en una situació de pròrroga, deixi'm començar per algunes afirmacions que preferiria no haver de fer però m'hi sento obligat.

Vostè, al llarg de les seves intervencions, aquesta interpellació i sobretot la intervenció anterior, ha qualificat reiteradament, ha assegurat que els membres del Govern menteixen, que diuen falsedats, que protagonitzen moments indignes.

Senyor Coscubiela, aquí qui protagonitza moments indignes és vostè. Vostè sí que protagonitza moments indignes. Vostè sí que menteix. Vostè sí que diu falsedats. I, a més a més, les diu reiteradament. I utilitza conceptes que són vergonyants, des del meu punt de vista, en aquesta cambra.

Vostè diu que el Govern utilitza els ciutadans com a ostatges, com a escuts humans. No... Vostè és un desvergonyit, que vol dir que no té vergonya. (*Alguns aplaudiments i remor de veus.*) Suposo que tinc..., estic en ús de la paraula. Sí? Si no els sap greu? (*Pausa.*) Perfecte.

Molt bé. Aclarit... (*Remor de veus.*) Bé, si vostès hi insisteixen, puc tornar a callar fins que vostès callin i llavors jo torno a començar. (*Pausa.*)

Molt bé. Feta aquesta constatació prèvia, a la qual em sento obligat per una qüestió de deure amb la veritat, perquè, hi insisteixo, eh?, em sembla que les seves intervencions són profundament indignes, intento aclarir-li algunes de les qüestions que vostè va plantejant i va reiterant, amb mitges veritats, amb falsedats senceres, amb mentides sense límit, en totes les versions possibles.

Primer dels aclariments. La pròrroga està configurada en la normativa pressupostària com una situació excepcional –excepcional–; per tant, sotmet l'execució del pressupost a diverses restriccions. La més important d'aquestes restriccions és que els crèdits de despesa total no poden superar els de l'exercici anterior.

Per tant, primera limitació, el total dels crèdits, el total de la disposició, no pot superar el de l'exercici anterior. Per tant, sí que hi han limitacions; per molt que vostè digui que no hi han limitacions, sí que n'hi han. La primera és aquesta.

La raó d'aquesta limitació és que el Parlament pugui autoritzar, sigui el Parlament qui autoritza el Govern a fer la despesa total. I l'última autorització que aquest Parlament va donar a algun govern va ser la dels pressupostos del 2015. Per tant, en haver rebutjat el Projecte de Llei de pressupostos del 2016, el límit és el del 2015. Per tant, no és veritat que no hi hagi límit; hi ha un límit, que és el del 2015.

Segon aclariment. La pròrroga comporta també altres límits. Per exemple, no es poden prorrogar –no es poden prorrogar–, per molt que vostè digui que sí que es poden, per molt que vostè digui que sí... –perquè són especialistes a dir que sí que es poden, per

exemple, perdre més d'1 milió de vots; d'acord. Però vostès diuen: «No hi ha límit.» I jo li dic: «Sí»; no es poden prorrogar els programes o les inversions que acaben a l'exercici anterior, no es poden prorrogar, no es poden. Per molt que vostè digui «es pot prorrogar», «no hi ha límit», etcètera, que quedi clar: no es poden prorrogar els programes o les inversions que acabaven en l'exercici anterior; per tant, en el programa del 2015. No es poden. (*Remor de veus.*)

Deixi'm continuar. Oi que jo he aguantat que vostè ens digués «mentiders», que diem mentides, que som indignes..., doncs, ara vostè també s'aguanta que jo faci la meua intervenció, i si em torna a interrompre, jo tornaré a callar i m'esperaré que vostè calli. (*Pausa.*)

Vostès fan referència, sense citar-lo, a l'article 42 de la Llei de finances públiques, que fa referència a les modificacions pressupostàries. L'article 42 diu que es permeten modificacions pressupostàries, però també –també–, és cert –i això és una llàstima que vostè no ho digui mai, que no se'n recordi o que no ho conegui–, també diu que, en situació de pròrroga, es prorroguen els crèdits inicials –article 33–, i, com tots els crèdits de despesa, tenen un abast limitatiu –article 35–, és a dir que operen com un límit màxim de despesa, no com una previsió de despesa. Per tant, la modificació pressupostària en pròrroga és molt més complexa –molt més complexa– que sense pròrroga.

Més limitacions, que ens afecten en aquest cas. Amb la normativa estatal sobre estabilitat pressupostària aprovada el 2012 i les normes subsegüents que la desenvolupen, el Ministeri d'Hisenda té el control sobre les finances de Catalunya. Això inclou que mensualment el *ministerio*, per tant, el senyor Montoro, comprova que s'estigui complint amb l'objectiu de dèficit, mensualment; un objectiu de dèficit decidit unilateralment pel mateix *ministerio*, en aquest cas, pel senyor Montoro.

Sense una llei de pressupostos, que és la situació en la qual estem, sense una llei de pressupostos aprovada, abans de fer qualsevol transferència, abans de fer qualsevol modificació de crèdit que permeti un increment de la despesa en qualsevol àmbit, ateses totes les limitacions que he dit fa un moment, abans de poder fer això, cal justificar que s'està complint el dèficit assignat.

Per tant, què passa en aquesta situació de pròrroga? Que no és una situació de pròrroga qualsevol: no és que estiguéssim a punt d'aprovar uns pressupostos que s'assemblaven als pressupostos anteriors i per tant la diferència entre l'aprovació del nou pressupost i la pròrroga de l'anterior era mínima, no, no; estàvem davant d'uns pressupostos expansius en més de 1.100 milions més de sostre de despesa en el conjunt dels departaments. Per tant, no s'assembla en re a una pròrroga en la qual substitueix uns pressupostos semblants als anteriors, perquè eren totalment diferents. Qui és que està més content amb aquesta situació? El senyor Montoro.

El Govern està treballant per poder transferir el màxim possible, i em sembla que les decisions que avui aquí s'han votat, en la intervenció anterior, que eren les que estaven compromeses pel departament –que eren les que estaven compromeses pel departament–, demostrin que el Govern, deia, està fent el màxim possible per transferir partides i per aprofitar l'estalvi d'interessos i els majors ingressos que es preveia en els pressupostos del 2016, però tenint en compte totes les limitacions anteriors.

Per tant, el Govern, què fa? Garanteix que mantindrà els serveis i que no hi haurà ni noves retallades ni nous ajustos, però el Govern ha d'explicar –perquè és la seva obligació, i perquè és així, i perquè no tenim mecanismes legals per fer-ho d'una altra manera– que les millores previstes en els pressupostos queden subjectes al fet que, en primer lloc, es compleixi amb aquests objectius de dèficit, perquè, si no, el crèdit, com que no el tenim nosaltres, no arriba; no està en un calaix de la conselleria d'Economia i Hisenda, senyor Coscubiela.

Hi insisteixo, un sostre de dèficit, un límit de dèficit decidit unilateralment pel *ministerio*, que és qui controla si arriba o no l'assignació prevista cada mes.

Finalment, tot i que el Govern pot aprovar transferències –i ho fa–, i fins i tot presentar al Parlament un projecte de llei –pot presentar-lo–, atès que la pròrroga té un caràcter excepcional i no pot substituir la tramitació parlamentària de la Llei de pressupostos, ja que això representaria un frau de llei i representaria un frau al Reglament del Parlament, aprovant uns pressupostos per la porta del darrere..., perquè, si poguéssim fer això, quants governs tindrien la temptació de fer-ho sempre i de no aprovar mai cap

pressupostos, perquè podríem fer-ho per aquesta altra via, i per això no es pot fer, i per això quan el Govern Basc ho va intentar fer el 2002 li ho van acabar tombant i anul·lant. Per això no podem aprovar uns pressupostos bis, per la porta del darrere, perquè senzillament és illegal, i quan hi ha hagut un intent de fer-ho –l'antecedent del Govern Basc el 2002–, ha acabat anul·lat.

Per tant, quines són les actuacions del Govern en aquest moment i continuaran sent en els mesos propers? En aquests moments, el que estem fent és reunir-nos amb tots els departaments per tal de valorar els marges disponibles de la pròrroga, quines són les necessitats de crèdit per atendre la despesa que s'ha de dur a terme durant el 2016; estem fent tot el possible per atendre les despeses previstes en el projecte de pressupostos del 16, encara que no estiguin aprovats, estem fent tot el possible; es procura donar cobertura a les necessitats de despeses socials més urgents, com poden ser les necessitats docents per a l'inici de curs, tal com s'ha aprovat fa un moment, tal com ha explicat la diputada Anna Simó, per a l'inici del curs 2016-2017, o, per exemple, un altre exemple diferent al que fa referència a les noves vacunes del calendari de vacunació, i em sembla que són dos exemples prou clars.

També, garantir, per altra part, el retorn d'una part de la paga del 2012. Sabeu que això, a més a més, està acordat amb els sindicats i, per tant, s'està procedint a fer-ho. I, finalment, que en situació de pròrroga ha de quedar clar que no es poden endegar nous projectes, però sí que es farà el possible per garantir el nivell de servei i de la seva qualitat. I això vol dir que si augmenta la demanda –per exemple, alumnes en cursos de secundària, per posar-ne un exemple– incrementarem els recursos per tal de donar els mateixos serveis amb la mateixa qualitat i amb les mateixes garanties.

Espero que hagi quedat clar, i, si no, segur que en el torn de contrarèplica tindrè ocasió de tornar-li-ho a aclarir.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, vicepresident. A continuació, té la paraula el senyor Coscubiela.

Joan Coscubiela Gonesa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor vicepresident, l'he notat una mica nerviós; deu ser que vostè no està acostumat que li diguin les veritats. I deixi'm que li digui que hi insisteixo: fa un moment acabàvem de veure el debat sobre educació. Quan la consellera d'Educació dóna unes instruccions als seus delegats territorials perquè reuneixin els directors d'institut i dir-los que no pot complir els compromisos que havia assumit amb ells perquè resulta que no pot fer-ho perquè no s'han aprovat els pressupostos del 2016, això és mentir. Algú l'ha qualificat abans de no dir la veritat. És igual, utilitzi vostè l'eufemisme que vulgui. Encara estic esperant que vostè em digui quina és la mentida que jo he dit avui, i, si m'ho diu, jo li demanaré disculpes.

Deixi'm que insisteixi en una qüestió: vostès saben que tenen al seu abast alguns instruments. Jo li he dit, des del primer moment, que no és el mateix, sens dubte, tenir uns pressupostos que no. Li he reconegut, per exemple, que el tema de les partides d'inversions no és possible fer-lo. Li reconec, ara també, que aquells programes que van motivats, van generats només amb relació a un any no poden prorrogar-se. Però li dic, a continuació, que vostè té al seu abast no només mecanismes de crèdits ampliables, per exemple, en sanitat. L'explicació que vostès han donat, per exemple, amb relació a les llistes d'espera, és falsa. Perquè, en definitiva, es poden reduir les llistes d'espera a partir de dotar de recursos perquè això es pugui fer. De fet, li vull recordar que el pressupost del 2015 es va tancar amb 1.900 milions d'euros més del que s'havia aprovat. I com es va fer, això? A través de crèdits ampliables i transferències de crèdit.

Li he tornat a dir, i vostè no m'ho ha desmentit, que en els quatre primers mesos de l'any ja s'han produït transferències de crèdit d'unes partides a les altres, i li he posat l'exemple de l'Any Lull. Vol dir que sí que es poden fer coses. I dir això no és dir mentides, és només dir-li que vostès no poden continuar acusant el conjunt de l'oposició de tots els problemes que passen en aquest país i de la incompetència del seu Govern. Això és el que crec que, a vostè, no li agrada escoltar, però algú li hauria de dir, i no cal que sigui el Joan Tardà, pot ser el Joan Coscubiela. *(Remor de veus.)*

El límit de despesa..., és veritat que no es pot ampliar el límit de despesa, amb una sola excepció, i és que vostè pugui acreditar que té en el 2015 ingressos previstos superiors als que estaven previstos en el pressupost del 2015. I vostè ens ha dit que això ho té, perquè té 1.400 milions, crec recordar, d'una millora de la bestreta del 2014, que al final l'Estat espanyol ens torna, que té previstos uns ingressos superiors com a conseqüència de la millora dels impostos propis i cedits, i que es gastarà només la meitat dels interessos del deute que estan previstos en el pressupost del 2015. Només això són, crec recordar, 863 milions d'euros, que poden passar de capítol 3, eh? –interessos– a ser distribuïts –800 només, això, eh?– per diferents partides. És a dir que té vostè al seu abast moltes, moltes possibilitats de fer-ho.

I hi han coses que és veritat que no es poden fer amb això, i llavors requereixen crèdits extraordinaris, pel que preveu l'article de la Llei de finances públiques de la Generalitat que vostè ha citat, i que requereixen –que requereixen– que el Govern porti al Parlament una llei d'aprovació de crèdit extraordinari. Doncs, bé, ja li ho dic ara: tot allò que vostè digui que no es pot fer amb les modificacions ordinàries de crèdit i sigui just socialment, porti-ho aquí, amb aquesta llei –si pot ser, parli-ho abans, no sigui tan selectiu a l'hora de parlar amb els grups, ja sé que nosaltres no li caiem simpàtics, però intenti parlar amb tothom–, i aleshores nosaltres, segur, segur que, si té un contingut social, li ho aprovarem. Ara, no ens fiqui pel mig, per exemple, la delegació al Vaticà, perquè si ens fica al mig de les millores assistencials o de les millores de serveis socials de la delegació al Vaticà i ens ho posa dins de la mateixa llei, doncs, no li podrem aprovar o li haurem d'aprovar només parcialment.

La veritat és que, posats a trobar una explicació de per què vostè està tan neguitós, mentre vostè parlava..., perquè vostè és un home seré i normalment no es posa nerviós; de veritat, l'he vist molt nerviós, eh? Jo sé que vostè no actuava, avui, vostè estava molt nerviós, i crec que sé per què estava vostè tan nerviós, perquè és que, és clar, dir al mateix moment que estan vostès a punt d'una DUI –d'una DUI–, d'una desconnexió, de no sé què per, a continuació, dir: «És que no ho veieu que no puc fer res, que el Montoro em té lligat de mans, que cada dia, cada setmana em té controlat?» Dir això, una vegada darrere l'altra, sense que vostè es posi vermell, doncs, deu ser molt difícil i deu posar molt nerviós.

Per cert, podien haver atacat vostès el senyor Montoro per les limitacions pressupostàries, amb el qual sembla que vostè es troba molt a gust i, fins i tot, amb una certa empatia i complicitat des del punt de vista. No calia que utilitzessin l'argúcia de culpar els grups de l'oposició de la incompetència política d'un govern que no ha estat capaç d'aprovar els seus primers pressupostos.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Tornem-hi. Bona tarda, una altra vegada, a tothom. Vostè acaba de dir que m'ha vist molt nerviós; molt, molt nerviós, i molt neguitós, i que el seu grup no em cau simpàtic. Senyor Coscubiela, el seu grup em cau molt simpàtic; això no treu que vostè sigui un cínic. (*Alguns aplaudiments.*)

Tornem-hi, vostè diu: «Sí que poden fer coses.» Sí, sí que podem fer coses, però amb algunes limitacions que jo li he explicat, i algunes d'aquestes limitacions són molt severes. I vostè pot negar que existeixin aquestes limitacions una altra vegada, però existeixen. Per exemple, no es pot superar els límits de despesa previstos en l'exercici anterior; no es poden. Per tant, vostè diu: «Porti'ns aquí alguna proposta.» Senyor Coscubiela, és que el problema està que a la que hàgim portat una o mitja proposta ja ens haurem saltat el límit de despesa de l'exercici anterior, perquè és evident que el límit de despesa de l'exercici anterior era molt superior.

Vostè diu: «Però és que l'any passat van poder fer algunes ampliacions de...» Però, precisament, perquè hi havia una llei i la llei, entre altres coses, ens protegia davant del control que exerceix el *ministerio*, sí. I vostè diu: «I vostès volen fer la independència.» Sí, és clar, entre altres coses –entre altres coses, entre altres coses... (*Veus de fons.*) Deixi'm parlar, jo sempre..., jo el deixo parlar. Entre altres coses, precisament, per no estar

sotmesos a aquestes limitacions, perquè qui cobra el 95 per cent dels impostos que paguen els ciutadans de Catalunya és, precisament, l'Estat; i, per tant, qui disposa d'aquests recursos, en aquest moment, és l'Estat. I la Llei d'estabilitat pressupostària el que estableix és que, mes a mes, es controla el compliment del sostre de dèficit. I com que el sostre de dèficit el decideix unilateralment el senyor Montoro, precisament per això, estem molt limitats en l'ús d'aquests recursos que vostè diu que sí que existeixen, efectivament. I jo li explico que estem limitats perquè no podem superar el sostre de despesa de l'exercici anterior, perquè no podem desviar-nos del sostre de dèficit que, en aquests moments, controla el *ministerio*, precisament, entre altres coses, amb molta més eficàcia, perquè no hi ha una llei de pressupostos que ens empari. Per tant, aquestes limitacions existeixen.

Ah, i que, particularment, podem prendre alguna decisió d'ampliar un crèdit concret? Sí, però és que a la que hàgim pres aquesta decisió ja no en podem prendre cap més, perquè ja haurem superat el sostre de despesa del 2015. No crec que costi tant d'entendre, això. És a dir, vostè diu: «Bé, però es poden comprar una poma.» Sí. I després diu: «I també poden comprar una pera.» D'acord, podem comprar una poma o una pera, però no podem comprar una poma i una pera. Ja està. Per tant, és clar, vostè pot quedar molt bé, surt aquí i diu: «No pateixin, que qualsevol proposta que ens portin nosaltres l'aprovarem.» D'acord, però és que quan ho hagi dit a dos o tres sectors més, s'haurà acabat.

Per tant, digui la veritat d'una vegada, deixi de vendre fum. No surti aquí i doni expectatives que, després, no es poden complir. Perquè o bé vostè actua de mala fe, venent expectatives que no existeixen, o bé no és conscient de quines són les limitacions, malgrat que intentem explicar-li-ho. I jo li ho he explicat, li he citat els articles concrets, li he explicat les limitacions concretes, li he posat exemples concrets, i vostè torna a sortir –cada vegada que surt perquè a cada Ple fa una intervenció d'aquest tipus– i ens diu: «És que no ens contesta mai, és que no ens explica res.» Sí, el que passa és que deu ser que vostè no ho sent, o que no ho vol sentir, o que prefereix fer veure que no ho sent, o que prefereix fer veure que no ho entén o que no ho sap, perquè això li permet continuar explicant els seus projectes de vendre fum. Doncs, escolti, no; hi han unes limitacions i aquestes limitacions no ens les podem saltar en aquest moment; precisament per això volem disposar de totes les eines, per no estar sotmesos a aquestes limitacions.

I si vostè té tanta capacitat de convèncer el senyor Montoro, escolti, els seus companys amb representació en el Congreso de los Diputados segur que el convenceran que modifiqui la Llei d'estabilitat pressupostària del 2012, o potser vostè el convencerà. Perfecte. I nosaltres l'aplaudirem i el poble de Catalunya segur que li ho agrairà i jo el primer de tots. Per tant, escolti sense cap tipus de limitació; convenci'l, ja està.

I, en tot cas, tinguem en compte quines són aquestes limitacions. Hi ha coses que es poden fer, sí; el que passa és que no es poden fer totes. I, sobretot, no es poden fer totes alhora, perquè –hi insisteixo, per tercera o quarta vegada ja– no podem superar el límit del 2015, perquè no podem desviar-nos del sostre de dèficit, perquè, si no, els recursos no arriben. Jo els puc comprometre, però si després no existeixen, si després no els podem transferir, si després no podem pagar, de què serviria –de què serviria?

Per tant, no ho farem, senyor Coscubiela; per molt que vostè hi insisteixi, no ho farem. Farem el que podem fer de la millor manera possible, i estem convençuts que, malgrat tot, malgrat tota la seva insistència a explicar coses que no són, la majoria de la gent ens entén. I escolti, als fets em remeto.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, vicepresident.

(Joan Coscubiela Conesa demana per parlar.)

Trenta segons.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor vicepresident, estic convençut que vostè ha utilitzat el terme «cínic» pretenent que jo sigui un deixeble de Diògenes, la qual cosa m'enorgulleix. No tinc cap tipus de problema. De totes maneres, permetin-me recordar-li una cosa: la Llei d'estabilitat pressupostària, aquesta que a vostè tant el té ofegat,

la va aprovar el partit del president que seu al seu costat tots els plens i al Consell de Ministres.

Gràcies.

La presidenta

Vicepresident?

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Tota la meva simpatia cap a Diògenes i l'escola cínica, però quan a vostè l'he qualificat com a cínic no ho feia amb referència a l'escola filosòfica fundada per Diògenes.
(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

El setè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre l'Agència Tributària de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Interpellació al Govern sobre l'Agència Tributària de Catalunya

300-00067/11

Per a exposar-la, té la paraula la senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades. Vicepresident, espero que estigui una mica més relaxat i que jo no el posi tan nerviós com ho ha fet el senyor Coscubiela, perquè, si no, la tarda no sé si acabarà gaire bé. Volia també saludar el secretari d'Hisenda i el secretari del departament, i també els representants dels treballadors de les oficines liquidadores, que avui ens han volgut acompanyar en la presentació d'aquesta interpellació.

Bé. El Grup Socialista vol plantejar-li, avui, la interpellació per parlar del futur de l'Agència Tributària de Catalunya, que, com vostè es pot imaginar, doncs, és un tema prou important per al Govern, però evidentment, doncs, també per a nosaltres i el país. L'agència que es va crear, ho saben vostès molt bé, amb la Llei 7/2007, de 17 de juliol, donant compliment a l'article 204 de l'Estatut, que demanava, doncs, desenvolupar una llei per crear aquesta agència. Per tant, es va crear aquesta estructura de país per desenvolupar, doncs, les funcions de gestió, recaptació, inspecció, liquidació dels tributs propis de la Generalitat, d'aquells cedits per l'Estat i de tots aquells que se li encomanés en el seu moment.

Com vostès bé saben, des que es va conformar govern, vostès, doncs, han establert com un dels seus objectius i prioritats crear estructures d'estat. I dins d'aquestes estructures d'estat, doncs, no se'ns pot escapar que l'agència tributària probablement sigui la més important, i no ho dic jo només, sinó que analitzant i llegint l'informe que va fer el Consell Assessor per a la Transició Nacional sobre l'administració de la hisenda catalana, doncs, ja deia que «no és possible...», deia exactament –llegeixo–: «No és possible esdevenir un estat sense disposar de la capacitat de gestionar els impostos que paguen els ciutadans.»

I, per tant, em sembla que, doncs, queda clar que aquesta és l'estructura d'estat més important que probablement s'ha de desenvolupar si es vol ser un estat independent. Nosaltres podríem compartir fins a això d'estat independent, perquè creiem que cal una agència tributària, una hisenda pròpia potent; nosaltres la voldríem federada, però, bé, aquest no és el tema del debat d'avui; però, en tot cas, sí que és un objectiu que d'alguna manera, doncs, podríem compartir amb vostès. Ara, no compartim massa les formes, el com, el contingut de com s'està desenvolupant aquest desplegament de l'agència, aquest futur. I hi entraré una mica més en detall.

Miri, senyor Junqueras, vostè va fer una compareixença el 8 de febrer a la Comissió d'Economia en què, doncs, plantejava una mica quin era el full de ruta del seu departament. En aquesta comissió, amb relació a l'agència tributària, va dir dues coses que voldria destacar. Va dir: «Cal desplegar l'agència tributària en dues línies. Una, estirar al màxim aquelles competències que ens permet i que ja tenim des del punt de vista autonòmic, no?, és a dir, estirar al màxim el recorregut autonomista, i això vol dir recuperar aquelles funcions que vam delegar en el seu moment a l'agència tributària espanyola,

és a dir, totes les tasques executives que fan, i també recuperar les funcions que fan les oficines liquidadores, que són bàsicament, doncs, la gestió, recaptació, inspecció de l'impost de successions, transmissions patrimonials i actes jurídics documentals.»

I va dir, en segon lloc, doncs: «Evidentment, desplegar l'agència tributària a través de lleis, d'ampliació dels recursos humans, els sistemes informàtics, doncs, tot allò que permeti en un futur –vostè no ho va concretar– que puguem gestionar *tots* els impostos que es recapten a Catalunya.» Aquests van ser els dos anuncis que vostè va fer, i, com li deia, els podríem compartir.

Pel que fa al primer, és a dir, estirar al màxim el recorregut autonomista, com diu vostè, el podem compartir; fins i tot, quan vam fer la Llei d'acords tributaris en l'anterior legislatura el Grup Socialista va presentar una esmena en aquesta línia, no? En el fet de poder recuperar, doncs, aquestes tasques que fan altres organismes que no és l'agència tributària.

I, en aquest sentit, vostè, per això, quan parla d'aquest tema creiem que utilitza massa l'argument de l'eficiència, no?, en el sentit de dir: «Ens estalviàrem uns costos, pel que fa a la via executiva, pel que fa a l'Estat, 10 milions d'euros; pel que fa a les oficines liquidadores, uns 25 milions d'euros.» Com si això ens ho estalviéssim i ja està, quan, evidentment, si encarreguem unes tasques a un tercer les hem de pagar i, si les internalitzem i si les fem des de l'agència, això suposarà uns costos de sous, infraestructures, de formació... Per tant, a ningú se li escapa que si ara això ho fem nosaltres també tindrà un cost. Per tant, ull, a vegades, també, amb utilitzar el compte una mica de la vella, no?, perquè evidentment l'estalvi en números absoluts, doncs, no es realitzarà de cap manera.

Però, bé, com li deia, vostè va dir per fer aquest anunci... –nosaltres, doncs, ens ho vam apuntar, és un tema prou rellevant–, però on se'ns han despertat totes les alertes és quan hem llegit en diversos mitjans de comunicació el secretari d'Hisenda, el senyor Lluís Salvadó, que, com deia, l'he saludat i avui ens acompanya, amb el seu interès d'assumir les funcions delegades que té l'agència tributària espanyola i les oficines liquidadores en un temps breu. I ho deia i ho afegia, a més a més, que l'estiu del 2017 ja es puguin recaptar tots els impostos a través de l'agència tributària.

Per tant, aquí, doncs, digui'm poruga o digui'ns temerosos, però és on nosaltres ens inquietem. Perquè vostè no deu donar dades, però el secretari d'Hisenda sí que les donava. Deia: «En breu, recuperarem aquestes funcions i, a més, abans de l'estiu del 2017 ja podrem gestionar *tots* els impostos que es recapten a Catalunya.» Els ulls, sincerament, com taronges, nosaltres.

Aniré pam a pam perquè puguem entendre-ho amb calma. Les funcions de via executiva de l'agència tributària espanyola, que desenvolupa l'agència, les hem recuperades. Si no ho tinc mal entès, hem desenvolupat o hem portat a terme un procés selectiu de quaranta places que haurien de fer aquestes tasques. De les quaranta només es van aprovar, diguéssim, van passar les proves, difícils –i han de ser difícils, perquè la tasca és complexa–, 13 persones; de les 13, 11 s'hi van incorporar, i van quedar 29 places per cobrir. Aquestes 29 s'han acabat ocupant en un procés de selecció *molt* més tou. I nosaltres diem: «Ull, perquè aquí necessitem els millors.» I no diem que els que hagin entrat, aquests 29, no ho siguin, però calen els millors professionals amb una selecció ben travada, no? I si els 11 entren amb un mecanisme, que els altres 29 entrin amb un altre, doncs, no sembla que sigui el més rigorós. Bé. Això, ja està cobert a l'agència tributària i espero que en breu, doncs, puguin, vostès, explicar com està anant això.

Oficines liquidadores. El senyor Salvadó, als mitjans de comunicació –i tinc aquí algunes entrevistes impreses perquè no em diguin que m'ho invento–, diu: «Denunciarem el conveni amb les oficines liquidadores el juny-juliol d'aquest any i als nous mesos, doncs, l'agència tributària ja haurà de desenvolupar aquestes funcions.» Nosaltres hem demanat la compareixença del senyor Salvadó, que espero que el dimecres, si hi ha Comissió d'Economia, es pugui aprovar, i hem fet preguntes al Govern perquè aquest tema, com es poden imaginar vostès, ens preocupa molt.

Ens preocupa en dues línies. U, perquè a les oficines liquidadores hi treballen tres-centes persones repartides per cinquanta-tres oficines per tot el territori català; és a dir, un model descentralitzat, de proximitat al ciutadà, que crec que és un model que podem compartir fins i tot per al nou país.

Bé. Tres-cents treballadors, tres-centes persones formades, preparades, que contínuament estan fent formació per adaptar-se, doncs, a les noves normatives tributàries, persones que fa trenta anys que col·laboren amb l'agència tributària, que treballen amb el programa Gaudí, que d'alguna manera podríem dir que se senten Generalitat de Catalunya, no? Escolti'm, les oficines liquidadores fan una tasca evidentment molt important pel que fa, doncs, a la recaptació, gestió i inspecció dels impostos. Segurament, després, a la segona intervenció, m'hi referiré més a això. Però, en tot cas, són tres-cents llocs de treball que ens preocupen si vostès assumeixen aquestes funcions.

Però després no només ens preocupa això, ens preocupa què passarà amb aquesta feina que fan aquestes persones i aquestes oficines perquè, evidentment, de cop no crec que siguem capaços d'incorporar tres-centes persones a l'agència tributària si no és que són aquelles que vénen de les oficines liquidadores. I, per tant, aquí nosaltres el que els diem és primer, u, si us plau, no denunciïn el conveni el juny i el juliol, i dos –i dos–, escolti'm, abans de denunciar el conveni tinguin un pla de com s'assumeixen aquestes competències, de què fem amb aquests treballadors, si s'han d'incorporar, si s'han de subrogar, si les oficines han de passar a formar part de l'agència... És a dir, establir un pla creïble, rigorós, que tranquil·litzi no només els treballadors, ho repeteixo, sinó també el mateix sistema tributari català, perquè aquí hi ha uns ingressos que tenim por que es puguin perdre. I crec que la Generalitat no està per perdre ingressos. Per tant, a nosaltres això ens sembla molt important.

Després, explicar-ho al Parlament. Hem demanat la compareixença del senyor Salvadó, però també podia haver vingut ell o el mateix vicepresident a explicar-ho.

També, explicar-ho al món local, que està neguitós perquè té por de perdre unes oficines que donen un servei a les seves poblacions.

I quatre: dialogar i negociar amb els treballadors de l'agència. Avui –avui–, dia 29 de juny, ningú –ningú– oficialment ha dit als treballadors de les oficines liquidadores que vostès volen denunciar el conveni –ningú. Tot el que saben és pel mitjàns. Per tant, saben la incertesa i l'angoixa que genera això a tres-centes persones? *(Veus de fons.)* Sí, sí..., és així i estan aquí, per tant..., en fi, poden desmentir-me ells mateixos, no?, si és que no dic la veritat.

Per tant, a nosaltres el que ens agradaria és que abans de fer les coses sabéssim cap a on hem d'anar, que sabéssim que s'han de fer bé i que estem parlant de persones i que, per tant, hem de tenir, nosaltres ho creiem, un cert respecte a ells però també a la seva feina, perquè probablement els treballadors, pel seu coneixement, no?, i per la seva experiència, doncs, poden aportar molt a aquesta assumpció de competències que en aquests moments vol assumir l'agència tributària amb relació a la feina que fan les oficines liquidadores.

Per tant, nosaltres els demanaríem que no suspenguin, no denunciïn aquest conveni, que treballin abans per tenir un pla rigorós, seriós, d'assumpció d'aquestes competències i que ho facin conjuntament amb aquests treballadors i amb aquestes oficines.

Hi ha una segona part que em preocupa molt, que és el futur de l'agència i aquest anunci que l'estiu del 2017 ja recaptarem tots els impostos, però el deixo per a la segona part perquè em sembla important i m'agradaria, doncs, poder-m'hi detenir.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Respon el senyor Oriol Junqueras, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Bona tarda a tothom, una altra vegada. Gràcies, presidenta. Senyora Romero, entenent la seva preocupació intento donar resposta a les preguntes que vostè feia.

Com vostè i com tothom sap perfectament, un dels objectius del Departament d'Economia i Hisenda és el d'estar preparats per assumir la recaptació de tots els tributs que es paguen al nostre país. *(Veus de fons.)* Sí, és així. Aquesta és la nostra voluntat. És un objectiu que entenc que podem compartir moltes persones que estem aquí, moltes, totes aquelles que creiem en la coresponsabilitat de les administracions territorials en matèria fiscal, en matèria de recaptació, en matèria de despesa, etcètera.

De fet, qui més ha aportat al Govern de Catalunya en matèria de recaptació de tributs, o una de les persones que més hi ha aportat, va ser el conseller Antoni Castells –que forma part, entenc, del Partit Socialista–, que va ser el creador de l'Agència Tributària de Catalunya el 2008. La nostra voluntat és fer això que li explicava i aprofito per recuperar algunes intervencions seves en aquests..., en seu parlamentària, eh? –i em sembla que la cito textualment–, algunes intervencions que vostè ha fet en aquest Parlament.

Vostè deia: «Caldria recordar que l'Agència Tributària de Catalunya es va crear l'any 2007. La llei establia diferents funcions i diferents competències i tasques que tenia la mateixa agència. Algunes d'elles no s'han desenvolupat en aquests vuit anys, per exemple: el contracte programa entre el Departament d'Economia i la mateixa agència, la modernització dels sistemes informàtics, un desplegament creixent del propi personal, la lluita contra el frau fiscal, la recaptació executiva...» I afegia... –coses, totes elles, amb les quals estem totalment d'acord, eh?–, i afegia poc després: «Un nou model territorial de l'agència que permeti que el Govern prengui les seves competències pel que fa a la tasca que desenvolupen ara les oficines liquidadores dels registradors de la propietat. Em sembla que és important» –deia vostè, segueixo– «que l'Agència faci, pugui fer, les competències que en aquest moment ja té –ja té– a la llei i, evidentment, després, n'incorpori d'altres, sempre que sigui possible.»

Nosaltres encantats que, almenys, fins ara, vostè hagi coincidit amb nosaltres i convençuts que pot continuar coincidint avui i en el futur. Per tant, em sembla que, en aquest sentit, plena sintonia. De fet, el que estem fent, senyora Alícia Romero, és precisament tot això que vostè ens demanava. I faig un repàs, també: el que estem fent és una modernització dels sistemes informàtics; un desplegament del personal de l'agència –vostè n'acaba de citar alguns exemples concrets–; una millora en la lluita contra el frau fiscal, que va fortament associada al fet de disposar de com més dades millor, de creuar dades, etcètera, és el que estem fent; recuperar la recaptació per via executiva, també ho estem fent –vostè ho recordava–, i impulsar un nou model territorial de l'agència que permeti al Govern que prengui competències que desenvolupen ara els registradors de la propietat. (*Veus de fons.*) Sí, és el que vostè ens demanava en intervencions anteriors: és el que estem fent.

De fet, vostè em feia un detall força afinat i, fruit del treball d'aquests primers mesos de la legislatura, avui estem en disposició d'impulsar aquest desplegament territorial. Aquest desplegament territorial de l'agència tributària, el qual ens mana la Llei 9/2015, de l'Agència Tributària de Catalunya, per a l'ordenació dels cossos tributaris. Desplegament territorial que, com ja hem anunciat, comportarà l'obertura de diverses..., d'un bon grapat de noves oficines sobre el territori, que ens permetrà guanyar proximitat amb els contribuents i ens permetrà, sobretot, generar espais físics de treball per als nous treballadors que haurà de disposar l'Administració tributària per assumir les competències que avui ja li són pròpies, però que no està desenvolupant.

La primera funció que hem de desplegar és, precisament, la de la recaptació per via executiva dels impagats. Una competència que és fonamental per al bon funcionament d'una administració tributària i que és inherent a la recaptació de qualsevol tribut, per petit que sigui. La Secretaria d'Hisenda –el secretari està aquí present, vostè hi ha fet referència– està treballant per incorporar el personal necessari per desenvolupar els sistemes informàtics per executar els embargaments derivats dels processos d'impagats.

Si bé és cert que hi han moltes comunitats autònomes que ja desenvolupen aquestes funcions, el nostre plantejament va més enllà del marc estrictament autonòmic, i el que vol és assumir les funcions d'un estat, les eines d'un estat. No estem treballant només per gestionar els quaranta mil deutes impagats que es deriven de les actuacions pròpies de l'agència tributària, sinó que ho fem també amb la voluntat de substituir l'Administració estatal a Catalunya prestant el servei a les administracions locals que porten a terme funcions recaptatòries. Per exemple, amb una estreta coordinació amb les quatre diputacions, i també amb alguns ajuntaments als quals anem oferint aquest servei. Estimem que el volum dels deutes que haurem de gestionar en el termini d'un any superarà de llarg el mig milió.

Per altre costat, la segona gran funció que estem delegant parcialment a l'Administració estatal és la liquidació d'impostos cedits. Dels 1.896 milions que vam recaptar en

impostos cedits l'any 2015, 1.032 van ser recaptats pels cinquanta-tres registradors de la propietat, amb els quals l'Agència Tributària de Catalunya manté un conveni, i 864..., 1.032..., i 864 van ser recaptats per les quatre oficines pròpies de l'Administració catalana.

Com vostè sap, i com saben moltes de les persones que avui aquí ens acompanyen, el conveni amb el Deganat dels Registradors de la Propietat té un format singular, atès que aquests funcionaris de l'Estat tenen a càrrec unes empreses privades, amb personal de caràcter laboral, i, efectivament, com vostè ha recordat, aquestes empreses, aquests funcionaris, que tenen aquestes empreses, van rebre de la Generalitat de Catalunya 25 milions l'any 2015, i la previsió és que en rebin prop de 27 l'any 2016.

Algunes d'aquestes empreses tindran uns ingressos de més de 2 milions d'euros. Com sap també vostè, i com saben moltes de les persones que avui ens acompanyen, aquesta singularitat ha motivat que, per exemple, vostè mateix votés a favor de no prorrogar el conveni amb els registradors de la propietat o que comunitats autònomes diverses hagin decidit prescindir del servei dels registradors. El cas més proper, des de molts punts de vista, és el de les Illes Balears, on l'any 2009 el Govern del Partit Popular va decidir no prorrogar el conveni amb els registradors de la propietat, i des de l'1 de gener del 2010 està desenvolupant directament els serveis a través de l'Administració balear amb força èxit.

Per què ens sembla que cal revisar el que estem fent en aquests anys anteriors? Doncs, perquè estem convençuts que necessitem una agència que creixi, que es reforci, que desenvolupi al màxim totes les seves competències, que deixem d'encarregar a l'Estat una part rellevant de les nostres competències, perquè entenem que no és correcte adjudicar un servei amb un volum de facturació de 27 milions d'euros a unes empreses privades que tenen ànim de lucre, amb uns marges de benefici molt elevats, sense que s'hagi, mai, procedit a desenvolupar un concurs públic ni permetre la lliure concurrència. Perquè entenem que la recaptació dels impostos és un element central i molt sensible de l'Administració pública, i creiem que no és procedent que portem a terme aquest servei des del sector privat.

De ben segur que estem davant d'un àmbit en què la privatització i l'externalització no és, al nostre entendre, políticament adequada. El Govern ha volgut analitzar a fons la qüestió, i estem encara treballant per assumir durant l'any 2017 directament la liquidació de tots els impostos cedits, en les millors condicions. I ho pretenem fer comptant amb els professionals que avui estan desenvolupant aquestes funcions des de les cinquanta-tres oficines liquidadores, que faciliten el seu accés a l'Administració de la Generalitat, això sí, sempre respectant el marc legal vigent.

El desplegament d'aquestes dues funcions, l'executiva i la liquidació dels impostos cedits, permetrà que l'agència tributària passi dels 324 treballadors que tenia a mitjan del 2015 a uns 750, a finals del 2017, i ens permetrà deixar de ser una de les comunitats autònomes amb una administració tributària menys desenvolupada, per posar-nos al capdavant de les comunitats de règim comú.

Confiam plenament que l'Administració catalana, com en tants altres àmbits, desenvoluparem el servei reduint substancialment els costos actuals, mantenint-ne l'eficiència, i sent més eficaços en la lluita contra el frau, per les moltes raons que ja he explicat a l'inici de la meua intervenció, des de la integració de tots aquests serveis.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, vicepresident. A continuació, té la paraula la senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. A veure si sóc capaç de dir tantes coses en cinc minuts. Gràcies per citar-me, recordo aquesta intervenció. I ja li ho he dit: és que compartim l'objectiu. De fet, a la reunió amb els treballadors de les oficines liquidadores ho vaig dir, i vaig dir: «Jo no us vull enganyar.» Jo comparteixo l'objectiu que l'agència tributària assumi les funcions que en aquests moments té l'agència tributària espanyola i les oficines liquidadores, però aquest no és el tema. El tema és com ho fem, i de quina manera i com impliquem aquests treballadors en aquesta nova etapa. I a mi em sembla, doncs, que no s'està fent de manera adequada. Primer, no n'hem parlat amb ells, no els n'hem

dit res, no els hem reunit, i, per tant, doncs, hi ha neguit i incertesa en aquests treballadors per veure què passarà amb els seus llocs de treball, i també per veure què passarà amb aquests ingressos que ells recaptin, perquè, escolti, les oficines liquidadores, els costos amb relació al que ingressen és d'un 2 per cent. Algunes per sota un 2 per cent, unes altres, un 2 i mig; la mitjana és un 2 per cent, és a dir que són unes oficines molt eficients i molt eficaces.

Jo no vull dir que l'Agència Tributària de Catalunya no ho sigui, però, ull, que desmuntem una cosa que funciona molt bé per muntar-ne una altra que ja veurem. I segur que hi han múltiples opcions, és a dir, des d'integrar-les a l'agència tributària, subrogar els treballadors..., és a dir, moltes opcions, que, en tot cas, el Govern ha d'estudiar i treballar. I el que nosaltres diem és que, escolti'm, les estudiï, i quan tingui una proposta, doncs, escolti, la presenti, i no generi la incertesa que s'està generant no només en els treballadors, sinó també en els ajuntaments..., i a qualsevol interessat per les finances públiques de Catalunya; o sigui, amb unes dades de les oficines liquidadores.

En el període 2008-2014, per posar una dada, les oficines liquidadores van girar 431.577 liquidacions paral·leles, i les oficines de l'agència tributària 44.000, és a dir, la diferència és molt important, i la recaptació obtinguda per les oficines liquidadores és el doble que la que genera l'agència tributària.

I això no és cap crítica a l'agència tributària, és que també hem de veure que les oficines liquidadores són privades, dolentes, els registradors de la propietat..., ui, ui, ui! Escolti'm, jo no els tinc cap «apreci» als registradors de la propietat, només faltaria! I, a més a més, ja ho vaig dir, que crec que és un element que s'ha de resoldre i que l'hem d'acabar com abans millor, però, si us plau, fem-ho bé, fem-ho amb rigor, treballem amb els professionals, busquem una solució, que, escolta, que no generi problemes ni al sistema tributari ni, doncs, tampoc a aquelles persones que estan ocupant uns llocs de treball i ho fan des de fa molt temps i d'una manera professional.

I no m'ha respost, vostè, a la pregunta que jo li deia, que és: «Denunciaran el conveni ara? Sense haver parlat amb els treballadors, sense haver presentat un pla de com desenvoluparan aquestes tasques tan importants?» Perquè vostè em diu: «No, el 2017 tindrem de 350 a 700 treballadors.» I com ho faran? Si ara hem fet unes proves de quaranta i només les han aprovat onze. És que l'agència tributària no contracta auxiliars administratius, contracta persones de molta formació, de molta complexitat, i, per tant, no està sent fàcil, i ho hem vist en els darrers anys. No està sent fàcil que l'agència tributària creixi, i, per tant, nosaltres estem molt preocupats per això.

I quan vostè parla del futur de l'agència, que compartim, en el sentit que una hisenda pròpia vostè la vol pròpia en un estat independent, nosaltres la volem pròpia federada amb l'Estat, aquesta és la diferència, però podem compartir el model. Doncs, escolti'm, a nosaltres ens preocupa, perquè quan llegim els informes del Consell per a la Transició Nacional, doncs, deia unes quantes coses per poder tenir una hisenda pròpia.

Primer, deia que s'havia de tenir la col·laboració de l'Estat, i que si es tenia, almenys tardaríem dos anys a poder tenir una hisenda pròpia. Per què? Doncs, perquè necessitem, deia, diu: «Un cens de contribuents i una base de dades», clau. Com està aquest tema? Estan vostès dialogant?, perquè el senyor Salvador ho diu a les seves entrevistes amb els mitjans, que vol diàleg amb l'Estat. Hem començat a treballar això? Perquè és que tenir el cens de contribuents i les bases de dades per al 2017 jo ho veig bastant complex, i bastant difícil. I, si no tenim això, no podem gestionar, recaptar tots els impostos dels catalans.

Després, deia, que s'ha de comptar, segons el que diu aquest informe, amb 5.000 treballadors. Home, sembla llunyíssim això, i segons la Unió Europea haurien de ser uns 7.000. Escolti'm, nosaltres veiem, per al 2017, això no improbable, és que..., impossible. Llavors, sincerament estem una mica preocupats.

Després, també parla de les duanes, de com controlem les duanes, que són clau també per al sistema tributari. I l'altre, per posar un altre exemple, com ampliem la plantilla de cossos de seguretat per ajudar-nos en la lluita contra el frau fiscal. Només en cito algunes, però, sincerament, aquell informe és preocupant en el sentit que diu moltes coses que s'han de realitzar per tenir una hisenda pròpia i per poder recaptar i gestionar tots els tributs que paguen els catalans, i, sincerament, jo veig bastant difícil que vostès, no amb setze, ara ja amb catorze o tretze mesos, ho puguin desenvolupar.

Per tant, home, ens agradaria senzillament que fóssim més sincers tots plegats i tampoc, doncs, alimentéssim un somni, un desig que creiem que no es podrà portar a terme el 2017. I demanem, senzillament, que vinguin vostès en seu parlamentària i ens vagin explicant quins són els plans de desenvolupament d'aquesta agència –alguns els podrem compartir, d'altres, no–, però sobretot que treballin amb rigor i que, sobretot, parlin amb aquells a qui els afecten les seves decisions, en el cas de les oficines liquidadores, els treballadors, els registradors..., i els ajuntaments, que estan molt preocupats.

I, per tant, nosaltres els demanem això, si us plau, que mirin de fer les coses amb rigor, perquè els objectius es poden compartir, però les formes, les maneres, també són molt importants.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Bona tarda, una altra vegada. Senyora Alícia Romero, comparteixo amb vostè que les formes són molt importants, comparteixo amb vostè que aquestes qüestions s'han de fer molt bé, que s'han de fer amb molta cura, que s'han de treballar molt bé; totalment d'acord. Ja li he dit abans que entenia que estàvem d'acord i continuo estant d'acord amb vostè. No, no..., de moment no aconsegueixo estar en desacord amb vostè. Per tant, comparteixo tot el que ha dit.

Vostè em diu: «Però estic preocupada per aquests treballadors de les oficines.» Jo, ara, intento llegir, de forma literal, el que abans he intentat explicar, i diu: «Des del Govern, hem volgut analitzar a fons la qüestió. Estem encara treballant per assumir, durant el 2017, directament la liquidació de tots els impostos cedits en les millors condicions. I, ho pretenem fer, comptant amb els professionals que avui estan desenvolupant aquestes funcions, des de les cinquanta-tres oficines liquidadores, facilitant el seu accés a l'Administració de la Generalitat, respectant sempre les condicions del marc legal, actualment vigent.» És evident que hi han qüestions del marc legal que volem canviar, algunes les volem canviar profundament; cert, però, en aquests moments, ho fem en el marc en què estem, d'acord?

Per tant, jo entenc que sí que li he contestat a la pregunta. Vostè diu: «No m'ha contestat a la pregunta sobre la situació...» Sí, i ho he dit, i perquè no quedi cap dubte: «Ho pretenem fer comptant amb els professionals que avui estan desenvolupant aquestes funcions des de les cinquanta-tres oficines liquidadores, facilitant el seu accés a l'Administració de la Generalitat, respectant el marc legal vigent.»

Per tant, entenc que sí que he aclarit allò que la preocupava, o que inicialment la preocupava en la seva intervenció. Potser perquè ja li he aclarit, diguem-ne..., o, en tot cas, faig algun afegitó, eh? Precisament això és un dels elements clau, aquesta voluntat, que ens ha de permetre passar, des de mitjan del 2015, d'uns 324 treballadors, a finals del 2017, a uns 750 treballadors. Per tant, és aquesta xifra la que estem plantejant. Vostè em diu: «Però és que en caldrien 5.000.» Bé, escolti, si en calen 5.000, farem... (*Veus de fons.*) Bé, no ho sé, si vostè hi està d'acord, però..., o no, però vostè ha citat aquesta xifra. Escolti, si en calen 5.000, entre tots plegats –i espero que vostè també ens hi ajudi, doncs–, farem tot el possible. I si en lloc de 5.000 són 4.800, i si en lloc de ser el setembre del 2017 resulta que és al novembre, i si no..., i si ha de ser... Escolti, no ho sé, hi treballarem amb la màxima seriositat possible. No, no..., i el Govern assumeix els objectius que assumeix, no els objectius d'un document concret que vostè cita.

Per tant, separem: el que diu el Govern està claríssim. El que volem és aprofitar, donar continuïtat a la feina que fan aquests treballadors des de les oficines de registradors de la propietat i facilitar el seu accés a l'Administració de la Generalitat de Catalunya, ja està. I ho farem tan bé com sabrem i no, no..., jo estic convençut que, a més a més, ho farem molt bé, eh? Per tant, en sabrem molt a l'hora de fer-ho. I que el nostre objectiu, el 2017, és arribar al voltant d'aquests 750 treballadors, sí, i que venim de 324 a mitjans del 2015. Ja està, aquest és el nostre objectiu.

Llavors, potser perquè ja li he contestat, llavors, vostè em diu: «Hi han altres qüestions, el tema de les duanes.» Escolti, sí, cert, hi han altres qüestions, i totes aquestes qüestions les anirem assumint i les assumim amb el màxim sentit de la responsabilitat,

amb la millor voluntat i amb el convenciment que serem capaços de resoldre els problemes que, evidentment, haurem d'assumir. Sí, ningú ha dit que fos fàcil, però és que tampoc no és fàcil gestionar la realitat present, com els debats parlamentaris em sembla que ho demostren.

Per tant, confiança que aquesta qüestió concreta de les oficines dels registradors de la propietat es resoldrà per aquesta via que jo li he explicat abans i que li he tornat a explicar ara, i confiança que el conjunt de l'agència tributària farà la seva feina tan ben feta com cal, i, probablement, molt millor que moltes altres feines que en aquests moments s'estan fent en altres administracions. Per tant..., i qualsevol altre dubte afegit sobre la qüestió, en les compareixences, aquí a l'hemicicle o en comissió amb el conseller o amb el secretari, doncs, serà un plaer anar-les esclariant.

Moltes gràcies a tothom.

La presidenta

Moltes gràcies, vicepresident.

Interpellació al Govern sobre el projecte recreatiu i turístic de BCN World

300-00072/11

El vuitè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre el projecte recreatiu i turístic de BCN World, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Per a exposar-la, té la paraula el senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; moltíssimes gràcies, presidenta. Aquest matí, el president del Grup Socialista, Miquel Iceta, ha comentat que, en contra de la seva voluntat, però, era la tercera vegada que durant aquest mandat preguntava per la qüestió de BCN World CRT.

A mi és la quarta vegada que, en contra de la meua voluntat, per la indefinició en el projecte, doncs, em toca intervenir. En les tres vegades anteriors hem parlat de tot. M'ha tocat amb el senyor Rull, m'ha tocat amb el senyor Junqueras... Hem parlat de les condicions que van provocar que Port Aventura fos un èxit als noranta; hem parlat del model turístic necessari a la Costa Daurada; hem parlat de la necessitat o no de fer un referèndum sobre la qüestió; hem parlat del consens territorial que hi ha a la zona, i que des del Govern fins ara s'hi havia negat –ara sembla que han canviat d'opinió–, fins i tot vam tenir algun debat sobre ludopaties amb la senyora Hortènsia Grau.

Per tant, no tinc cap intenció en aquesta interpellació d'aprofundir en debats que ja s'havien plantejat i que s'havien posat damunt de la taula, però és que s'han produït en els darrers mesos, des de la darrera intervenció, una sèrie de novetats que provocaven la necessitat de tornar a parlar d'aquesta qüestió.

Avui, fins i tot, n'hi ha hagut una altra, arran de la pregunta del senyor Iceta. D'aquestes novetats, n'hi ha una que crec que podria ser positiva; n'hi ha una altra que planteja interrogants seriosos, el més seriós de tot; n'hi ha una tercera que és crítica, crítica en el sentit que si no es resol immediatament això se n'anirà en orris, i, finalment, hi ha hagut aquesta darrera novetat, l'anunci que demà s'aprovarà a Tarragona el PDU.

El senyor Iceta, molt disciplinadament, li ha enviat al senyor Puigdemont una entrada suau perquè el senyor Puigdemont rematés a boca de canó sense porter. Ha sigut una pregunta-massatge que potser estan anunciant noves estratègies dels partits, però ha sigut bastant sorprenent, en tot cas.

Jo, en qualsevol cas, li demano, senyor Junqueras..., vostè abans al senyor Coscubie-la li ha dit textualment que «no venguéis fum». Jo li demanaré el mateix a vostè després. I li ho dic amb tota la moderació i templança del món, perquè si al senyor Coscubie-la, que és d'esquerrres, li ha dit el que li ha dit, com jo em passi, em traurà a gorrazos d'aquí. (*Veus de fons.*) I, per tant, la meua intenció és mantenir un debat tranquil. Ja l'avis que l'he vist una mica esverat i dic: «Vejam, ara, el que passa.»

Analitzem les tres novetats que s'han produït. Primera, el referèndum s'ha descartat. Després dels debats bizantins que vam tenir en aquest plenari, vostès defensant-lo i nosaltres dient que era absurd, el senyor Puigdemont, president de la Generalitat, va

anar a Tarragona i allà els mateixos alcaldes del seu partit, regidors del seu partit, li van dir: «Això és una bestiesa.» Els mitjans de comunicació, el sindicats, exactament els mateixos arguments que vam fer servir nosaltres, però, com que els fèiem servir nosaltres, no servien. Doncs, el senyor Puigdemont es va adonar que això del referèndum no tenia sentit; per tant, novetat positiva.

El segon element nou, clau, vital, és el trencament del pacte de legislatura amb la CUP, perquè aquí la CUP, al contrari de vostès, sí que ha mantingut una posició coherent, amb la qual discrepem radicalment nosaltres, però ha sigut coherent. Ells han dit que no volen saber res d'aquest projecte i que ho posaven com a condició per continuar el mandat. Això és el que havia bloquejat la situació. La pregunta que m'agradarà que respongui és: abans de la moció de confiança, si la CUP torna a posar com a condició per a aquesta confiança retirar el projecte del CRT, què faran vostès? Crec que no és una pregunta..., qüestió *baladí*. Crec, en definitiva, que és la qüestió essencial que pot donar o no credibilitat a l'anunci que ha fet avui el senyor Puigdemont. És la qüestió clau: què passarà aquest estiu si la CUP insisteix a posar com a condició retirar aquest projecte.

La tercera novetat, que jo explicaré –i reconec que evidentment he hagut de replantejar aquesta interpellació en funció de l'anunci d'aquest matí–, és que no s'havia fet absolutament res. Això és cert. Hem de veure si demà es fa, en quins termes es fa i després el que vostè em dirà, però és evident que no s'havia fet res en els darrers mesos. I això té conseqüències –això té conseqüències–, i també és una pregunta que li plantejaré. L'únic inversor signat, que era Melco, va anunciar en assemblea de socis –ho cito textualment–: «El desenvolupament del projecte continua sent incert amb la situació política a Catalunya. Ens plantegem seriosament renunciar-hi.»

Després, el Govern de Catalunya, fonts del Govern –això, a vostè, ni a vostè, senyor Rull, a ningú, li he sentit públicament dir re–, va respondre, com a fonts del Govern, neguen aquesta realitat, però jo a un conseller encara no li he sentit dir re de les afirmacions de Melco. Per tant, m'agradaria sentir, senyor Junqueras, què és el que té a dir al voltant d'aquesta qüestió.

Per tant, més enllà del que pugui passar a partir de demà, que tant de bo sigui per bo, valgui la redundància, estem avui, a dia d'avui, pitjor que mai, pitjor que fa tres mesos. Nosaltres havíem donat un temps perquè vostès el van demanar per cercar el consens polític.

Mirin, el consens polític, per definició, és desitjable, però hi han ocasions..., bàsicament, es pot dir que és metafísicament impossible aconseguir-ho, a la Unió Europea; de fet, hi han coses que es decideix que no sigui necessari un consens absolut, perquè, si no, la manca de consens bloqueja.

Aquí pot passar exactament el mateix, si s'han de consensuar les necessitats empresarials per desenvolupar un projecte d'aquestes característiques i el model turístic de la CUP o de Catalunya Sí que es Pot..., això serà radicalment impossible, perquè, ho tornem a repetir, són models totalment respectables i que defensen amb vehemència i amb convicció, i res tenim a dir-hi, però és evident també que cap empresa important invertirà ni un euro amb les condicions que demanen. És impossible.

I tornem a la història de Port Aventura: sense incentius fiscals, que és el que està en joc, i sense avantatges urbanístiques Port Aventura no existiria. I això no s'ho inventa el Grup del Partit Popular, és la realitat del món en què vivim –és la realitat del món en què vivim: sense incentius fiscals i sense avantatges urbanístiques Port Aventura no existiria. I pensar –pensar– que es pot aconseguir un projecte encara més gran que Port Aventura sense oferir incentius a aquells que han d'invertir, doncs, és fer de somiatruïtes, directament. Per tant, estarem molt atents al que vostès han de dir que s'aprovarà demà, a veure quines condicions posen.

Precisament, per aquesta qüestió li voldríem plantejar..., havien de ser tres preguntes ara en seran dues i mitja, arran de l'anunci d'aquest matí, i m'agradaria, senyor vicepresident, que respongués no amb apel·lacions buides de contingut al diàleg, al consens, al procés, no; com un gestor públic, com un servidor públic que ha de donar respostes concretes en aquesta cambra, perquè, fins ara, doncs, ha fet jocs florals, verbals, però mai ha sigut capaç de concretar re.

Demà s'aprova el PDU, però no sabem quina reacció hi haurà per part..., per la part privada a les condicions que vostès aprovin demà. La pregunta és: quin termini es fixen

vostès mateixos per exercir l'opció de compra dels terrenys pactada amb «la Caixa»? Quin termini es posen? Li demano concreció, no crec que demani massa. Ho torno a repetir, un gestor públic ha de ser capaç de donar aquestes respostes concretes.

I això ens connecta amb la segona pregunta: ens pot aportar vostè un calendari? Un calendari mínimament creïble, ja sabem que els calendaris, a tothom li passa, en qualsevol nivell de govern, que costa complir-los, en som plenament conscients: li passa al Govern autonòmic, al Govern d'Espanya, als governs municipals... Però, home, un calendari damunt de la taula; no l'hem vist, mai ens ha donat un calendari.

I, tercer, més enllà del que demà s'aprovi del PDU, quin model tenen vostès? Perquè sí, han parlat de: «Hem de cercar el consens.» Però el Govern com a Govern mai ha sigut capaç de traslladar a la societat catalana, evidentment, a la tarragonina, quin és el model que vostès tenen per a aquest complex turístic. Més enllà, ho torno a repetir, de vaguetats. Què és el que volen? Nosaltres tenim un model, com a govern, i estem disposats a negociar-ho, però aquest és el nostre model. Això, no ho ha fet, no ho han fet mai. Per tant, li demanem concreció, però amb moltes reserves, també li ho dic.

L'anunci que han fet avui el rebem esperançats, però molt em temo, i li ho dic, ho torno a repetir amb tota la cordialitat del món, que fins que no es resolgui la qüestió de confiança l'anunci d'aquest matí no té credibilitat.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Respon el senyor Oriol Junqueras, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Bona tarda a tothom, una altra vegada. Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, ja sap que sempre és un plaer dialogar amb vostè i respondre les seves interpellacions.

Vostè em deia: «Contesti'm com a...» (*Veus de fons.*) Segueixo, eh? «Contesti'm com a gestor públic.» Doncs, li contesto com a gestor públic: avui no li explicaré el que explicarem demà.

La seva interpellació és molt oportuna. Sens dubte. I vostè demostra molta capacitat d'anticipar-se als esdeveniments, perquè va entrar aquesta interpellació i probablement no sabia que demà anunciaríem tot això, probablement no ho sabia, i, si ho sabia, encara té més mèrit, diguem-ne, eh?, si és pura intuïció és extraordinària, i si no..., si no és que, com que sempre fa la mateixa pregunta, un dia o altre l'havia d'encapeçar. Però, sigui quin sigui el cas –sigui quin sigui el cas–, sens dubte, la interpellació és oportuna.

Vostè em diu: «Quin és el model del Govern?» Jo crec que l'hem explicat moltes vegades, eh? Jo aquí, en seu parlamentària; el conseller de Territori i Sostenibilitat, també, l'hem explicat moltes vegades: un model que sigui realista, que sigui sostenible. (*Veus de fons.*) Sí, no em protesti, no se'm queixi. Jo li explico quin és el model. És evident que demà donarem unes dades i segur que vostè entén que no li respongui avui les dades, que no li doni... (*Veus de fons.*) No, avui no, perquè ho explicarem demà. (*Veus de fons.*) Sí, perquè hi ha una qüestió de... (*Veus de fons.*) D'acord, jo ho entenc perfectament, i segur que tindrem ocasió de tornar-li a contestar les properes interpellacions que de ben segur, o probablement, vostè farà sobre aquesta qüestió, però és evident que primer ho explicarem en el CRT, que ho explicarem a les institucions que estan allà implicades, etcètera. Per tant, les dades les explicarem demà.

En tot cas, sí que hem dit que seran dades molt diferents –molt diferents– a les que hi havien originalment. Això ho hem explicat moltes vegades. Per tant, què pot esperar vostè? Doncs, una proposta molt diferent a les propostes inicials. D'acord? Si hi havia una proposta..., la segona de les propostes, no la primera, eh?, la primera encara..., la primera era 30 milions de visitants l'any. D'acord? Ja hem explicat moltes vegades que això era totalment inviable, no..., però això i molt menys que això i molt, molt menys que això, també. D'acord? I per això ens hi vam oposar. No ens hi vam oposar perquè estiguem en contra de qualsevol tipus de proposta que es faci. Ens hi vam oposar perquè ens semblava que era una proposta no realista, que era una proposta absolutament fora de mida, perquè és evident que aquest país no pot rebre 30 milions de visitants més. Oi que no?

Per tant, serà una proposta diferent de les que hi havien hagut fins ara: una proposta més realista, una proposta més sostenible, una proposta més ben integrada amb l'en-

torn, des de tots els punts de vista, amb l'entorn urbanístic, des d'una perspectiva social, des d'una perspectiva amb el territori..., doncs, serà, en aquest sentit, molt millor, encara que només sigui perquè aquesta vegada hi han uns inversors que estan prequalificats i que, sens dubte, participaran en aquest projecte.

Per tant, quina és la diferència amb els projectes anteriors? Que abans hi havien uns projectes, però no hi havien uns inversors, i quan hi havia un inversor l'inversor desapareixia, i ara no, hi han uns inversors, que estan prequalificats, etcètera.

Per tant, demà anunciarem aquestes mesures, aquestes dades quantitatives que vostè, legítimament, ens reclama, però que legítimament jo em sembla que li haig de contestar: «Avui no li ho explicarem. Demà vostè ho coneixerà, igual que ho coneixerà tot-hom.» I després podrem discutir-ho tant com calgui.

Ara, com en els mesos anteriors, doncs, cal encara una mica més de discreció. I, oi que aquest Govern ha sigut capaç de mantenir aquesta discreció durant mesos? Tanta discreció que vostè, fins i tot, ha cregut que no fèiem res. Imagini's si som discrets en la nostra gestió. Però els fets finalment vénen en socors de la nostra bona obra, i demà vostè comprovarà que sí, que sí que hem fet; encara que vostè, legítimament, hagi pensat: «Aquest Govern no està fent res.» Sí, sí..., ho hem fet. El que passa, que ho hem fet amb discreció, perquè ens semblava que tocava fer-ho amb discreció, perquè ens semblava que tocava fer-ho allunyats de la pressió mediàtica, de la pressió de possibles grups d'interès en aquest àmbit, i, per tant, ho hem fet. Ho hem fet des del Departament d'Economia i ho hem fet des del Departament de Territori, ho hem fet parlant amb els inversors, ho hem fet parlant amb el territori, cosa que també demostra la discreció del territori. Per tant, no és només la discreció del Govern, sinó la discreció de tots els agents implicats: els del territori, agents socials, administracions públiques, inversors, etcètera. I a mi em sembla que ara seria una llàstima que per poca estona que queda fins demà, on anunciarem tot això, i si els òrgans competents ho creuen oportú, demà a la tarda, amb el conseller Josep Rull, doncs, es procedirà a la segona aprovació del PDU, d'un segon PDU, que es respondrà a aquests criteris que ara li comentava i que demà en sabrà les dades, doncs, això, demà en tindrà ple coneixement.

En les reunions que hem fet en aquests darrers mesos –en aquests darrers cinc mesos– per tal de donar compliment al mandat parlamentari que es desprèn, entre d'altres, de la moció aprovada per aquest Parlament en l'anterior legislatura, la setmana que ve..., perdó, demà s'anunciarà en el CRT, després, a la tarda, amb el conseller Rull es procedirà a l'aprovació, si ho creuen oportú, del nou PDU.

La setmana que ve. La setmana que ve ens reunirem a la Comissió de Seguiment del Pla director urbanístic, en la qual estan implicats tots els grups d'aquesta cambra, i, per tant, vostès en tindran tot el coneixement, si és possible, més detallat que el que expliquem demà, doncs, encara més detallat, i, si no, en tot cas, estarem a la seva disposició en el marc de la comissió de seguiment d'aclarir tots els dubtes que vostès tinguin, que hagin pogut sorgir, etcètera.

I finalment, i ja sé que vostè considerarà que no concreto, però és que, hi insisteixo, ho concretarem demà, eh? Per tant, jo estic convençut que el projecte serà un projecte que tindrà un amplíssim consens, que tindrà un molt ampli consens polític, que tindrà un molt ampli consens social. De fet, en el procés de negociació i de treball que s'ha fet, aquest consens, estem convençuts que es produirà; vull dir, no és només una intuïció, sinó que és fruit del treball que s'ha fet fins ara, i que serà un projecte realista, un projecte que sí que es farà, un projecte amb uns inversors sòlids i que tindrà conseqüències positives, *molt* positives, extraordinàriament positives des d'un punt de vista econòmic i social en el territori més proper, en la inversió que es realitzarà i en el conjunt del nostre país.

Segur que la següent intervenció donarà peu a algun aclariment més per part meva, encara que, hi insisteixo, no li donaré cap detall perquè això ho farem demà.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, vicepresident. A continuació, té la paraula el senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Bé; gràcies, presidenta. És evident, senyor vicepresident, que vostès al llarg dels darrers anys han demostrat tenir un concepte líquid de les lleis i de la visió del parlamentarisme, però dos o tres conceptes permeti'm que els hi recordi: aquesta cambra té com a funció legislar i els que estem a l'oposició controlar el Govern. També els grups que estan recolzant al Govern controlen el Govern. Per tant, que es vanti aquí vostè i presumeixi aquí vostè de no haver donat cap tipus d'explicació al poder legislatiu em sembla absolutament allucinant. I efectivament –efectivament–, estic activant la meua intuïció, perquè no em queda un altre remei; si m'he d'esperar que em doni vostè explicacions de qualsevol cosa ho tinc clar. No, no, demà..., el que és un autèntic escàndol és que es negui en aquesta cambra, i li ho dic amb tota franquesa, també: això és una manca de respecte a aquesta cambra.

El que no pot dir és: «No, ho explico en un altre lloc, perquè aquell lloc és més adient o és més important.» Vostè té la responsabilitat i l'obligació de donar comptes en aquesta cambra, no pot fugir d'estudi, que és el que està fent avui.

I com que no vull que fugi d'estudi, perquè al final molt em temo que ho continuarà fent, acabo –perquè vull ser telegràfic– plantejant-li un altre cop la pregunta cabdal de la credibilitat de l'anunci que han fet avui, li demano atenció: si la CUP els demana retirar aquest projecte per aprovar la qüestió de confiança, què faran vostès?

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Certament, la... Perdó, bona tarda a tothom una altra vegada. Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, certament, la seva intuïció torna a ser brillant. I efectivament, no li donaré dades perquè això ho farem demà i ho anunciarem en públic demà, ho explicarem en el CRT, ho anunciarem en el marc dels òrgans competents, i la setmana que ve, en el marc de la comissió de seguiment d'aquest Parlament, explicarem tots els detalls que vostès creguin oportuns.

I és evident que la nostra voluntat és explicar en aquesta cambra allò que vostès ens pregunten. Però vostè també ha d'entendre que la nostra responsabilitat com a govern és procurar que aquests projectes, el que sigui, doncs, escolti, surtin bé. I segur que no ve de les properes divuit hores. No, no... Per tant, una mica de paciència, les explicacions vostè les tindrà totes, les tindrà demà, les tindrà la setmana que ve, hi han mecanismes de seguiment, etcètera, però entengui també que la nostra voluntat és assegurar que el projecte tiri endavant. I sí, a vegades cal ser discrets –sí. Doncs, què vol que li digui? Sí, cal ser discrets, perquè moltes d'aquestes inversions, o de moltes altres inversions, demanen discreció per part dels inversors; i si demanen discreció per part dels inversors, doncs, escolti, em sembla que el Govern ha de ser discret en aquesta gestió. Després, escolti, ja donarem totes les explicacions que pertoquin, i vostè tindrà l'oportunitat de dir: «Escolti, vostè ha sigut no només discret, sinó que ha aplicat malament aquesta discreció. El resultat d'aquesta discreció no és el que jo voldria.» Ja tindrà ocasió de jutjar-ho: per això no cal patir, no cal patir-hi gens; però hem de tenir un marge de negociació, l'hem de tenir.

Per tant, escolti, demà ho explicarem, vostè en tindrà tots els detalls, totes les xifres, tots els números, com tothom. I, hi insisteixo, tindrà l'oportunitat, a partir de la setmana que ve en la comissió de seguiment, doncs, parlamentària, on hi han tots els grups, de tenir tota la informació que vostè demani –tota. I no només això, sinó que a les futures interpellacions que vostè pugui fer en aquesta cambra jo estaré encantat d'explicar-li tots els detalls –tots. (*Veus de fons.*) No, avui no perquè això ho farem demà. Ja està, no passa res, no? A vostè li pot semblar bé o malament, no, no... Però, efectivament, vostè diu: «Vostè fuig d'estudi.» Qualifiqui-ho com vulgui, jo crec que actuo amb responsabilitat i, per tant, demà ho explicarem.

I tots els grups... –perquè vostè ara va assenyalant, entenc, que d'altres grups parlamentaris–, escolti, tots els grups tindran ocasió de decidir si els sembla bé o si els sembla malament. Ja està, no passa res. Però el Govern no deixarà de fer allò que creu que és oportú fer en benefici del país en funció que a vostè li sembli millor o no deixarem de

fer-ho o no ho farem en un altre moment ni... Doncs, no, escolti. Després vostè ens podrà jutjar, aquesta cambra ens jutjarà. Vostès tindran l'oportunitat de, fins i tot, jutjar el conjunt del Govern amb una moció de confiança. No..., no pateixin: ocasions per examinar-nos, en tindran moltes. I, finalment, la principal ocasió d'examinar-nos tots la tindrà la societat el dia que hi hagin unes eleccions, com hi han hagut aquest diumenge passat. D'acord? Per tant..., i els resultats seran els que ciutadans decideixin i els assumirem, oi que sí? Almenys, nosaltres sí, perquè sempre ho hem fet.

Per tant, no cal patir per això. Hi insisteixo: estic convençut que el projecte tindrà un ampli consens polític, un ampli consens social, tindrà un ampli consens en el territori, tindrà un ampli consens per part dels inversors, serà un projecte realista ben integrat en el territori, serà un projecte realista en el sentit que els inversors existiran, que participaran en el projecte, que hi seran, que no desapareixeran. Perquè, escolti, de propostes se'n poden fer moltes, però si després la inversió no arriba i els llocs de treball no es creen, no serveixen de re. I, per tant, és molt millor... Vostè m'ha dit: «No em vengui fum.» Efectivament, no n'hi venc gens, ni una gota de fum; de fet, no li estic venent re. Imagini's, no? Per tant, tota... (*Veus de fons.*) D'acord, doncs... (*Rialles.*) D'acord. A vostè no li sembla bé, el que sigui. Jo ja ho entenc, però... (*Veus de fons.*) D'acord... –d'acord, Però entengui que nosaltres el que fem és, precisament perquè no volem vendre fum, fer un projecte que sigui realista. Demà vostè en tindrà..., i tothom tindrà el coneixement de totes les dades, i, hi insisteixo, tindran ocasió de valorar-ho i de jutjar-nos. No passa res.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, vicepresident.

Interpel·lació al Govern sobre una Catalunya desmilitaritzada

300-00068/11

El novè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre una Catalunya desmilitaritzada, presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Per a exposar-la, té la paraula la senyora Gabriela Serra.

Gabriela Serra Frediani

Gràcies, presidenta. Hola, bona tarda, gràcies als que sou aquí encara i a les que sou aquí per escoltar aquesta proposta de desmilitarització. Bé, som-hi que és tard.

Venim d'una llarga tradició més procliu a la pau que no pas al militarisme; no cal remetre's als temps de pau i treva perquè només anant uns anys enrere trobem que, ja, en el preàmbul del projecte de l'Estatut de Núria de 1931, s'especificava clarament: «El poble de Catalunya no com una aspiració exclusiva, sinó com una redempció de tots els pobles d'Espanya, voldria que la joventut fos alliberada de l'esclavatge del servei militar.»

Doncs, bé, poc després, les llibertats ens van ser colpides i eradicades per una guerra civil fruit d'un cop d'estat militar, i aquell exèrcit mai depurat i que, a hores d'ara, encara no ha demanat perdó per la barbàrie feixista que va aniquilar el legítim i legal Govern de la República existent és el que ha perdurat fins el dia d'avui. Això sí, amb certs canvis, tot i que no pas el que ostenta el comandant en cap, que continua en mans de la nissaga dels Borbons. Hi ha perdurat amb un encàrrec i unes atribucions molt concretes i específiques i que, vistes avui, fan una certa angouxa: la defensa davant de l'enemic extern –definim «enemic»–, la defensa de la unitat d'Espanya i la de l'ordenament constitucional espanyol. I, tot i així, al llarg d'aquests anys, la societat catalana s'ha caracteritzat per la capacitat de mobilitzar-se de forma inequívoca cap als seus objectius, amb eines i estratègies pacífiques. Cal recordar la multitudinària manifestació, recent, del 10 de juliol del 2010, les diades de l'Onze de Setembre dels darrers cinc anys que exigien els nostres drets nacionals.

I, en l'àmbit del moviment per la pau i antimilitarista, vull destacar quatre moments determinants dels darrers quaranta-cinc anys que han esdevingut punts d'inflexió. El primer, l'any 1971, quan en Pepe Beúnza es declara objector de consciència al servei militar; la primera persona que a l'Estat espanyol ho va fer per motivacions polítiques. El segon, el 12 de març de 1986 –ara ha fet trenta anys–, el Govern del PSOE va con-

vocar un controvertit referèndum per ratificar o no la permanència de l'Estat espanyol a l'OTAN. Aquell moviment anti-OTAN va assolir una capacitat de mobilització social enorme i va obrir el debat d'un dels puntals tabú hereus de la dictadura: l'exèrcit. El moviment pacifista, sota el lema «Neutralitat: OTAN, no; bases, fora» va obrir la caixa de trons al conjurar-se públicament amb un debat que qüestionava aspectes tan transcendents i mai entomats tan majoritàriament per la societat civil com les funcions de les forces armades, els conceptes de defensa i d'enemic, la despesa militar, el comerç d'armes, com també el seu clar posicionament contra l'imperialisme i el militarisme dels Estats Units i de la Unió Soviètica. El resultat, dissortadament, va validar l'opció defensada pel Govern, però no així a Catalunya, on massivament la ciutadania vam optar pel «no».

El tercer, des de finals de la dècada dels vuitanta fins a la suspensió del servei militar obligatori al 2001, la campanya d'insubmissió a la mili i a la prestació social substitutòria va esdevenir, probablement, una de les lluites de desobediència civil organitzada, d'enfrontament directe amb l'Estat i amb el seu braç armat, l'exèrcit, més contundents i significatives dels darrers temps. Durant aquests anys, milers de joves van declarar-se insubmisos, desobeint la conscripció militar. Recordeu: «Que no ens segrestin la vida», proclamàvem. I molts d'ells van ser jutjats i gairebé un miler a tot l'Estat espanyol van ingressar a la presó, desfermant accions constants, mobilitzacions i suports internacionals. El gran pòsit, el bagatge pedagògic més significatiu que rau en la insubmissió és l'enorme potencial que té la desobediència civil com a eina de canvi i de transformació social.

I quart, la plataforma «Aturem la guerra», coordinant a Catalunya les mobilitzacions contra aquella guerra il·legal i il·legítima de l'Iraq, durant l'any 2003, organitzant la històrica manifestació del 15 de febrer que va aplegar 1.300.000 persones. Encara ressonen les cassolades que van percutir durant setmanes, nit rere nit, pels carrers i les places dels pobles i les ciutats del nostre país. I és així com a casa nostra s'ha creat un nombre teixit associatiu, entitats i moviments socials que estan treballant per la justícia, la pau, la solidaritat internacional, organitzacions com Fundipau –la Fundació per la Pau–, el Centre Delàs d'Estudis per la Pau, Dones de Negre o Justícia i Pau, que, entre d'altres àmbits, estan impulsant campanyes com l'objecció fiscal a les despeses militars o «Desmilitaritzem l'educació»; o la Xarxa d'Escoles Associades a la UNESCO de Catalunya, que va néixer amb l'objectiu de fomentar la cooperació i la pau internacionals a través de l'educació escolar; i així mateix els nombrosos i diversos col·lectius antimilitaristes que treballen en aquesta línia arreu dels Països Catalans, resistint-se a la cultura de la violència, enfrontant-se a l'armamentisme i la indústria militar. Dissidència, resistència i incidència, conceptes clau, perquè, fruit de la pressió social de totes aquestes lluites i mobilitzacions, és que la legislació catalana s'ha vist impel·lida a incorporar part dels seus continguts, i que avui són ja un referent.

Quatre exponents fonamentals. En primer lloc, la Llei 21 de 2003, de foment de la pau, la primera llei de foment de la pau a casa nostra, en els seus diversos articulats manifesta que la prevenció i la solució pacífica dels conflictes i les tensions socials i l'enfortiment i l'arrelament de la pau i de la convivència són valors que han de guiar l'activitat de l'Administració de la Generalitat i els ens locals. També fa referència al foment del desenvolupament global i a la recerca sobre processos de negociació i mediació.

Així mateix, l'actual Estatut de Catalunya, en el seu preàmbul, diu: «Catalunya, des de la seva tradició humanista, afirma el seu compromís amb tots els pobles per construir un ordre mundial pacífic i just.» I a l'article 51 encara ho concreta més: «La Generalitat ha de promoure la cultura de la pau i accions de foment de la pau al món.»

I, en tercer lloc, recordar que l'any 2007 aquest Parlament de Catalunya va crear l'Institut Català Internacional per la Pau, que vol promoure la cultura de la pau a Catalunya i al món, facilitar la resolució pacífica i la transformació dels conflictes, i fer que aquesta, la nostra Catalunya, tingui un paper actiu com a agent de pau.

Però el nostre marc jurídic va molt més enllà. La Llei 16/2014, d'acció exterior i de relacions amb la Unió Europea, a l'article 3, apartat f, diu que la promoció de la pau, la no-violència, la seguretat humana, la solidaritat, la cooperació, l'ajut al desenvolupament, la sobirania alimentària, la lluita contra el canvi climàtic, etcètera, seran principis rectors de l'acció exterior de Catalunya i de les relacions amb la Unió Europea.

Quins principis rectors? Perquè hi ha fets i dades significatives respecte a la presència militar a Catalunya que cal conèixer i difondre, i alguns aspectes molt rellevants que convé abordar amb convicció i amb fermesa per no fer paper mullat de les proclames de les nostres pròpies lleis.

En poso alguns exemples. Durant el darrer any, el 2015, hi ha hagut un augment més que remarcable d'efectius militars de l'exèrcit espanyol a Catalunya: el 2014 n'hi havien 1.574, el 2015 ha augmentat a 2.237 militars; en un any s'ha incrementat en 663 efectius. A més de les diverses casernes, comandàncies, acadèmies, campaments, bases, museus, el Ministeri de Defensa i l'Instituto de la Vivienda, Infraestructura y Equipamiento de Defensa compta a Catalunya amb un patrimoni gens menyspreable de solars i edificis; estem parlant d'una superfície que, pel cap baix –esteu asseguts, no?–, supera amb escreix els 20 milions de metres quadrats. D'això se'n diu «oligarquia terratinent».

Any rere any continua la presència militar en espais educatius o de lleure a diverses poblacions catalanes. Ens referim al Saló de l'Ensenyament o al Festival de la Infància, a Barcelona; a l'Espai de l'Estudiant, de Valls; a l'Expojove a la Fira de Girona, i al Saló de l'Esport i Turisme de Muntanya o a la Fira de Formació Professional i Treball, ambdós a Lleida.

Els valors que transmet la institució militar –com l'obediència cega, la disciplina, el patriarcat, l'etnocentrisme i sobretot la violència com a mitjà per resoldre els conflictes– contradiuen els valors de pau, diàleg i llibertat que han de ser a la base de l'educació dels infants i el jovent del nostre país.

I es perpetuen i s'amplien les maniobres militars a diversos parcs i paratges naturals –al Parc Natural de la Serra de Collserola, a la Serra de l'Albera, a la muntanya de Montserrat–, o la participació d'avions de combat a la Festa del Cel a Mataró. Així mateix, aquesta dinàmica d'exhibició bèl·lica és present en diferents poblacions catalanes, com són Sant Climent Sescebes o Talarn, entre altres.

I, finalment, la indústria militar és ben present a Catalunya. Al 22@, el barri barceloní, al Poblenou, es troba la seu d'Indra, grup al qual pertany Indra Sistemas, empresa especialitzada en electrònica i tecnologies per a la seva seguretat i defensa. L'empresa participa en gairebé tots els programes armamentístics de les Forces Armades Espanyoles, fabricant sistemes de vol d'avions i helicòpters de combat, l'electrònica i sistemes de comunicació per a vaixells de guerra i vehicles blindats. Cal esmentar que Indra és una empresa a què la Generalitat de Catalunya ha contractat múltiples serveis, com exercir el control aeri dels aeroports, les autopistes catalanes, i a qui, lamentablement, ha concedit ajuts públics. Així, doncs, Catalunya participa directament o indirectament en el comerç d'armes a països on hi ha conflictes bèl·lics, on vulneren els drets humans: Turquia, Aràbia Saudita, Egipte, Qatar...

Vivim a la riba de la Mediterrània, una mar que en els darrers anys s'ha convertit en tomba per a milers de persones que cerquen refugi a Europa, fugint de les guerres i els conflictes armats que els estats europeus han ajudat a generar, que han atiat d'una manera o una altra.

Nosaltres, la CUP - Crida Constituent, creiem que Catalunya té l'oportunitat d'esdevenir un país que aposti per no perpetuar ni l'opressió ni la mort. Tenim el repte de replantejar el concepte i el model actual de seguretat i defensa, fer-ho a partir d'uns altres paràmetres, d'unes altres premisses ben diferents. Tenim la possibilitat de començar a posar les bases per construir un nou marc de relacions internacionals que es fonamenti en els valors de la justícia, la pau, el respecte i la solidaritat.

L'estimat Miquel Martí i Pol deia: «La pau no és un cop de vent sobtat, / sinó la pedra amb la qual cada dia / cal esculpir l'esforç de conquerir-la.» Ens cal, doncs –a la CUP ho sabem bé– picar molta pedra; cal anar esculpint des d'ara...

La presidenta

Diputada, em sap greu...

Gabriela Serra Frediani

...aquesta república catalana que volem...

La presidenta

...però ha exhaurit el temps.

Gabriela Serra Frediani

Tot, tot? (*Rialles.*)

La presidenta

Del tot –del tot–, sí. Em sap greu, eh?

Gabriela Serra Frediani

Doncs, moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

Em quedaven dos minuts de l'altre dia, eh?

La presidenta

Sí, clar, però és que no computen d'un dia per a l'altre. (*Rialles.*)

Respon el senyor Raül Romeva, conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

(Raül Romeva i Rueda)

Gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyora diputada, i permeti'm que en primer lloc li agraeixi no només l'oportunitat de poder tractar aquesta qüestió, massa absent en els debats que a vegades ens ocupen i que ens preocupen, que ho han de fer, però que a vegades també ens fan oblidar que nosaltres vivim en un món que va molt més enllà de les nostres preocupacions i ocupacions quotidianes, i que reclama també moltes respostes i accions que no sempre estem proporcionant.

Permeti'm també que li agraeixi un altre aspecte, important des del punt de vista personal. Vostè ha esmentat, com un dels primers aspectes rellevants en la significació del que és la història i la tradició pacífica i pacifista d'aquest país, un nom, una persona, Pepe Beúnza, i un any, 1971. Pepe Beúnza, després d'haver estat un pioner i d'haver iniciat amb tots els riscos i amb totes les penalitats personals que li van suposar aquella acció, la primera vegada que un objector de consciència no testimoni de Jehovà es plantava davant del servei militar i els deia a la cara als militars, els deia: «Escolti, jo no vinc a fer això que vostès volen que faci; me'n vaig», i les conseqüències que això va tenir les coneixem prou bé, i va passar per bastants anys de presó, amb tot el moviment que allò va desplegar.

Anys més tard d'aquesta acció, el senyor Beúnza va acabar donant classes en una escola, una escola de capacitació agrària a Caldes de Montbui, la Torre Marimon, de la qual hi havia una persona que era el director, i que, en fi, va fer una gran amistat amb aquesta persona. Aquest director tenia un fill, i aquest fill els està parlant en aquests moments. Va ser la connexió amb el que vostè ara precisament estava parlant. Vaig entrar en el món de la política, de la mobilització, de la reivindicació, de la humanitat, de la mà de Pepe Beúnza, i és per mi en aquests moments especialment gratificant poder recordar, com vostè deia també en la seva intervenció, no només el nom, sinó el que significa; el que significa perquè va ser per a molta gent la porta d'entrada al que després ha esdevingut la construcció d'un marc social, d'un marc mental, d'un marc col·lectiu, que, de fet, és el rovell, en tot cas, és l'origen que ha anat derivant, en el meu cas almenys, en la voluntat de construir un país nou, un país diferent, un país millor, un país precisament hereu i digne d'aquests moviments que en el seu moment, ho repeteixo, en Pepe Beúnza i tants altres van iniciar.

Per tant, no tenia previst fer aquesta referència inicial, però la seva intervenció no només m'hi ha donat peu, sinó que m'hi ha inspirat, tenint en compte, a més a més, que l'any en què en Pepe va fer aquestes accions, l'any 1971, és l'any en què jo vaig néixer. Per tant, d'alguna manera diríem que els astres ens van comminar que acabéssim en aquesta direcció.

Dit això, la segona qüestió que a mi em sembla important i rellevant posar de manifest, com vostè feia en la seva intervenció. Alguns volem fer un país precisament perquè el que volem és tenir les eines, dependre de nosaltres mateixos per poder intervenir en els grans problemes globals, en els grans reptes globals, en les grans amenaces globals que avui ens afecten i ens preocupen en grans quantitats.

Volem un país que garanteixi drets i deures, però que també, des del punt de vista de la responsabilitat internacional, ens doti dels instruments, de les institucions, de les

capacitats, de la voluntat política, per donar resposta a les grans qüestions que tenen a veure amb la seguretat col·lectiva, amb la seguretat global; en definitiva, amb la seguretat humana.

La pregunta, en aquest sentit, és molt evident: es pot fer això en el marc actual? No, de cap de les maneres; no es pot –no es pot. Ho estem vivint, ho estem patint. I, a més a més, no només no es pot fer, sinó que el que estem fent és patint contínuament, li diria, l'absurda irracionalitat d'un model, d'un marc que ni respon a les necessitats actuals, ni respon als mandats que avui globalment, universalment i socialment ens hem d'imposar, ni encara menys respon a les, en aquests moments, demandes democràtiques de tanta i tanta gent.

Per això és tan important construir un estat diferent, per això és tan important construir un estat nou, per això és tan important construir un estat, en definitiva, que ens permeti, ho repeteixo, ser nosaltres mateixos els qui construïm el marc en el qual volem treballar. I quin és aquest marc? És precisament, per dir-ho així, l'entorn que vostè estava definint en la seva intervenció.

Malauradament, ahir vam tenir un exemple, en aquest cas a Istanbul, a Turquia, del que significa una de les qüestions que preocupen molt, i que ens han de preocupar molt, que és l'ús de la violència, en aquest cas l'ús de la violència, en fi, diguem-ne, allò, mortal, de la violència directa de les armes, en definitiva, per segarrar vides; de manera, a més a més, indiscriminada.

Això tampoc és casual. Darrere d'aquestes accions hi ha sempre unes causes, hi ha unes qüestions que s'han d'afrontar, hi ha unes raons, hi ha unes arrels que hem d'atacar des de l'inici mateix en què es produeixen. I aquest és el model de país que jo crec que hem de poder construir i que estem en condicions de construir: entendre que cada acció violenta, que cada acció bèl·lica té, en realitat, un rerefons, té unes causes, i que aquestes causes, mal tractades o no tractades, són les que tard o d'hora acabaran derivant, en un moment o en un altre, en un lloc o en un altre, en una acció dramàtica com la que vam veure ahir o com la que aquest matí o aquesta tarda també hem hagut de lamentar, perquè té a veure amb la cultura de la violència, amb relació al minut que hem fet per les víctimes d'Orlando. Estem parlant de violència, estem parlant de recurs a les armes, estem parlant de cultura de la mort, estem parlant de cultura de les armes.

És precisament aquesta cultura la que nosaltres hem d'atacar d'arrel. I ho podem fer, ho podem fer perquè tenim el que és més important en qualsevol societat: una societat activa, una societat mobilitzada, una societat absolutament convençuda que aquest és el camí.

Vostè n'ha esmentat alguns, i jo subscriu tots els moments històrics que vostè ha esmentat. I n'hi hauríem d'afegir molts més, perquè, evidentment, malauradament, de motius i de raons per sortir al carrer n'hem tingut a bastament, des de la guerra dels Balcanes, amb tot allò que va significar amb la resposta solidària, humanitària de la societat catalana, als Grans Llacs, i posteriorment, òbviament, la seqüència de fets que han tingut, diguem-ne, l'Orient Mitjà i particularment el golf Pèrsic com a protagonista.

Jo crec que en aquest sentit sempre aquest país, sobretot la seva gent, ha estat a l'alçada del que se li demanava; no sempre les institucions que podien haver donat la resposta que la societat els ha demanat. I, per tant, aquí és on jo poso l'èmfasi i també l'esperança. El pòsit hi és, l'essència hi és, la voluntat hi és, la vocació hi és, la capacitat hi és: se'n diu «ciutadania compromesa». I aquesta ciutadania compromesa, ho repeteixo, és la que avui també de manera molt massiva s'ha fet conscient, s'ha adonat que, si no disposem de les eines per poder convertir aquests anhels, aquestes vocacions i aquestes voluntats en instruments, en recursos i en voluntat política, ben poc podrem fer.

Per tant, aquest és el punt de partida i, per tant, ho repeteixo, això és el que fa que molta gent, entre ells qui els parla, estigui tan convençuda –sobretot perquè no hi ha alternativa– que necessitem ràpidament, de manera urgent, de manera àmplia, dialogada, de manera compartida, però de manera jo crec que absolutament inevitable, construir aquest nou estat, aquest nou país, per fer front a les amenaces que en aquest moment tenim, per garantir que el principi de seguretat, al qual nosaltres volem donar resposta, té a veure amb la seguretat humana, i, per tant, per garantir la dignitat i els drets de totes les persones, visquin aquí, vulguin venir, arribin o no hi siguin, aquí, sinó que estiguin en altres països i en altres indrets del món.

I és per això que és tan important que en qualsevol element que nosaltres posem sobre la taula..., hem de tenir molt clara aquesta dimensió. Ahir mateix, i també em sembla especialment rellevant recordar-ho, vam acomiadar el vaixell que l'organització Proactiva Open Arms ha pogut noliejar per anar a fer tasques de solidaritat en el mar Mediterrani, de recollida de persones refugiades, que, com saben vostès, salten de manera constant i de manera imparabile cada dia més. És el fracàs de la resposta institucional, és el fracàs de la voluntat política, és la incomprensió de la dimensió que avui tenim davant d'un repte que no ens afecta només a nosaltres, sinó que és de caràcter universal.

Davant de tot això –davant de tot això–, la pregunta i la interpellació que vostè feia: podem anar cap aquest camí, en la situació actual, amb la presència de l'exèrcit espanyol, amb la voluntat que en aquests moments l'exèrcit espanyol té per garantir no només la seva presència, sinó la seva acció, en territori català? La resposta és senzilla: no, de cap de les maneres.

Per això –per això, per això– el que volem és canviar de marc, per això el que volem és canviar de realitat, per això el que volem és una realitat en la qual l'exèrcit espanyol senzillament no hi tingui presència. Ni ens cal, ni ens convé, ni és útil, ni és necessari.

Per tant, la manera amb la qual nosaltres entenem que hem d'avançar cap aquesta realitat se'n diu «procés constituent»; caminar cap a un estat propi i dotar-nos, òbviament, d'aquells marcs que avui no tenim i que necessitem per començar a disposar precisament de les eines, dels recursos i de la voluntat política per construir aquesta cultura de la pau, que, en definitiva, ho repeteixo, aquesta sí, no té alternativa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. A continuació, té la paraula la diputada.

Gabriela Serra Frediani

Conseller, perfecte. Vull dir, la intervenció la comparteixo, menys el final. El final penso que..., aquí ha sigut molt pessimista i ha deixat molt reduïdes les capacitats que té la institucionalitat democràtica d'aquest Parlament i d'aquest Govern.

Vostè ha parlat de ciutadania compromesa. És un gran bagatge que tenim, és un patrimoni impressionant que tenim. I per això li dic: què fem ara i aquí amb la gent de Figueres, que està organitzada i que rebutja el foment de la violència en el dia de les forces armades? Què podem fer? Perquè ho podem fer aquí i avui, quan els militars es passen al costat de les escoles, quan els militars desapareixen. Què passa? Què podem fer ja ara i aquí, perquè ho podem fer, davant de la base militar de Sant Climent, que hi portaran, ja hi són, carros blindats, i que diuen que han de fer pràctiques i que han de fer manobres per fer front a no sé sap quines situacions conflictives que poden aparèixer? No sabem quines situacions conflictives.

Què podem fer amb totes les plataformes que estan tipes que els militars facin pràctiques a Collserola? Què podem fer amb les inversions que es fan a Espolla i a tot el camp de tir, que –un cúmul de despropòsits– altera la vida i la normalitat ciutadana de la gent que hi viu? Què podem fer amb la despesa, amb els milions que s'inverteixen, en empreses d'armament? Què podem fer amb els diners que es donen, diners públics que es donen, a Indra? Què podem fer amb els terrenys que avui es compren a l'exèrcit i que són terrenys de Catalunya, perquè estan a Catalunya, i els trepitgem cada dia i els comprem, i els comprem amb unes quantitats de diners absolutament absurdes? Retallem per un cantó i per un altre cantó donem diners a l'exèrcit d'uns terrenys que estan a casa nostra.

Vull dir, això..., no hem d'esperar a tenir un estat, no cal esperar a tenir un estat. Cal intervenir-hi ara. Ho podem fer ara, ho podem perfectament fer ara. Què podem fer amb aquesta ajuda de milions que s'ha donat, 63 milions d'ajudes a empreses relacionades amb la producció militar a casa nostra? No ens cal un estat. Això ja ho fem ara, ho podem fer ara. Què ens cal per prohibir la promoció dels valors militars a Catalunya, frase que abans no he pogut dir i ara m'he deixat el paper? No... Vull dir, la Pasqua militar, on són capaços de reunir tres mil persones al castell del Bruc..., perquè cridin: «Españoles, juráis o prometéis por vuestra conciencia y honor guardar la Constitución como norma fundamental del Estado con lealtad al rey, y si es preciso entregar vuestra vida en defensa de España?» No cal tenir un estat, per prohibir això. Això ho podem

anar prohibint ara, ja. Això ho podem fer. Hem de dir que la gent faci..., que la societat civil no en quedi impregnada. Podem dir que els militars no han d'anar a les escoles..., ni deixar que les escoles entrin a les casernes. Això ho podem fer ara, no ens cal tenir un estat.

Per això jo li deia, a la meva intervenció, que no es tracta de definir el model de defensa, que no es tracta de definir què volem, quin tipus de seguretat volem i quin tipus de defensa volem. No es tracta de definir ara que no volem exèrcit. Jo no en vull; possiblement, vostè tampoc, com a bon amic i deixeble de Pepe Beunza. Però sí que hi han coses que podem i hem de fer ja des d'ara. Perquè allò altre és una excusa. És una excusa, conseller, és una excusa. Una cosa és construir un estat i definir novament la seguretat, la defensa, les relacions internacionals, la cultura de la pau, i una altra cosa és que avui, amb totes les competències que tenim, ja podem combatre, d'allò petit a allò gran, totes aquestes esclatxes que encara ens queden i que portarem durant molt de temps de cultura de violència.

I això hem de fer-ho amb energia, i anar posant una mica..., de situar, començar a situar, línies vermelles, que en tenim les competències i tenim les persones. Això ho podem fer. Fem-ho, doncs. Ens ho agrairà la nostra gent, el nostre jovent i el nostre futur, i ens ho agrairà el nostre estat, perquè ja tindrà una mica de feina feta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació, té la paraula el conseller.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

Bé; moltes gràcies, senyora diputada. Bé, jo, d'una manera molt senzilla i molt clara, i molt gràfica... On vostè diu «excusa», jo dic «oportunitat». És a dir, no és una excusa. El que jo plantejo de manera molt clara és que la construcció d'un estat –i això a mi em sembla que és indiscutible– és una oportunitat perquè totes aquestes qüestions que vostè planteja s'abordin d'arrel.

Per tant, jo el que no vull és discutir sobre..., no és que no ho vulgui, no és que no m'interessi, no és que no em sembli important, sinó que el que vull és superar-ho per dalt. És a dir, no vull passar-me el dia discutint sobre qüestions, per dir-ho així, tangencials, sinó que vull anar a l'arrel de les coses i vull anar a l'arrel del problema, com vostè, en definitiva, també jo crec que ha fet. I, per tant, des d'aquest punt de vista ho comparteixo absolutament. Ho repeteixo: cap excusa. En tot cas, veure l'oportunitat que tenim en aquests moments davant nostre i que, precisament per totes aquelles qüestions que vostè ha manifestat, és tan important, és tan urgent, és tan necessari, que no endarrerim, és tan urgent que ens hi posem amb tots els recursos, amb tota la força i amb tota la capacitat possible per fer-ho, perquè com més triguem més difícil serà afrontar-ho d'arrel, ho repeteixo. Podem fer-ho i discutir de manera tangencial moltes coses. Però d'arrel no ho arreglarem si no anem realment a l'essència de la qüestió.

Segon element. Jo no tinc cap inconvenient en... Vostè deia..., el tema de les competències és important, evidentment. Escolti, jo en els temes en què tenim competència no tinc cap inconvenient..., i, de fet, hem manifestat, per activa i per passiva, que tots aquells elements i totes aquelles qüestions, moltes de les quals vostè ha esmentat, per exemple les pràctiques de l'exèrcit a Collserola..., s'havia fet saber de manera molt notable a les autoritats militars que això no estava ni ben vist, ni permès, ni autoritzat, per part del Govern català.

També, deixi'm dir-li una altra cosa: moltes d'aquestes qüestions que vostè ha esmentat tenen a veure amb competències que tenen altres administracions, cosa que també tenim absolutament, diguem-ne..., en fi, simpaties amb les quals..., podem compartir, però a cadascú li toca el que li toca. I, per tant, jo no tinc cap inconvenient a dir-ho, a compartir-ho, però no tinc la capacitat de decidir sobre aquesta qüestió; vaja, ni jo ni el Govern, en aquestes qüestions. En altres casos, des del punt de vista, diguem-ne, del que ha de ser la línia general, d'acord. Però, per exemple, en la participació de l'exèrcit en determinades activitats escolars, en això, malauradament... Jo puc queixar-me i puc fer aquí una declaració pública, i la faig, que això no només no em sembla en absolut correcte, sinó que em sembla, en fi, un absolut anacronisme. Això ho puc fer. Però la decisió no depèn de mi. Depèn en tot cas de qui contracta, de qui avisa, de qui dona el

permís, de qui autoritza també determinats estands en determinades fires. I això..., és on jo crec que hem d'anar, també. A l'arrel.

És a dir, hem de ser també conscients que tot aquest plantejament l'hem de fer allà on pertoca de manera holística, de manera integrada i de manera global. Sens dubte, coincidirem. Però, òbviament, hem de poder fer allò que toca fer en cada cas i en cada moment.

Des del punt de vista del que significa el model productiu, totalment d'acord –totalment d'acord. Per això és tan important que aquest tema es posi sobre la taula, per això és tan important que nosaltres de manera col·lectiva decidim quin és el model que volem de país i quin no és el model que volem de país. I amb això hi estem d'acord, i en això hi treballem, i en això el departament que a mi em toca en aquests moments representar hi està absolutament, diguem-ne, entregat, amb cos i ànima.

Si el que volem és plantejar el debat de fons sobre quin és el model de país que volem i per què el volem..., jo crec que aquest és el debat que en aquests moments hem de plantejar. Com vostès moltes vegades plantegen, citant el gran Ovidi Montllor, jo crec que ja no és moment de «molles». És moment de discutir el «pa sencer». I faig meva aquesta cita que vostès utilitzen tant, perquè és, efectivament, el debat que en aquests moments tenim sobre la taula. Si l'afrontem amb garanties, jo crec que ens en podem sortir. Però si continuament posem d'alguna manera matisos a qüestions que són de caràcter estructural, serà molt més complicat. Ho repeteixo: el que és important és estar d'acord amb l'essència, el que és important és estar d'acord amb els motius i amb les raons per les quals nosaltres volem fer el que fem. I el que és encara més important és posar-nos a fer-ho.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre el règim disciplinari dels Mossos d'Esquadra

300-00069/11

El desè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre el règim disciplinari dels Mossos d'Esquadra, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Per a exposar-la, té la paraula el senyor Jean Castel.

Jean Castel Sucarrat

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades..., conseller, avui vinc a parlar de millorar, d'adequar, de trobar, totes aquelles mesures que són de rebut que una institució posi també al servei dels nostres agents com a mossos d'esquadra.

Li vull recordar, ja li ho deia en una trucada que hem tingut fa uns dies, aquella porta oberta que vostè ens donava en aquella primera Comissió d'Interior, no?, en aquella primera compareixença on va oferir aquella porta oberta de la conselleria perquè els diferents grups parlamentaris poguéssim parlar de millorar, adequar, tot allò que entenem que es pot i s'ha de fer. Entenem també que els grups parlamentaris en aquesta cambra legislem i el poder executiu, que és el Govern, és qui ha de portar a terme aquestes legislacions que d'aquí emanen, no?, també, i treballar en conjunt, i més quan parlem de millorar. Vostè sempre posa en valor els Mossos d'Esquadra, cosa que fem des de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra. Però li ho vull recordar: posar en valor els Mossos d'Esquadra, més enllà de les paraules..., poder utilitzaríem aquella frase feta, no?, «menys paraules», poder, «i més fets». La dic al revés perquè s'entengui millor.

Entraré... Avui parlem del Decret 183/95, de 13 de juny, per què es va aprovar el règim disciplinari del Cos de Mossos d'Esquadra. Podríem començar parlant de l'article 27 –entenc que vostè el coneix bé, i no utilitzaré el meu temps ara amb tot el detall d'aquests articles–, l'article 28, l'article 32 i tants d'altres. Però en comptes d'entrar en el detall, si vostè m'ho permet, avui parlarem de quina és la dinàmica quan la Divisió d'Afers Interns comença qualsevol instrucció. En més del 50 per cent dels casos, i ho remarco, en més del 50 per cent dels casos, a través d'una trucada telefònica des d'un número ocult, que, li ho vull recordar, i ho vull constatar, no ofereix cap garantia..., i qui rep aquesta trucada..., se convoca l'agent que faci acte de presència a les dependències

de la DAI. Fins aquí ja trobem un punt que podríem millorar, adequar, que és la comunicació; com i de quina manera la portem a terme per donar plena garantia en primera instància. Qui tenim a l'altre cantó del telèfon? En molts casos podem posar en dubte una trucada telefònica, i més des d'un número ocult, no?

En segon terme, quan en aquella trucada s'informa a l'agent que «tal dia a tal hora, vostè s'haurà de personar a les dependències de la DAI...» Que també vull introduir un punt que ens grinyola una mica: sense tenir en compte si aquella persona surt d'un torn de nit, si aquella persona acaba de sortir d'un torn i poder és de nit i no ha dormit; si aquella persona té un torn d'entrada que és incompatible amb aquell acte de presència que ha de fer en el departament de la DAI. Vull dir, podríem també arranjar i adequar..., però, evidentment, si anem al reglament que regula tot això, no trobem aquest detall.

Això sí, interpretacions..., segons qui hi hagi de torn en cada moment, podem obrir interpretacions. Li dic que jo el règim disciplinari de Mossos l'he llegit fil per randa més d'una vegada, i entenem que en molts punts queda obert a la interpretació que cada un vol fer d'aquest tema.

Incoherències tals com, en aquesta trucada, quan li diuen a l'agent: «Escolti'm, demà a tal hora s'ha de presentar vostè, a on pot venir o no –perquè no és preceptiu– acompanyat d'un lletrat.» Incoherència: quan l'agent es vol assessorar per un lletrat i, utilitzant allò que la DAI li ofereix en aquesta trucada, es presenta amb un lletrat i se l'informa, de sobte, que el lletrat no hi pot intervenir. Que el lletrat podríem arribar a entendre que en aquest primer procés..., on queda tipificat com a informació reservada, conseller, podríem arribar a entendre que l'advocat assessorés només el seu client, però és que tampoc ho pot fer, perquè és advertit per l'instructor que «ja sap vostè que no pot intervenir ni assessorar». Això ja vulnera l'article 24. Perquè hem de pensar una cosa: en qualsevol mossos d'esquadra, més enllà de la seva activitat professional com a policia, hi ha un ciutadà que té els seus drets, i és un altre tema que també podríem millorar dintre d'aquest redactat i dintre d'aquest article.

Li vull parlar, també, de les declaracions. Evidentment, qual se'l truca, sempre –i aquí no voldria dir-ho d'una manera que s'entengués agressiva, sinó..., ho diré d'una manera molt afable, conseller– es mal utilitza el fet que vingui en qualitat de testimoni; és així, i vostè ho sap i ho coneix. Clar, si vinc en qualitat de testimoni, després ens valem..., perquè quan acaba aquella declaració, l'agent no en té còpia. Què menys –què menys– que un agent de Mossos d'Esquadra que és reclamat per la DAI... I també li vull recordar i li vull dir una altra dada: exactament, evidentment, no ho he pogut perfilar, però dintre de l'estudi constant que hem fet –i fa mesos que hi treballem–, hem pogut constatar que en el 80 o 85 per cent dels casos els agents que passen per la DAI surten amb una instrucció.

Què vull dir amb això? Encara que fos un mossos que no sortís amb una instrucció, que quedés amb un decret d'absolució conforme que no ha passat res, encara que fos un mossos, aquesta institució ha de vetllar per donar les garanties dintre dels drets fonamentals, que, com li he dit abans, qualsevol mossos d'esquadra té, més enllà de la seva professionalització i especialitat. A darrere hi ha un ciutadà. I tornem a apellar als drets que han de tenir.

També li voldria parlar de com es demostra... Trobem molts casos, un cop estudiats, a on la primera instrucció per part de la DAI ve donada per una denúncia anònima, una trucada a una comissaria. Imaginin, vostès, com d'obert queda tot això a males intencions –i ho deixaré en aquesta frase–, a males intencions que pugui haver-hi de tercers envers un efectiu en concret –i ho dic d'una manera molt oberta. Imagini's, vostè, com queda d'oberta aquesta situació quan després de passar tot un procés a on l'agent passa per un calvari i una estigmatització. Imagini's, vostè, quan aquest agent queda demostrat..., i queda absolt de tot dubte, quan ha passat aquest procés, quins són els mecanismes que des de Mossos d'Esquadra i des de la direcció general, i, en aquest cas, des de la mateixa DAI, es porten a terme per esbrinar qui hi ha darrere, perquè els mecanismes li vull recordar que els tenim.

Els mecanismes, dintre de Mossos d'Esquadra són i poden ser utilitzats també per salvaguardar i donar garanties que aquella persona que ha estat denunciada sota una denúncia falsa, que ha passat aquell calvari i aquella estigmatització dintre del cos, i també entre els seus companys, també és de rebut que aquesta institució salvaguardi els seus in-

teressos i persegueixi a qui ha portat a terme una denúncia falsa. Perquè entenem també que darrera de cada agent hi ha el seu honor. I també, des del Departament d'Interior i, en aquest cas, des de la conselleria, s'hauria de vetllar també per tornar i retornar aquella dignitat i aquell honor que, en moments donats, algun agent ha pogut perdre.

De la mateixa manera, podrem parlar de propostes molt més concretes a la moció subsegüent que en el proper Ple podrem portar en aquesta cambra i entrarem en el detall del que hem d'arranjar, del que hem de modificar i del que hem d'adequar perquè cap membre dels nostres Mossos d'Esquadra pugui tornar a passar mai més per un calvari com el que hem pogut constatar. Pensi que hem analitzat no un cas, hem analitzat munts de casos, a través de sindicats, a través de mossos mateixos que han passat per aquest calvari. I, permeti'm que torni a repetir la seva frase: vostè sempre posa en valor la feina, l'agent i la persona, nosaltres també la posem i, per això, avui portem aquesta interpellació en aquesta cambra.

També tindrè temps d'entrar en el detall en el temps de contrarèplica, en el detall de totes aquelles mesures que podem començar a pensar per arranjar-ho i adequar-ho millor. Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Respon el senyor Jordi Jané, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Jordi Jané i Guasch)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Diputat Castel, senyores i senyors diputats, jo, en primer lloc, li agraeixo, al seu grup parlamentari i a vostè en concret, que hagi plantejat aquesta interpellació, perquè permet també, des del Departament d'Interior, explicar aspectes del règim disciplinari del Cos de Mossos d'Esquadra no sempre coneguts, i explicar també... –com vostè posava exemples del procediment que es segueix des de la Divisió d'Afers Interns del mateix Cos de Mossos d'Esquadra–, posar exemples, també, de la tasca que es porta a terme en un àmbit sempre del tot necessari.

Perquè, evidentment, jo li agraeixo que..., defenso el Cos de Mossos d'Esquadra; vostè diu: «No únicament paraules, sinó fets.» Fets, crec que en aquesta legislatura, si agaféssim la primera decisió que pren el nou Govern en aquest any 2016, és un fons de contingència per al Cos de Mossos d'Esquadra de més d'11 milions d'euros. Això sí que són fets, i són fets ben tangibles que ajuden, per exemple, que hi hagi un conjunt de dotacions que, el Cos de Mossos d'Esquadra, les tindrà abans que altres cossos policials de l'Estat. I això no és mèrit de ningú, sinó que és un esforç continuat d'intentar donar solució a aspectes que no sempre estaven ben atesos i que no podien esperar més.

Per tant, hi han fets, és cert, però també és cert que vostè em planteja, senyor Castel, una sèrie de neguits que entenc, perquè cal ser sempre molt respectuós amb els drets individuals, i, evidentment, amb una persona que pugui ser subjecte d'una investigació amb afers interns, que té tots els drets i té tota la presumpció d'innocència, però jo també volia emmarcar de què estem parlant, perquè en aquest darrer any, per exemple, 2015, el total d'agents sancionats va ser de 71. Això representa un 0,36 per cent del conjunt del Cos de Mossos d'Esquadra. Per tant, no estem parlant de, quantitativament, un element que sigui molt preocupant perquè hi han moltíssims agents sancionats. Des que existeix el Cos, el total d'agents que han sigut sancionats –després també m'hi puc referir– són 1.075. I darrere de cada sanció, evidentment, hi ha un procediment que ha de ser amb totes les garanties per a la persona que és subjecte d'un procediment. I, si no hi són, les hem de modificar i les hem de millorar.

Per tant, li agafo també la paraula. Vostè deia: «Cal millorar, hi anem amb un esperit positiu.» Li recullo aquesta paraula i ja li avanço que, evidentment, el decret que regula el reglament del règim disciplinari és un decret, és un reglament de l'any 85 i que, en aquell moment, l'any 85, va ser un decret que es va adaptar a la mateixa jurisprudència del moment, en l'àmbit disciplinari i en l'àmbit de les relacions de subjecció especial –que, evidentment, un cos policial és una relació de subjecció especial. Però han passat moltes coses des de l'any 85 i, per tant, ens cal una revisió a fons.

Li'n posaré un exemple: aquest any passat, era ja conseller jo mateix, i vam impulsar un decret, el 179/2015, amb el qual vam aprovar un reglament de procediment i de règim disciplinari aplicable als cossos de la policia local de Catalunya. Aquest reglament, que ara té efectes ja i intenta donar un tractament més homogeni al que són els cossos

de policia local de Catalunya, és un exemple de cap on hem de caminar. Hem de fer un nou reglament del règim disciplinari del Cos de Mossos d'Esquadra, i ho volem fer..., seria el nostre desig fer-ho en col·laboració amb els grups parlamentaris, per fer també la necessària modificació que hem d'impulsar de la Llei 10/1994, que és la Llei de la policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. Ens hem compromès a portar un projecte de llei a aquest Parlament i obro ja, a la col·laboració de tots els grups parlamentaris, aquest projecte de llei. Es modificarà també el mateix règim disciplinari.

I jo li agafo una paraula també, senyor Castel, que té raó..., és cert que estem parlant de pocs casos –jo li he donat la xifra percentual dels agents que han estat objecte, doncs, d'una sanció aquest darrer any–, però també li dono la raó en una cosa: només que hi hagi un cas –un– que algú pogués pensar que no se li han garantit prou bé els seus drets, caldria estudiar-lo i caldria analitzar-lo i caldria corregir-lo.

Però també li demano que no faci una presumpció que això no es fa. De la mateixa manera que estem oberts a escoltar aspectes..., que vostè estava dient que si se'l truca des d'un número ocult. Doncs, bé, potser es pot estudiar la manera que, no a través d'un mòbil però sí a través d'una unitat fixa del Cos de Mossos d'Esquadra, es pugui realitzar aquesta trucada per tal que el receptor tingui la plena garantia que qui li truca és realment un òrgan responsable d'una comissaria o d'una divisió del que és el Cos de Mossos d'Esquadra. Hi puc coincidir.

Puc coincidir també en determinats aspectes que vostè especifica sobre la defensa, lletrada o no. D'altres són més discutibles, perquè la Divisió d'Afers Interns porta molt de volum de feina dintre el cos, i tampoc pot, necessàriament, anar-se adaptant, quan cita una persona que és un treballador públic de la policia de Catalunya..., anar a veure, doncs, si li anirà bé més endavant o més tard un procediment. També la ciutadania, en moltes ocasions, ens exigeix que es tramiti amb la màxima celeritat, però, evidentment, amb les màximes garanties.

Jo, des d'aquest punt de vista, voldria recordar que l'actual decret, en el seu article 21, el Decret 183/1985, regula set grans principis que regeixen el procediment disciplinari en el Cos de Mossos d'Esquadra. I els vull repetir perquè estan en la llei; estan, en aquest cas, en el reglament, però són conseqüència i complement de la mateixa llei, i són: el principi de legalitat, el principi d'impuls d'ofici, el principi d'imparcialitat, el principi d'agilitat, el d'eficàcia, el de publicitat i el de contradicció.

I després d'enumerar aquests set principis, aquests van acompanyats de cinc drets, cinc drets que en tot moment qualsevol agent del Cos de Mossos d'Esquadra ha de veure garantits en el marc del seu procediment disciplinari. I estem parlant del dret a la presumpció d'innocència, del dret d'informació, del dret de defensa..., i, per tant, en cap cas podem conculcar l'article 24 de la Constitució, que ens reconeix –i vostè abans ho ha dit, quan deia: «No ho podem conculcar»; evidentment que no– el dret a la tutela judicial efectiva i el dret a l'assistència lletrada. I tots aquests drets que emparen qualsevol ciutadà els té també evidentment un agent del Cos de Mossos d'Esquadra. I en allò que puguem coincidir, si és que hi ha una dissonància..., per això, també, en aquest esperit de millora i col·laboració que vostè ofereix i que jo li responc que sí, que el tindrà per part del Departament d'Interior per analitzar tot allò que es pugui arribar a la conclusió que, realment, després de ja un bagatge i un rotatge d'aquest Reglament, pugui donar resposta la nova normativa que ja estem impulsant.

També el dret d'audiència, que el té qualsevol agent del cos, i el dret a la vista del seu expedient. Això són drets que hi són, que ho aplica, qui?, la Divisió d'Afers Interns, i ho fa aquesta divisió amb un doble encàrrec, sempre: primer encàrrec, control del personal policial, investigació de presumptes actuacions il·lícites –aquest és el primer encàrrec que té la Divisió d'Afers Interns–; segon encàrrec, l'aplicació de les sancions disciplinàries que s'escaiguin.

Per fer això la Divisió d'Afers Interns té un conjunt de funcions assignades i té dues grans àrees, l'àrea disciplinària i l'àrea d'investigació interna, i dins d'aquestes àrees, evidentment, hi ha tot el que és les investigacions reservades; les més complexes, les fa l'àrea d'investigació interna, i tots els que hi treballen estan subjectes –ho saben molt bé els diputats que ens escolten– a la màxima reserva professional, no pot ser d'altra manera, màxima reserva professional; fins i tot tenen l'obligació de signar un document compromentent-se a aquesta reserva professional en l'exercici de les seves funcions.

Reserva professional, imparcialitat, legalitat i garantia de drets. Aquest –i acabo ja, senyora presidenta– és l'esperit que impregna la normativa, la normativa que evidentment hem de millorar, segur, hem de reformular, segur, i per a això segur que comptem també amb tots els grups parlamentaris d'aquest Parlament.

Res més, i moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Jean Castel.

Jean Castel Sucarrat

Gràcies, presidenta. Miri, conseller, vostè parla del gran volum de feina. No entraré en el detall del titular que veiem avui, que també entenem que des d'aquest departament segons què i segons quina feina poder no els pertoca ni és competència, però ho deixarem de banda, eh?, perquè quan parlem de molt de volum també voldríem parlar de a què es dedica certs departaments i coses que ens grinyolen quan veiem titulars com el que hem vist avui.

També li vull agrair, com no és d'una altra manera, i sempre li ho dic, tant en Comissió d'Interior com aquí, en aquest Ple, el to que utilitza, aquesta avinentesa per trobar solucions, que jo li agraeixo i li aplaudeixo, quan vostè parla de la inversió, evidentment, i li aplaudim la inversió en el Cos de Mossos d'Esquadra, i com no pot ser d'una altra manera. I en la Comissió d'Interior quantes vegades li recordem com hem d'adaptar, millorar, quan parlem de dotacions, la mancança d'efectius, les ràtios, que no tenim ni comparativa, ni de lluny, amb la necessitat envers la inversió? Perquè l'altre dia mateix, quan també podíem i teníem ocasió de parlar d'una altra partida –se'n recorda?– de tot el Pla per a extinció d'incendis, des d'Interior també deien, no?, el percentatge que ens evocava era sota mínims. Per quedar sota mínims, hem de prioritzar i hem de marcar la prioritat també quan parlem de com i de quina manera invertim i de com i de quina manera utilitzem partides pressupostàries. Evidentment, la seguretat és un valor; és un valor preuat que en molts de casos no el veiem fins que ens manca. I és evident que hem de continuar amb aquesta línia d'inversió.

Però tornant al que ens interpel·lava en aquest moment, fixi's, quan vostè parla que les comparatives..., jo li agrairia que fessin comparatives i que es dediqués, des de la conselleria també, a comparar amb altres sistemes de règims disciplinaris d'altres cossos policials. Aquest diputat ho ha fet, i li dic que es troben règims disciplinaris en altres cossos policials en aquest país que, per exemple, l'agent se'n va amb una còpia del que ha declarat.

Anem a adequar, anem a arreglar, anem a millorar. Conseller, tenim l'oportunitat, i en el proper Ple, a la moció subsegüent a aquesta interpel·lació, tindrà l'oportunitat, també, de fer un pas endavant en això que parlem de millorar i adequar.

Miri, quan parlem del volum que gestiona la DAI, evidentment vostès ens ha donat una dada molt minsa, perquè vostè utilitza la comparativa amb el volum total de Mossos d'Esquadra, però després, en contrapartida, ens dóna una altra dada que, en base a aquesta dada, grinyola una mica, quan comença a parlar de quants han sigut expedientats, quants agents han passat per la DAI... Fixi's vostè que les comparatives a vegades no són gota agradables de visualitzar, no?, i menys quan tenim massa dades.

Hem de ser curosos, hem d'aplicar el sentit comú i la responsabilitat en tot moment. I entenem que des de la seva conselleria el que poden fer és una gran feina, una gran feina conjunta, perquè, més lluny de la partitocràcia, que alguns utilitzen en aquesta cambra de forma reiterada, nosaltres estem per la millor adequació sense partitocràcia, entenent que són tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, com li deia abans, que és el poder legislatiu, i vostès, com a govern, el poder executiu; és a dir, entenent que aquí no hi ha color; no hi ha d'haver un partit, un grup parlamentari, que tregui rèdit en aquesta situació.

El que és el nostre deure, obligació i responsabilitat és posar les mesures oportunes per millorar un sistema que darrere tenim persones, tenim ciutadans que molt honradament desenvolupen una tasca com és la de policia autonòmica i mosso d'esquadra, i és de rebut, com li deia en la meua primera intervenció, que sigui aquesta institució, que sigui aquesta conselleria de què vostè és conseller i que sigui tota aquesta cambra qui treballi conjuntament amb un valor, que és donar garanties a drets fonamentals dels nostres agents.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, té la paraula el conseller.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, és cert que les estadístiques, les dades comparatives, sempre poden portar a situacions que no reflecteixin el que realment passa. Em temo que això també pot haver passat amb persones que legítimament l'han pogut informar de com es tramita un expedient disciplinari, perquè és cert que passen persones per la DAI que després no són objecte de cap tipus de sanció ni d'expedient, però és que quan es fa una informació reservada, el que es fa és precisament analitzar abans si cal o no obrir un expedient a aquella persona. I, per tant, l'objectiu és garantista. Es farà més bé o més malament, però jo hi tinc confiança en les persones que hi ha al davant del Cos de Mossos d'Esquadra. I ho aprofito, perquè veig a la tribuna el director general, el senyor Albert Batlle, i tenim confiança en com es fan les coses globalment. Evidentment, sempre hi hauran situacions concretes que no compartirà el conseller, però que formaran part de la mateixa operativa del cos, i que possiblement el conseller diria: «Doncs, jo ho hauria fet diferent.» Però tampoc es tracta que s'hagi de fer, per part del director o per part del conseller, dir com s'han de fer les coses en l'àmbit intern d'un cos policial que té els seus criteris professionals, i el Cos de Mossos d'Esquadra els té. I la prova està que no van al contenciós administratiu denúncies que no s'han donat les garanties en el que és aquest procediment, amb les informacions reservades que vostè em deia; però, si és així, doncs, ho podrem contrastar també al llarg de la moció.

Però el que jo li volia traslladar és que s'ha fet una feina que no sempre és valorada però que és del tot necessària. No podem exercir la funció policial, cap cos policial pot exercir la seva funció en garanties d'un estat democràtic de dret si no té el control necessari d'una actuació disciplinària en aquells casos –que, com hem vist, són molt pocs, globalment són molt pocs– en què algú hagi pogut cometre una actuació que mereixi aquesta actuació disciplinària, a vegades penal.

Perquè, posats a repassar, doncs, en tota la història del Cos de Mossos d'Esquadra, s'han imposit 1.575 faltes; d'aquestes, un 22 per cent, 345, són lleus, i si miréssim la casuística no són aspectes que poguéssim dir que fan..., són faltes de puntualitat, aspectes, a vegades, que no s'ha tingut cura en la conservació dels locals o de materials; no és important; 1.126 són greus, és un 71 per cent, i si miréssim què hi ha darrere de les faltes greus, en la seva gran majoria hi han molts aspectes a vegades del que es considera desobediència o incompliment d'ordres rebudes dels seus superiors –perquè, evidentment, un cos policial és un cos jeràrquic, hi han uns comandaments que imparteixen, doncs, unes ordres, unes directrius, uns encàrrecs de funcions que, en ocasions, es pot arribar a entendre...–; no són moltes, eh?, perquè estem parlant, al final, de 1.126 en tota la història del Cos de Mossos d'Esquadra, però quan es donen han de tenir una resposta evident des d'un punt de vista disciplinari.

I n'hi ha cent tres de molt greus, i dintre d'aquestes cent tres molt greus, evidentment, a vegades hem tingut situacions, doncs, de mossos d'esquadra en situació d'embriaguesa, sota efectes de drogues o que han comés altres tipus de delictes, i, evidentment, això són..., i algunes d'elles, també poques, però hi són, tretze casos de separació de servei i vint-i-vuit casos de pèrdua de la condició de funcionari, que, per cert, és una tipologia que pràcticament ara ni es dona, però s'ha donat en determinats moments, i, per tant, hi és, està en la normativa que em comprometo, com a conseller, a obrir-la als grups parlamentaris en el futur projecte de llei perquè hi puguem entrar.

Però pensi, i en això sí que hi vull tornar a insistir, pensi que globalment la feina que es fa es fa de manera correcta, en sentit positiu, en sentit professional. I, per tant, que hi poden haver situacions concretes? Analitzem-les, corregim-les. Però la defensa del Cos de Mossos d'Esquadra també és en aquest cas una defensa de la seva Divisió d'Afers Interns i dels bons professionals que hi han davant.

Res més, i moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. Diputats, diputades, moltes gràcies. Bon vespre.

I es suspèn la sessió fins demà al matí a les nou.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i catorze minuts.